Angela Dina - Moţăţăianu

ÎNSEMNĂRILE UNUI ALTER-EGO

În loc de prefaţă…

« Un ***Alter-Ego,*** însoţit de un ***Câine*** ce jinduia dupa ***Scalda*** izbăvitoare de căldură, trecuse ***Pe punte***, ocolise ***Ulmul*** şi ***Covorul*** ireal ce străjuiau ***Statuia***, privise ***Ceasul Solitar***, precum si ***Tabloul*** ce i se înfăţişa peren şi se lăsase cuprins de ***Chemarea*** şi ***Mirajul Mării***, de ***Culorile muzicii*** ei...

Poposise pe ***Banca*** aflată în ***Locul unde cerul se uneşte cu pământul***, îşi potrivise ***Ochelarii***, îşi scosese tocul şi-l înmuiase în ***Călimara cu cerneală simpatică***, apoi, cu ***Preţul*** unei senzaţii de ***Déjà-vu***, încercase să încropească ***Portretul*** celor ce-l însoţiseră din timpuri vechi pe acest ***Drum sigur***: ***Geamănul, Fumătorul, Iconarul, Flămândul, Lingurarul, Misoginul, Cartoforii, Băcăniţa,*** chiar şi ***Sperietoarea***...Se rugase timp de-o clipă şi ***Santa Sara*** îl ajutase, fluturând ***Bagheta*** fermecată, să-şi vadă cu ochii minţii, înfăptuit, ***Miracolul*** de-atâta timp dorit: se făcea că ***Telefonul***, cel ce-i picurase în urechi, ***Undeva, cândva***, ultima ***Deziluzie***, se transformase în ***Troiţa*** visată pentru-a lui ispăşire, iar ***Moştenirea Matrimonială*** – ***Inelul*** – îi rămăsese pe deget doar ca ***Umbra*** unui uitat ***Blestem***.

Pornise apoi tăcut spre ***Librărie***, sperând că nu e ***Prea târziu*** să-şi regăsească acolo ***Împlinirea*** -cuvintele sale biruitoare de timp- şi că cele scrise de el nu vor fi căzut definitiv sub ***Execuţia*** criticilor şi a cititorilor. Dar, ispitit de ***Păianjenul*** înşelător, acceptase ***Îmbrăţişarea*** unei pânze ţesute anume pentru a sa nemurire, ceea ce se dovedise, din păcate, o ***Soluţie nefastă***, căci se trezise imediat trecând printr-un lung şir de ***Metamorfoze*** şi eşuând ireversibil în rolul de simbol pentru o oarbă ***Involuţie***. ***Sfârşit***?!...»

Autoarea

Alter-Ego

Şi în dimineaţa aceea, ca mereu, când mă găsesc la Constanţa, coboram spre plaja de la Cazinou. Atras de aceeaşi chemare a mării, aproape că uitasem să mă sprijin în baston! Chiar alergam, neluând în seamă nimic din ce, în alte împrejurări, m-ar fi incomodat! Îmi simţeam obrajii plăcut mângâiaţi de adierea proaspătă a dimineţii. Inima-mi bătea voinică, dirijând alert circulaţia sanguină. Întregul corp era, parcă, mai tonifiat, mintea clară, sufletul animat de o bucurie nestăpânită!

Trecui prin faţa statuii lui Ovidiu fără să mă opresc, încălcând obiceiul de a-l saluta de aproape, de a purta un dialog mental, ca alte dăţi. Îmi ridicai însă zorit pălăria, făcându-i complice cu ochiul poetului ce-n dimineaţa aceea plecase mai abitir capul spre trecători.

Mă sperie pe moment schimbarea percepţiei mele, punând-o pe seama neastâmpărului cu care mă simţeam chemat spre mare. Dar nu mă oprii, nu încetinii coborâtul spre faleză, nicidecum ! Îndemnam, îndemnam, de parcă marea, singura de care mi-era dor ca mereu, ar fiputut să plece undeva !

Când trecusem de clădirea Comandamentului, zării câţiva inşi în preajma unuia leşinat pe o bancă. Spectacolul mai diminuă din graba ce mă presase şi, până la urmă, mă apropiai şi eu, cerând relaţii despre ce se întâmplase. Dar mare lucru n-aveam să aflu: un bărbat vârstnic se precipitase spre banca pe care acum zăcea inconştient, dând semne că nu i-ar fi ajuns aerul. Îşi lărgise fularul alb de mătase încolăcit pe gâtul lung, se aşezase pe bancă, punând alături o mapă doldora de hârtii, din care se zărea, la un colţ, capătul unui plic.

Apoi, leşinase, alunecând înspre stânga, vrând, parcă, să ocrotească de vânt mapa, preţioasa lui mapă.

Şi, pe când eu căpătam aceste informaţii, îmi auzii strigat numele, identitatea în totalitate. Cineva se făcuse portavocea bătrânului ce-şi revenise şi care mă desemnase pe mine ca fiind cunoştiinţa cu care avea aici o întâlnire, fiind, implicit, şi persoana ce-ar fi putut să-l sprijine în slăbiciunea-i de moment. Uimit de cele ce auzeam, zvâcnetul, ce-mi hărţuise fiinţa tot drumul de la hotel până aci, se amplifică de mii de ori. Devenii imponderal. Fusei purtat într-o clipă, de ce, nu ştiu, lângă bancă. Odată ajuns, mă aşezai maşinal alături de cel ce ma clamase cu atâta firesc .

Rapiditatea cu care se derulase totul mă stânjenea într-atât, încât îmi plecasem nevolnic privirile spre vârful pantofilor.

Nu zăbovii decât o fracţiune de secundă în starea asta, căci o voce, ce-mi păru extrem de cunoscută, îmi răsună distinct în urechi. Îmi vorbea nonagenarul de lângă mine. Mă asigură că-i mulţumeşte Proniei Cereşti c-am dat curs rugăminţii sale nerostite de a ne vedea şi că slăbiciunea-i pasageră nu-i obstrucţionase posibilitatea de a-mi vorbi despre...Conteni cu explicaţiile, privind către persoanele ce mai zăboveau pe lângă noi şi, după ce le mulţumi pentru omenia ce-i arătaseră, îşi ceru dreptul unei convorbiri intime cu mine.

Rămaşi singuri, îmi întinse mapa asigurându-mă că cele conţinute în ea îmi aparţin, că se cer a fi împărtăşite de mine şi altora. Ca să mă edific asupra acestei îndreptăţite cerinţe, să citesc şi conţinutul plicului din mapă. Îl luă şi mi-l întinse îmbietor.

Şi, în timp ce eu desfăceam plicul, simţii o pală de vânt atingându-mă. Pe dată avusei percepţia că sunt doar eu pe bancă, doar eu, mapa şi plicul..

Cu un aer aferat- nu contrariat cum mi-era fiinţa interioară - citii: „Când te naşti, nu vii de tot pe lume; când mori, nu pleci definitiv; când stai, odihnei te alină, neîntrerupt gândind, neîncetat simţind...”. Urma iscălitura: *ALTER-EGO*.

Involuţie

Se strecură ca o felină prin uşa întredeschisă. Culoarul ce i se înfăţişa în semiobscuritate era îngust. Păşi ferm şi grăbit, motivat. Parcă ştia încotro se îndreaptă. Se simţea atras de un flux magnetic, direcţionat. Îşi scutură chica deasă a părului. Auzi surprins nişte pocnete fine şi scurte. Avea senzaţia că numeroase liţe se scurtcircuitau intermitent. Repetă mişcarea mai puternic.

Constată efectul. Ţeasta îi deveni fluorescentă. Văzu asta prin efect: o luminiscenţă îi facilita privirea în spaţiu. Înainta mai sigur acum, cu inima bătând tumultuos. Curând îşi simţi întreaga fiinţă învăluită de-o căldură plăcută, mai ales obrajii. Instinctiv duse mâinile spre faţă. Se atinse precaut, parcă se aştepta la ceva. Într-adevăr. Se întâmplă. Mâinile se contaminară de luminiscenţa pâlpâitoare. Îşi lăsă repede braţele pe lângă trup şi simţi o plăcută electrizare care se metamorfoză într-un strat fosforescent ce-i invadă straiele. Fiecare pas făcut era un amplificator curios al aureolei câştigate. Nu se temea, nu-şi cerea explicaţii. Înainta cu senzaţia că pereţii se mişcau sesizabil, dilatând culoarul fără să-l scurteze. Perseveră. Merse, merse, merse. Pierdu puterea de a socoti scurgerea timpului. Parcă trecuseră...Nu, nu ştia cât...

Grăbi pasul. Dalele culoarului, abia atinse, îi frigeau tălpile. Preocupat de înaintare, remarcă târziu că se desprinsese de paviment, plutind spre înainte. Capătul culoarului nu se întrezărea. Lumina iradiată de trup parcă-l îndepărta. Deveni nerăbdător. Îşi mişca braţele, ca omul zorit, încercând să bată aerul rece pentru a grabi

mişcarea. Constată că nu-l mai ascultau. Dimpotrivă, se depărtară de trup, cu palmele închegate spre spate. Se lăsă aşa, dându-şi seama că deplasarea era mai prielnică. Îşi spuse în gând, cu uşoară autoironie : regresez. Şi omul-pasăre îşi contiuă înaintarea fără să-şi mai poată controla viteza. Deşi nu depunea nici un efort, osteni. Îşi trase pleoapele, apărând ochii de lumina ce-o difuza corpul. Era aproape aţipit când simţi o unduire care îi frisonă trupul. Ar fi vrut să se atingă cu mâinile. Dar nu-l mai ascultau.

Un zgomot îl scoase din toropeală. Era acum pe dalele reci şi alunecoase, lungit, dar în mişcare. Zborul de până acum era un târşâit şerpuitor de glace-papier grosolan. Îşi cuprinse braţele cu coada ochilor, deveniseră gheare solzoase. Ce se întâmpla ?! Uită să persiste în autointerogări, căci surpriza transformării îl ului mai tare. Şi picioarele-i se deplasau, ca şi braţele, pe lângă corp.

Ce senzaţie curioasă! Halucinaţii, da, halucinaţii. Probabil, efectul întunericului prin care mergea de atât amar de timp !

Nici o clipă nu se oprise din mers. Acum era mai anevoios. “Am obosit cu siguranţă”, gândi. “Dar vreau să ies de-aici !”

O amorţeală a picioarelor îngherănate îi mai domoli elanul înaintării, dar nu se opri. Fluidul magnetic îl absorbea spre înainte, mai puternic. Încercă să-şi cerceteze membrele din faţă, dar nu le mai văzu, dispăruseră. Totuşi, înainta. Dar cum ? O scurtă privire spre piept : devenise târâtoare. Vrând să-şi articuleze uimirea, simţi ieşindu-i din gură o limbă lungă-lungă, de pe care i se prelinse o apă vâscoasă, grea, picurând zgomotos pe dale, dar uşurând inaintarea. “Culmea ! Truda mi-a ostenit corpul. Înaintez târându-mă că

şarpele. Asta e ! Mă cred reptilă păcătoasă !” Şi se căzni spre înainte. Era din ce în ce mai anevoios.

Privirea resimţea lumina fluorescentă călăuzitoare. Ea şi dorinţa de a ajunge îl împingeau să biruie slăbiciunea. Stai !...a ajunge unde ? La capătul culoarului. Despre ce culoar e vorba ? Se descumpăni, dar mersul nu și-l opri. “Ce caut aici, pe unde am fost ? Ce am devenit ? Încotro ?”

N-avu, parcă, răstimp de lămurire. Se simţi absorbit ca de o pompă uriaşă. Aspirat ! Da, aşa fusese ! Aspiraaaat ! Îşi recunoscu vocea ! Era el, da ! Era el. Dar ce-l împinsese în teribilă încercare ? Ignoranţa ? Curiozitatea ? Fusese constrâns de cineva ?

Tot chestionarul dură o clipă doar, căci se pomeni în plină zi cu soare. Miji ochii îndureraţi. Urechile-i păcăneau ca tobele. Corpul vlăguit de impactul cu tot, se moleşi, topindu-se într-o băltoacă ce fu secată rapid de arşiţa zilei…

Portretul

În staţiune, ca în răstimp estival, multă lume. Unii, veniţi la tratament, alţii, la odihnă. Toţi înghesuiţi pe trotuarele străzii principale străvechi, devenite neîncăpătoare pentru promenadă.

Noroc cu micuţul parc! Bogat în vegetaţie, cu alei lărgite de curând, răsuna de paşi şi dincolo de ceasurile diurne. În afara spaţiului mai larg, a aerului mai proaspăt şi îmbogăţit de tresăririle olfactive ale rondurilor de flori multicolore, parcul avea şi o atracţie aparte: pictorul.

De dimineaţă până târziu spre seară, cât îl îngăduia lumina, pe o alee ferită, îşi aşeza şevaletul un pictor cu părul alb, leonin, cu faţa invadată de o barbă luxuriantă şi cam neîngrijită, cu ochii mijiţi mereu la cel care-i servea drept model, cu lavaliera demodată, cu buline mici argintii, picat ca din alte vremi... Îl vedeai cum îşi aţintea modelul o clipă, apoi cu mişcări rapide de penel, închipuia portretul oricui pentru câţiva creiţari ce, în fapt, nu acopereau nici măcar materialele, nemaivorbind de osteneală sau har.

Toţi cei ce aveau norocul să-i răpească din timp şi meşteşug ca modele, se-ndepărtau cu pânzele pictate, încă umede, defilând spre cotloanele de repaus, mândri ca adevăraţi Cavaleri ai Sfântului Graal !

Deşi de felul ei puţin retrasă, din modestie, din însingurare şi din suferinţa cicatricei ce-i brăzda obrazul în urma accidentului, în ziua aceea s-a autodepăşit. Spre ora prânzului, când muşterii artistului se epuizaseră efemer, s-a apropiat de locul acestuia. A aşteptat puţin pe un colţ ferit de bancă, până când pictorul şi-a terminat

frugalul dejun : un colţ de pâine şi un cocoloş de brânză. Şi pe când acesta îşi ştergea mustăţile după cele câteva înghiţituri de apă sorbite cu nesaţ, s-a auzit poftită să-i pozeze.

Puţin intimidată de siguranţa invitaţiei, şi-a trecut degetele prin părul cam rebel şi cu stânjeneală s-a aşezat pe scăunelul scund, în faţa pictorului.

Artistul o privi scurt, cum îi era obiceiul, mijind ochii. Îl văzu cum îşi ţuguie buzele sub mustăţi şi, spre nemulţumirea ei, cum scoate un mormăit de neînţeles. Mai observă cum apucă din tolba de piele subţire de lângă el o bucată de cărbune.

Simţea că se strânge în sinea ei. De ce oare să fi renunţat la penel ? Să nu-i mai fi rămas vopsele ? Ori, mai grav, să nu se fi aflat printre ele cele potrivite să dea contur chipului său ? Sigur, ii găsea chipul de neexprimat prin culoare ! Dar cu ce era ea vinovată, fusese ceasul rău doar, nu?!... Şi tot aşa, când tumultul gândurilor îi fu întrerupt de vocea pictorului : « Gata ! ».

Ca trezită din somn, se precipită spre acesta, scotocind după banii cuveniţi. Dar, stupoare ! Pictorul îi refuză, însoţind potretul-cadou de un zâmbet.

Îngăimă insuficiente, după sine, mulţumiri şi plecă. Purta portretul ca pe un nimb de aripi de fluture, ca să nu-l încreţească. Poate un fir de laşitate nu o lăsă să-l privească pe loc. Se temea ca cicatricea din portret să nu-i rănească privirea.

Se furişă în vila în care îşi petrecea zilele de odihnă, se închise în cameră şi îşi aruncă ochii, lacomă, pe portret. Doamne ! Încremenise ! I se înfăţişau privirii ei nelămurite linii întrupând un joc neînţeles, care mai groase, care mai subţiri, parcă mii de guri batjocoritoare într-un râs mut !

În perplexitatea ei, gândi cu ciudă : « şi-a râs şi el de mine ! ». După care ascunse portretul în fundul valizei, neîndrăznind să-l sfâşie, după cum s-ar fi cuvenit. Adormi cu faţa scăldată în lacrimi, aşa cum se obişnuise de ceva timp încoace. Fără vise, fără zbucium, un suflet uscat, cu înveliş lichid şi sărat.

Dimineaţa veni solară şi cu cântec de păsări vesele. Deschise ochii şi, pentru prima dată după multă vreme, zâmbi nedesluşit începutului de zi. Cu inima fremătând de un zumzet de neînţeles, parcă fără să-şi amintească ziua trecută, se-mbrăcă, îşi aruncă apă proaspătă pe ochii odihniţi (la oglindă renunţase de ceva timp, nu voia să-şi vadă prea des obrazul rupt de cicatrice) şi aproape că zbură în aerul proaspăt. Un chef nebun de plimbare îi tăiase orice poftă de mâncare sau urmă de sete.

Perechi matinale se-ntorceau deja de la izvorul cu apă minerală tămăduitoare. Aceleaşi ca până ieri, dar ce schimbare ! Dacă înainte toţi lăsau ochii în jos la vederea ei, cuprinşi de milă sau jenă, acum se luminau în zâmbete perplexe ! Şi după ce trecea de ei îi auzea şuşotind : « ai văzut ?! e imposibil ? să fi visat noi ? sau e doar o simplă asemănare cu... ? » şi glasul li se pierdea.

Până la amiază capătă un gust amar, toţi cei cu care se întâlnea se pierdeau în aceleaşi exclamaţii, oare îşi bătea şi ei joc de ea ? Tonul îl dăduse pictorul, fără îndoială !...

Când un domn îşi ridică pălăria şi-i spuse curtenitor « bună ziua, frumoasă domnişoară ! » nu mai suportă şi izbucni în lacrimi. Uită de bună dispoziţie a dimineţii şi fugi spre vilă, să-şi ascundă supărarea. Dar, în holul de la intrare, îi lumină chipul un reflex de oglindă (oare când apăruse acolo, parcă ieri nu era ?!). Se privi şi rămase înmărmurită : cicatricea îi dispăruse,

îşi recăpătase frumuseţea chipului de dinainte de accident ! Dar, cum ?!...Speriată, intră în cameră, deschise valiza şi pipăi portretul. Era la locul lui, purtând ca povară toată urâţenia pe care o greşală a destinului o aruncase pe chipul ei.

Vru să alerge în parc, să-i mulţumească pictorului. Dar, zâmbind în sine, se răzgândi rămânând sa guste clipa.

Geamănul

Ieri fusese o zi nesuferită de toamnă, cu vreme rece şi ceaţă groasă, apăsătoare. Totuşi, conform obiceiului, ieşi la prima oră să-şi ia ziarul, să facă doi paşi. Băgase jurnalul în buzunarul trenciului cu o nepăsare străină. Alteori, vedea măcar titlurile acolo, lângă chioşc. Acum, nu! Nu, nu era în apele lui, gândi. Să fi devenit dependent meteo? Îşi zâmbi negând posibilitatea.

Mersese grăbit pe stradă, de parcă avea un rendez-vous. Paşii îl duseseră în parcul din apropiere pe care nu-l frecventa (nu din snobism! aici, de la o vreme, întâlneai, mai ales, oameni ai străzii a căror vedere îl întrista, îl predispunea la glosse…).

Observă pe dată că vegetaţia grădinii era sărăcită după multele zile cu vânt şi ploaie. Regretă nespus. Starea îl surprinse. Nu-i stătea în obicei. Îşi scutură coama leonină şi albă, impunându-şi debarasarea de orice nostalgii. Înaintă spre lac. Descoperi salciile păstrând ceva frunze încă pe crengile delicat plângătoare. Pe lac, raţe sălbatice zăboveau a odihnă şi aşteptare. Doar puţini trecători matinali le aruncau firimituri de pâine! Era prea devreme, aleea ce da înconjur apei era pustie.

Îşi continuase promenada apucând spre podeţul ce-l duse pe insuliţa din mijlocul apei. Îl aburcă mai greu decât în alte dăţi, dar dădu vina pe ceaţă. Noroc că se disipa, observă. Se pătrunsese de sentimentul solitudinii, când, deodată, privirile-i fură atrase de o mogâldeaţă chircită la capătul unei bănci. Se apropie, uimit de bogăţia părului alb, în contrast evident cu suriul

zdrenţelor murdare pe care le purta. Zgomotul paşilor treziseră din amorţeală făptura ce-şi înălţă chipul spre neaşteptatul călător. Simţi cum se fulgerară din priviri. Doamne, cât de mult îi semăna omul acesta, gândi: figura, ochii de un albastru metalic, bogăţia părului…Îşi coborî privirile pe mâinile făpturii de pe banca: tremurau usor- cum tremurau şi ale sale. Degetele, oh , da , erau la fel de lungi şi subţiriri ca ale lui, de parcă ar fi fost şi el pianist de-o viaţă. După secunda privirii ochi în ochi, omul îşi plecase capul cufundându-se în amorţeala întreruptă. Se cutremurase frisonat. I-o fi tare frig? Ori sesizase şi el izbitoarea asemănare? Poate îi este foame? Şi, cu acest ultim gând, scoase din buzunarul trenciului tot mărunţişul avut, depunându-l pe bancă, alături de bietul om. Dar surpriză ! Acesta îl fulgeră iar cu oţelul ochilor. Dar acum privirea-i exprima o furie abia reţinută ce, parcă spunea :„ia-ţi banii, nu-mi trebuie mila ta !”. Apoi, întărind refuzul, măturase cu mâna curatul băncii de impuritatea metalică…Banii se rostogoliră făcând un zgomot supărător.

După ce-şi ridică, pe rând, toţi creiţarii, mormăi a salut şi se îndepărtă destul de uimit. Interesant era că refuzul îi stârnise admiraţie, nicidecum uimire ori supărare. Grăbi paşii. Şi, când să scoboare podeţul, întoarse instinctiv privirea. Descoperi că cel întâlnit dispăruse, iar pe toată insula nu se zărea nici ţipenie de om.

O apucă spre una din ieşirile din parc, ducând cu sine senzaţia că-şi întâlnise…GEAMĂNUL ! Da ! Da ! Şi încredinţarea asta îi deschise în suflet şuvoiul unei energii nebănuite. Nu mai era singur.

Bagheta

Întâi am descoperit, într-o oră de fizică din clasa a VI-a, că nu trebuie să deţin o baghetă electrizată ca să atrag hârtii. N-am făcut cunoscut nimănui darul meu. M-am folosit de împrejurarea că eram singur în bancă, iar privirea mioapă a profesoarei nu bătea până la mine…

M-a deconspirat, însă, un bal mascat, căci toate confetiile aruncate peste participanţi s-au adunat în capul cuiva costumat în „urs Panda”! În zadar am fugit, că m-au prins şi m-au demascat cu atâta furie, de parcă făptuisem nelegiuirea conştient!

De atunci mi s-a dus buhul…Când colegii voiau distracţie, era destul să se apropie cu cărţi ori caiete şi toate zburau spre mine cu o viteză nebănuită, devenindu-mi platoşă. Când se voia sabotarea unei ore de curs, posesorii maculaturii atrase de mine se jeluiau minute-n şir că eu deschisesem demersul, că ei, bieţii, erau obstrucţionaţi în recuperarea obiectelor! Şi, ca un făcut, eram pedepsit ad-hoc (unde-şi ţineau dascălii logica?!)

Ce chin pe mine trei anotimpuri pe an! Se impunea să mă deplasez doar pe străzi curate, cu timpul, atrăgeam şi frunze, nu doar hârtii!

Pe vremea când aveam la şcoală obligaţia de a colecta maculatură, am avut şi eu o iniţiativă prin care mi-am exploatat darul în folosul colegilor. Cum dirigintele scăpase din vedere să ne comunice momentul exact al aducerii maculaturii, la fiecare oră din ziua aceea, m-am învoit câte un minut, două şi, de fiecare dată reveneam cu câteva kilogramede hârtie, spre

satisfacţia ciracilor. Pentru întâia oară mi s-a apreciat spiritul de echipă (când se distrau pe seama mea ori deranjau ce ore voiau, nu conta!) şi au încetat să mă şicaneze prea des.

Exceptând darul meu arhicunoscut, mai aveam ceva special: îmi plăcea să citesc. Dam gata întâi lectura impusă, apoi devoram hulpav ce mă interesa. Cărţile mi se dădeau prin uşa întredeschisă a bibliotecii, ca să nu produc vreo turbulenţă. Faptul mă nemulţumea, dar nu mă oprea din citit. Aşa am ajuns de am intrat la Facultatea de Filologie printre primii şi fără efort! Singurul meu neajuns era darul, culmea!

La absolvire, am fost repartizat ca bibliotecar la Biblioteca Centrala Universitară. Eram aşa de panicat, că n-am refuzat postul. Mă poftiseră afară fiindcă le atrăsesem cu emoţia mea - aşa credeau - foile în care aveau evidenţa repartizărilor.

Înaintea prezentării la post, m-am dus pe la biserici, pe la doctori… Dar, nimic! Nu puteam să fiu exonerat! Unul dintre medici m-a sfătuit să-mi controlez capacitatea de atragere, să conştientizez puterea ca să-mi folosească.

Şi aşa am făcut! Ţineam în mână o baghetă pe care o priveam, vreme în care îmi impuneam ce volum să atrag. În ani, am perseverat şi m-am controlat din ce în ce mai bine. Cărţile cerute de cititori alergau spre mine în ordinea dictată si cu viteza dorită. Şi nici un accident în atâta amar de ani! Prin exerciţii de autocontrol, devenisem cel mai căutat si admirat bibliotecar!

La fel de bine se ,,controlaseră" şi colegii, căci doar la serbarea de pensionare îmi dezvăluiseră porecla mea: BAGHETA!

Déjà vu ?!

În dimineaţa aceea eram atât de presat! Aveam atâtea de rezolvat! Pe agenda mea se lăfăia, la loc de cinste, drumul până la CASA DE PENSII - de unde aşteptam răspuns pentru o cerere înregistrată cu şase luni în urmă - să le aduc la cunoştinţă că mai trăiam, să conteze pe asta şi să-mi răspundă! Pe locul doi, era un drum la TÂRGUL DE CARTE, unde mi-era expusă o plachetă de poezii recent editată, iar în final, se impunea să trec pe la fiica mea .

Buuuun! Aşa să fie, mi-am zis. Am ieşit din casă gândind pozitiv - cum se recomandă mai nou. M-am lovit nas în nas cu d-na Vica, nonagenara de la etajul meu. Ca de fiecare dată, mi-a reproşat că ,,m-am dat la fund" şi, ca de fiecare dată, mă scuz că sunt foarte ocupat şi dau să plec. Nu mă lasă, mă prinde zdravăn de braţ, gata să mi-l rupă, întrebând speriată ,,Cum, ai stat la pat?" Reiau enunţul cu ,,ocupat", acum mimând exagerat pronunţia. Încerc iar să plec. Nu mă lasă decât după ce aud - a câta oară?! - cât de rău îi este singură, dar şi cum a înşelat-o răposatul, ierte-l Dumnezeu, că ea nu-l iartă! Ne despărţim cu ,,il grande" protocol şi cu scuza de rigoare a vecinei la o nerepetată, dar presupusă întrebare din parte-mi: ,,Ştiu ştiu, nu-l suport…", fiind vorba de aparatul auditiv.

Cobor încă un etaj, vesel că am drumul liber. Dar, nu! Tocmai iese din apartamentul lui, Nea Sandu. Ne strângem bărbăteşte mâinile, ca şi când nu ne-am fi văzut de secole. Plin de mulţumire şi neavând inspiraţia unui posibil dialog, mă întreabă cum o mai duce fratele meu geamăn? Îi răspund, ca mereu, că e plecat de

treizeci de ani din ţară în Noua Zeelandă şi avansez cu precizarea din totdeauna că, tot de-atunci, nu ne-am văzut. Nea Vasile nu aude ce-i spun preocupat s-o gratuleze cu salutul pe D-ra Meli de la cinci. Încântată, septuagenara îi lămureşte nedumerirea că nu ia liftul, deoarece lucrează la menţinerea condiţiei sale fizice de fostă alpinistă. Eu zâmbesc uşor diabolic la auzul repetatelor replici dintre cei doi.

La etajul întâi, lângă scară, uşa apartamentului 26 e deschisă. Nu mă mai mir! Doamna Sana mă trage brusc de antebraţ înăuntru, ţuguindu-şi gura abia intuită sub mustaţa corbie şi deasă ca bidineaua - pentru care dintotdeauna am invidiat-o, ca tip spânatic ce mă aflu. N-apuc să articulez ceva, că ea îmi şi reproşează că nu mai trec pe la ei de când cu boala lui Gelu, ce nu ştiu că paraplegia nu se ia?! Mă scuz cât mai politicos posibil şi ies fulger să cobor scările

Calea mi-e tăiată, la parter, de Norica–Mitomana (minte permanent, pe sine, pe alţii, numai timpul nu-l poate păcăli). E cu trei boxeri în lese şi mă atenţionează că nu m-a văzut dinaintea plecării ei în Austria, la Congresul…A uitat, pesemne, că ne văzuserăm şi cu o zi înainte, când îmi pomenise de o iminentă plecare la Congresul de la Budapesta, plângându-se că avea să-i vadă la ei acasă pe ungurii de care nu-i este tocmai drag! Cu ultimul strop de condescendentă răbdare, o salut ieşind din bloc, trăgând aer în piept cu mulţumirea şi încrederea celui abia salvat de la înec!

Mă scutur de cele trecute prin faţa ochilor, încântat că, în sfârşit, am plecat şi păşesc cu nădejde pe dalele impecabile ale trotuarului.

Aerul răcoros al dimineţii mă trezeşte de-a binelea. Îmi potrivesc mişcările bastonului în concomitenţă cu piciorul bolnav, în timp ce răspund la

salutul furnizorului de lapte. La rugămintea - de a-mi lăsa cutia cu lapte la vecinul Pierrot - îmi răspunde afabil: ***Volontiers***!

Asta mă trezeşte de-adevărat. Sunt plecat din ţară de ani buni împreună cu fiica mea!! Îmi lipsesc într-atât vecinii mei de bloc ori repetatele drumuri la CASA DE PENSII?!

Singurul punct real de pe agenda mea rămâne drumul spre librăria din centru, unde într-adevăr mă aşteaptă pe un raft nou-apăruta mea carte şi, de o vrea Domnul, poate nu ultima. Dar scrisă în altă limbă decât cea în care sufletul-mi vibrează de o viaţă…

Cartoforii

Cât aşteptase ziua aceea! Doar avea să iasă la o partidă de pocker cu nişte împătimiţi vestiţi, trei vulpoi bătrâni, şlefuiţi prin cazinouri europene într-ale jocurilor de noroc. Se zvonise printre membrii clubului că cei trei ar fi putred de bogaţi. Informaţia asta îi dilată dorinţa de a-i înfrunta, pe lângă speranţa unei ademenitoare glorii!

Petrecu întreaga zi ca şi când ar fi fost ultima. Se trezise dis-de-dimineaţă plin de vioiciune. Făcu un duş prelungit. Revigorat, îşi savură cafeaua citind şi titlurile cotidianului local.

Urmă promenada pe Corso, micul dejun la "Colonadele Burlacilor", apoi banalele discuţii pe teme mondene în compania câtorva holtei la "Men's Club", învăluiţi în aburul havanelor.

Afişase faţă de toţi un calm englezesc. Revenirea acasă avusese un aer marţial, înfricoşând-o pe menajeră cu presimţiri nefaste, făcând-o să întârzie nepermis de mult cu periatul smokingului.

Intrase în living, se aşezase în fotoliu visând cum avea să-i dovedească pe cei trei. Îl scosese din reverie menajera care îi adusese haina. Îi mulţumi zâmbitor, se duse în dormitor să se îmbrace. Zăbovi îndelung şi ieşi fredonând. În vreme ce-şi aranja şalul de mătase alb, o anunţă pe menajeră că va veni în zori. Afară îl aştepta un taxi elegant, comandat din timp.

Ajunse cu puţin mai devreme de miezul nopţii la Cazino. Partida avea să înceapă fix la 12 noaptea. Ceilalţi sosiseră şi aveau un aer neliniştit. Asta îl contrarie. La vârsta lor?! se pomeni întrebându-se

maliţios. Constatarea îl determină să-i salute cu superioritate, conştient că avea un ascendant asupra lor: calmul. Îi asigură, aşezându-se, că e gata pentru joc.

Încăperea în care se aflau era elegantă, cu mobile de acajuu, abia intuite prin întunericul misterios. Plutea în aer un miros de mosc, amplificând farmecul momentului. Deasupra mesei atârna lasciv un bec uriaş, a cărui lumină atenua verdele–foncé al postavului, disipând parcă şi tracul jucătorilor.

Partida începu. Potul anunţat de el îi făcu pe ceilalţi să se cutremure. Numai ei ştiau că erau faliţi. Mascaseră temerile destul de bine, credeau. Dar mai tânărul lor partener sesiză starea, zâmbind, din nou, cu emfază. Se mişcau cu eleganţă studiată, filând îndelung. O altă lege a gravitaţiei acţiona asupra lor. Timpul încremenise. El ceru două cărţi, dublând şi potul. I se plăti. A doua rundă urmă identic. Era în mână! Se bucură în sine.

Jocul continua. Tensiunea devenise apăsătoare. Cei trei perdanţi asudau abundent. Joc după joc, tânărul câştiga. La un moment dat, conştientizară că epuizaseră toţi banii. Ar fi fost cuminte să plece, dar siguranţa victorioasă a junelui le întuneca gândirea. Aşa acceptară bizara lui propunere de a juca pe ANI. Da! Dacă nu mai aveau bani, ani aveau îndestul! Să-i mizeze! Fură de acord, în speranţa că sorţii li se vor schimba, devenindu-le prielnici.

Reluară jocul. Tot el câştigă. Ei pierdeau şi iar pierdeau, iar în vâltoarea stranie creată, nici nu observaseră ciudăţenia ce li se întâmpla: cei trei, cedând ani, trăiau cu rapiditate şi regresiv varstele, iar câştigătorul se scofâlcea, devenind o adevărată epavă umană, cu fiecare clipă.

Deşi începuseră a desluşi, cât de cât, schimbările, le puneau pe seama febrei jocului devenit, credeau ei, halucinant. Şi continuară, continuară…

Timpul trecuse nemilos. Dimineaţa, târziu, intrigat de liniştea din sala celor patru, patronul Cazinoului intră. Rămase înmărmurit. Pe lângă masă, într-o poziţie nefirească zăcea un leş aproape mumificat. Alături de el, gângureau trei sugari, agitând în mâini câte o carte de joc. Sub lumina becului, albul chipurilor le strălucea nelumesc…

Blestem

Doamne, ce-i mai plăcea, copil fiind, să ademenească vreun câine credul şi flămând, să-i răsucească şnur coada !

Alteori sărăcea vreo pisică mieroasă de mustăţi !

Altadată privea cu zâmbet larg jocul mâţei cu şoarecele prins şi asmuţea pisica prin îndemnuri icnite, făcând-o să-şi mute locul cu vânat cu tot!

Când se făcu mai măricel, nu ierta, înarmat cu praştia, nici o pasăre zărită pe gard, pe vreo creangă ori pe streaşina casei. Pe atunci o ajutase pe bunică-sa la stârpirea şoarecilor din beciul casei. Se strecurase cu frenezie printre butoaiele pivniţei şi, adulmecând ca un copoi, dibuise imediat cuibul rozătoarelor. Cât suferise că nu-i putuse prinde pe cei mari scăpaţi de zgomotele căutării! Se mulţumi şi cu orbeţii neîmbrăcaţi, rămaşi în culcuş fără apărarea părinţilor. Îi vârâse degrabă într-un sac, aruncând bietele lighioane în focul din spatele casei, la care bunica tocmai fierbea nişte rufe. O supărase tare rău pe bătrâna cruzimea faptei. Dar el nu o luase în seamă, plecând fluierând, după care râsese ca un diavol de satisfacţie.

Timpul trecea. Creştea şi el. Dar mai aprig creştea agresivitatea lui. Luase obiceiul să poarte în buzunare pietre mici, rotunde, de râu. Le folosea drept ghiulele, ochind cireada când, spre seară, se înturna molcomă de la imaş. Când ţintea ochiul sau ugerul vreunei vaci, pagubele erau răscumpărate de părinţii lui. Încasa câte un top de bătaie garnisit cu sudălmi. Nu-i păsa. Râdea iar ca un diavol şi dispărea spre alte nefăcute.

Ai lui îl duseră la preot să-i citească, ba chiar şi la doctori. Dar, nimic ! Nu se zviduise de meteahnă.

Era de-acum flăcău în toată puterea cuvântului. Îi mijise mustaţa, era înalt ca un brad, se purta curat şi la muncă, şi la horă. Nu avea însă nici un tovarăş, nici un apropiat. Umbla doar singur cu povara lui.

Într-o duminică după amiază, pe când tăia frunză la câini pe uliţă, o zărise în poarta ogrăzii pe oarba satului, bătrână de când lumea. Sta rezemată într-un băţ şi era mai gârbovă ca niciodată. Femeia era vestită pentru darurile sale, căci alunga norii de ploaie, ori îi chema, dădea leacuri împotriva bolii, aducea înapoi iubitul întârziat al vreunei tinere şi câte şi mai câte ! Chiar şi ai lui o rugaseră să-i afle leac pentru apucăturile sale. Când îi spuseseră, băiatul râsese zicându-şi în sine că nu are bătrâna ce-i face! De asta-şi aminti în ziua aceea şi, pe negândite, îi zmuci băţul din mâini, doborând-o la pământ. Surprinsă, bătrâna se speriase rău, dar îşi găsise băţul prin ţărână şi se ridicase dreaptă - dreaptă, cum n-o văzuse niciodată, bolborosind ceva cu ochii albi spre cer.

Privind-o, băiatul simţi cum o moleşeală îl învăluceşte şi o stare de leşin îi slăbeşte cap şi corp. Se strecurase în odaia lui sfâşiat de neputinţă. Adormise buştean.

.....

Seara, ai săi, după ce-l strigaseră pe-afară, îl căutară şi-n cameră neîncrezători că ar putea fi aici. Prin fereastră, luna năvălise înăuntru, curioasă parcă, argintând patul. Se uimiră zărind pe albul perinii un ghemotoc de şoarece înlemnit de frică.

Nu apucaseră să zică ceva, că pisica, intrată pe neştiute, înhăţă făptura îngrozită, ducând-o ca pe o

ofrandă pe bătătură. Acolo o lăsară în noapte, jucându-se cu spaimele jucăriei vânate.

« Dar unde va să fie blestematul ăla ? », se întrebaseră părinţii dimineaţa, mai îngrijoraţi că oricând.

N-aveau să afle nicicând ! Răspunsul îl ştia doar... pisica, ce-şi spăla tacticos şi încet blana.

Matrimonială

În dimineaţa aceea, exulta de viaţă ca un adolescent. Se trezi în faţa unei florărese, cumpărând flori pe care le dărui vânzătoarei de la ziare. Cu stângăcie şi emoţie, nedumerind biata făptură.

Reveni mai curând acasă, scurtând plimbarea de pensionar matinal. Pe drum, zâmbea trecătorilor. Chiar mima săriturile peste un şotron desenat de picii de pe aleea lui. « Ce l-o fi găsit ? », se întrebau cunoscuţii.

Aproape uitase de anunţul matrimonial trimis la ziar. Îl lansase ca pe SOS-ul celui mai înspăimântat de singurătate om. Redactase anunţul « Domn singur, pensionar, vârsta..., înalt, grizonat, fără obligaţii etc. Caut spre împlinire o doamnă de vârstă... ş.c ».

Timpul trecând, îşi luase gândul de la un răspuns. Şi, iată poftim ! În dimineaţa aceea sosise ! Îl intriga însă condiţia impusă cunoaşterii : să se vadă cu Doamna după 13 săptămâni de corespondenţă. Ea va scrie prima. Apoi el. Şi tot aşa.

Când găsi primul plic în căsuţa poştală, se simţi tulburat. De când nu mai primise scrisori ?! Se repezi în casă citind pe nerăsuflate conţinutul. Totul era peste aşteptări ! Fire de intelectuală, Doamna se vădea o adevărată calofilă, având un stil elegant şi bogăţie de cunoştinţe. Dincolo de caligrafie, răzbăteau o gândire şi o simţire alese.

După fiecare epistolă primită, încerca un portret imaginar al Doamnei. Nu-i reuşea proiecţia satisfăcător. Se apucă să-i răspundă, crezând că aşa-i va-mplini imaginea.

Întâia scrisoare o concepuse pe calculator şi o scosese la imprimantă, ca pe orice hârtie scrisă în ultimii ani. De la a doua însă, renunţă la tehnica modernă, sesizat subtil de corespondentă, cum că, dacă i-ar scrie « de mână », cunoaşterea persoanei lui i-ar fi uşurată etc. Simţind un mic afront din partea Doamnei, se conformă.

Bun! Dar nu chiar ! Stimulat de stilul Doamnei, se strădui să fie mai atent. Începu să se adune şi să-şi noteze anticipat - câte o idee azi, alta mâine - ce teme să abordeze în viitoarea epistolă...

La un moment dat se pomeni că revedea ce scria, devenise chiar pretenţios, nu doar cu sine, ci chiar cu ce i se trimitea.

Şi tot aşa : citea, scria, expedia, primea, citea, scria, expedia...

Reuşi să epuizeze repede întâmplările sau momentele capitale ale vieţii sale aşa că, zâmbind a remuşcare, începu să-i scrie despre cunoscuţi. Iar după o vreme, despre necunoscuţi, imaginând portrete şi destine diverse cu mare uşurinţă.

Şi continuă : scria, expedia, scria, expedia, uitând să mai citească ce primea...uitând de Doamna sa...

Nu ştie nimeni dacă Doamna şi-a găsit cumva alesul. El, aleasa, sigur nu ! De-atunci însă, e pe buzele şi-n inimile tuturor, răscolit de-o mare dragoste: *Scrisul* !

Locul unde cerul se uneşte cu pământul

În satul bunicilor, trăia, pe vremea copilăriei mele, o familie foarte numeroasă. Li se dusese vestea pentru că în fiecare an li se năştea câte un copil. Nu erau chiar săraci. Aveau câteva pogoane de pământ, pe care tatăl trudea împreună cu băieţii cei mari. Fetele mai răsărite vedeau de gospodărie, iar mama lor ostenea aducând pe lume copii. Erau toţi uniţi de grijile familiei. Copiii se creşteau unii pe alţii.

Totuşi, viaţa lor nu era uşoară. Şi n-ar fi suferit, poate, dacă cei clevetitori le-ar fi dat pace. Dar ţi-ai găsit ! Nu se mulţumeau să-i vorbească în spate, nu! Le aruncau vorbe supărătoare şi în faţă, nu se sfiau să le găsească porecle. Mai ales, de bărbat râdeau. În loc să-i dea bineţe, îl întrebau cu glas prefăcut mieros dacă iepuroaica i-a mai născut vreun pui, chit că erau la curent cu numărul odraslelor omului.

Azi aşa, mâine aşa, până bietul creştin se simţi copleşit. Într-o dimineaţă, se sculă la primul cântat al cocoşilor. Nevasta îl iscodi încotro avea să plece cu noaptea în cap ?! Era toamna târziu, muncile câmpului se mântuiseră, avea să vină vremea rea, erau lemne de tăiat, nişte buturugi ciotoase, pe care doar el ar fi putut să le despice...Ca şi când nici n-ar fi auzit vorbele femeii, omul îşi luă în spate un cojoc flenduros, puse pe cap o căciulă spartă şi ieşi. Ajuns în ogradă, rosti mai mult pentru sine, că se duce de acasă, că se săturase de atâţia copii, că merge în locul acela unde - auzise el dintr-o predică a parintelui - pământul se uneşte cu cerul, să-l îndrume bunul Dumnezeu ce să mai facă, să iasă din noianul de greutăţi.

Ajunsese în uliţă când terminase de bălmăjit speranţele sale.

Cât umblă omul, i se părea că trecuseră noian de luni, de ani; pe cine întreba de locul unde cerul se unea cu pământul, dădea din umeri a necunoaştere.

Străbătuse câmpii, dealuri ştiute şi neştiute; luase pieptiş munţii, până se pomenise în faţa unei grote cu gura strâmtă în care intrase să doarmă peste noapte. Şi, înainte să pună geană peste geană, se gândea că acolo ar fi putut fi locul unde se uneşte cerul cu pământul, unde l-ar fi putut întâlni pe Dumnezeu. Cu gândul acesta adormi. Ori poate nu, căci în faţă îi apăru Tatăl Ceresc, care, luându-l de mână, îi spuse că-l va duce El în locul căutat.

Când se trezise, nu-i venea să-şi creadă ochilor! Se găsea în ograda lui. Îşi scutură cu putere capul, crezând că doarme. Dar nu, căci se văzu înconjurat de ai lui.

Abia atunci înţelese tâlcul vorbelor auzite în biserică… Îngenunchie în mijlocul bătăturii şi mulţumi lui Dumnezeu pentru că-l făcuse a înţelege că femeia şi copiii, gospodăria şi pogoanele de pământ pe care trudea, toate erau locul acela…

Ochelarii

Cât de inventiv era ! Îl binecuvântase Dumnezeu cu o minte! De mic rostuise tot felul de minunăţii : papuci de casă cu magnet, uşor de găsit oriunde erau uitaţi, piese de domino fluorescente (aplicase o peliculă ce făcea vizibile în noapte piesele negre); o catapultă fixată pe uşa camerei care-l trezea dimineaţa prin aruncarea unei mingi spre pat; un dispozitiv ca o vârtelniţă electrică ce-i punea la îndemână, prin rotire, ustensilele de scris; un stilou ce aspiră singur cerneală din călimară. Şi câte altele...

Dar găselniţa a mai mare era o pereche de ochelari. Ramele groase de baga fuseseră ale bunicului şi-i dădeau un aer demodat, dar respectabil. Lentilele erau însă ce erau ! Le făcuse - doar el ştia cum – să aibă prin ele acces la...CUNOAŞTERE. Erau nişte ochelari ce-i confereau puterea atotcunoscătorului. Nu avea decât să-i poarte şi găsea răspuns la cel mai complicat chestionar.

Nici ai lui, nici colegii, nici profesorii nu-i ştiau taina. Se pomeniseră cu el purtând ochelari. În sine, îl compătimeau. Bietul, atât citea de mult, atât studia, încât numărul dioptriilor ajunsese atât de mare! El purta ochelarii cu un aer matur, preocupat.

Randamentul lui şcolar devenise peste aşteptări. Ştia orice. Avea răspuns la toate. Tânărul adolescent devenise o enciclopedie.

Trecură anii gimnaziului, ai liceului, ai facultăţii fără probleme ! Ba, dimpotrivă, încununaţi de succes, de faimă. Cum termină studiile superioare, fu propus pentru o bursă în străinătate. Şi acolo făcu furori ! Îşi pusese

profesorii în situaţii umilitoare, căci îi depăşise în cunoştinţe.

La orizont i se iveau sumedenie de oportunităţi. Urma să-şi aleagă ce să facă mai departe.

Dar interveni ceva surprinzător. Tânărul doct obosise de atâta recunoaştere a valorii sale. Convins că ştie atâtea cât să-i ajungă şapte vieţi, renunţă la ochelari, aruncându-i a lehamite într-un fund de sertar. Pe moment, simţi că nimic din ceea exulta în mintea sa nu-i rămăsese. Nimic !

Privi în jur neliniştit. Ce-avea să facă ? Precipitat, încercă să-şi pună din nou ochelarii dar, stupoare ! Nu mai vedea cu ei ! Lentilele erau oarbe ! În faţa ochilor i se aşternu perdeaua neagră a ignoranţei. Îngrozit, ÎNNEBUNI...

Păianjenul

De ceva timp debutase şi moda ,,izolării termice exterioare" a caselor. Cică ar ajuta la împiedicarea pierderii căldurii şi, implicit ar contribui la economii notabile privind cheltuielile destinate procurării energiei termice.

Aşa se trezi că şi blocul, în care locuia, aderă la această strategie. Aşa hotărâseră majoritatea celor din bloc, aşa rămăsese…

Şi, pentru că se ştie că românul îşi face iarna car şi vara sanie, în urma unei licitaţii, firma câştigătoare începu lucrul. Fuseseră instalate schelele în dreptul faţadei primului tronson (unde locuia şi Domnişoara, o septuagenară minionă, agilă, mereu zâmbitoare, îndrăgită de toţi, fără excepţie). Se aduseseră materialele aferente, utilajele, în fine, tot necesarul.

Începuseră lucrul în prima zi a lui Cuptor. Şi, deşi vipia muşca nemaipomenit, lucrările avansau repede-repede. Beneficiarii erau surprinşi de ritm, se bucurau. Toţi erau pensionari şi ar fi dorit ca tevatura să ţină cât mai puţin. Doar era cald, era nevoie să aerisească locuinţele, să scape de praful provocat etc.

Ritmul alert ţinuse vreo două săptămâni, când forfota îngheţă şi, zile în şir, salopetele absentară nemotivat. Bătrâneii ieşeau pe la balcoane schimbând păreri despre ce li se întâmplă.

Printre puţinii stoici, Domnişoara se arata imperturbabilă. Se iţea în zori la balcon, îşi scutura aşternutul, uda florile din jardiniere retrăgându-se la adăpostul răcoros al garsonierei sale, doar avea aer conditionat, nu?! Ieşea seara la o plimbare în parcul din

preajmă, vorbea, de era întrebată de vorbă şi se retrăgea în casă. Fusese la viaţa ei corector la o editură. Puţini îi intraseră în casă, dar cei care intraseră fuseseră uluiţi de rafturile de cărţi ce-i capitonau pereţii. Ba, mai mult, ea avusese întâi calculator în bloc. Dar ce le stârnea o curiozitate plină de respect era faptul că Domnişoara…scria. Aflaseră şi ce. Cărţi poliţiste! Un vecin mai hâtru îi şi adăugase un supranume: Agata. Nimeni nu-i citise vreo carte, fie că nu mai citiseră la viaţa lor, fie că nu erau atraşi de genul ăsta de literatură.

Într-o dimineaţă, liniştea în care lăsaseră lucrătorii blocul se sparse. Cineva de la etajul trei reclama că, peste noapte, îi dispăruseră din sufragerie toate aparatele electronice. Cum era caniculă şi se dormea cu ferestrele deschise, faptul fusese facilitat. Se alertase Poliţia şi se făceau cercetări. Oricum, oamenii din bloc uitară de absenţa lucrătorilor pentru câteva zile.

Numai Domnişoara Agata nu uită. Se gândea nerăbdătoare, parcă i-ar fi fost chiar dor de ei! Şi, cum se întoarseră, sună la poliţistul de proximitate anunţându-l că s-a găsit hoţul. De la capătul firului, adăpostit de distanţă, acesta zâmbise larg, dar dăduse curs invitaţiei Domnişoarei.

Ajuns la faţa locului, oficialul urcă la garsoniera apelantei. Aceasta îl primi protocolar, îi mângâie orgoliul prin aprecierile la adresa promptitudinii cu care răspunsese, apoi îi povesti minuţios visul avut în noaptea jafului. Poliţistul, de voie, de nevoie, o ascultă, apreciind în sine că bătrânică din faţa lui e cam duuu-să…

Şi Domnişoara Agata îi relată că toată noaptea trăise un coşmar: un păianjen imens ţesea la fereastra ei, cu fire ca de liană, o pânză deasă şi neagră, transformându-i camera într-un vaccum perfid şi letal.

Bietul om nu prea înţelesese vorbele colocutoarei şi nici legătura visului cu presupusul făptaş.

Domnişoara se scuză pentru preambul şi, rădicând storul ferestrei, îl indică drept autor al jafului pe un lucrător tuciuriu ce purta un tricou având ca emblemă un …păianjen!

Ce a urmat e lesne de-nţeles. Lucrările au trenat până târziu în toamnă. Locatarul păgubit şi-a primit lucrurile, iar Domnişoara, simpatica Domnişoară Agata, a fost şi mai îndrăgită de locatari.

Flămândul

De la un timp, se gândea ce făcuse în viaţă. Trăise experienţe cât şapte vieţi, se instruise citind cu aviditate, devenise aproape o enciclopedie, toţi cunoscuţii îl căutau cerându-i păreri şi sfaturi pe *n* teme...

Se simţea parcă neînmplinit, chiar gol. Şi disconfortul îl supăra fiindcă era amplificat de o mare foame.

La început, devoră sistematic numai conţinutul frigiderului. Se simţea hămesit însă.

Scotocea şi prin cămară. Alteori se pomenea împrumutând, ajungând suspect vecinilor. Nu-i mai răspundeau când suna la vreo uşă, iar când îl întâlneau, îl evitau brutal.

În timp, ajunsese să înghită, la întâmplare, orice. În birou, mesteca de zor din topul de hârtie de scris. Se delectase chiar cu ultima radieră existentă. Mânca şi citea. Citea şi mânca. Îşi rosese întâi creioanele, nu-i trebuiau, avea calculator, trecu apoi la pixuri şi carioci. Şi ele - dispensabile. Devoră cu greu, scandând mental un clasic latin, mapa biroului. Pentru ca, în final, să înghită şi coperţile de piele ale cărţii citite.

Preocupat de nesaţul morbid, decimă întâi toate volumele din bibliotecă, terminând cu draga lui colecţie de reviste literare. Dar nu-i ajungea! Îi era foameeee !

Şi tot aşa, zi de zi, până se pomeni mestecând mobile, lenjerie, haine. Roase şi o statuetă din lemn de abanos, întruchipând Ploaia. Totul îi părea comestibil...

Într-o dimineaţă, deznădăjduit că nu-i rămăsese nimic în jur, se gândi la sine. Îşi mestecă unghiile roase.

Apoi se înfruptă cu falangele. Simţi acum o vagă, tare vagă ameliorare. Încurajat, îşi mestecă tacticos şi degetele picioarelor. În altă zi se delectă şi cu zgârciul urechilor, apoi cu cel al nasului. Sângele nu-l speria, dimpotrivă, îl lingea cu nesaţ ca pe un soi de mirodenie grea, orientală.

Începuse să nu mai doarmă de foame. Şi, răscolit de chemarea flamandă, apucă în final să se înfrupte din pulpele propriilor picioare...

Fu descoperit de locatarii blocului, sesizaţi de absenţa lui îndelungată, în mijlocul casei, cu dâre groase de salivă sângerie scurse pe el şi pe podea, împietrit într-o ultimă poziţie de contorsionist, cu dinţii zdravăn înfipţi în coapsa dreaptă. Pe figură îi citiră, culmea, bucuria foamei împlinite. Murise sătul !

Santa Sara

Nici nu se dezmetecise bine după voiajul spre ţara de adopţie, că fu stârnit de mirajul călătoriilor! Uitase, ca prin minune, de neajunsurile vârstei - nu-i plăcea să-i zică „a treia”! De fapt, era împătimit de călătorii! În tinereţe, fusese în minunate excursii ori drumeţii făcute prin şcoală şi facultate. Învăţase foarte bine beneficiind pentru asta, în fiecare an de studiu, de o tabără, de o excursie. Şi totdeauna, gratuite; erau şi recompense, şi stimulente provocatoare pentru el!

Timpul trecuse, plăcerea călătoriilor, nu! Maturitatea venise cu o diversificare a hobby-ului său. Acum împletea drumeţiile cu vizitarea muzeelor, a expoziţiilor, a altor obiective culturale. Şi, în mod special, îi plăceau parcurile - prin care colinda, primăvara şi toamna; vara şi iarna îşi domolea sufletul de temperaturi extreme prin biserici, muzee, case memoriale…

Când plecase din ţara sa, era deja la pensie, încă în puteri, după cum se simţea. Şi nu-şi reproşa nimic, nu regreta altceva decât că lăsase nevăzute nişte locuri transilvane! În fine, asta era…

În ţara de adopţie, îşi reluase peregrinările. Şi, cum oraşul în care se stabilise era jos, la Mediterană, alterna drumeţiile cu cel mai bun tratament al circulaţiei sanguine, mersul desculţ printre pietrele sălbatice ale ţărmului marin. Însoţit totdeauna de baston.

Într-una din zile, paşii îl aduseră în preajma unei construcţii insolite: o biserică din piatră înnegrită de vreme, neîmprejmuită. Înţelese că incinta era de mici

dimensiuni, întrucât în faţa intrării, înguste şi ea, zăboveau un şir de oameni pentru a intra.

Era până în prânz şi nu erau mulţi. Grosul vizitatorilor poposea după ora sosirii cursei locale. Asta şi multe altele le află de la îngrijitoarea ce mişuna între bisericuţă şi o căsuţă liliputană la fereastra căreia tronau, ca într-o vitrină închipuită ad-hoc, cărticele inscripţionate <SANTA SARA>. Cum avea multă lume înainte, îşi luă broşura. Pentru câţiva cenţi avea să afle legenda bisericuţei. Se aşeză la rând începând să citească.

Află că în locurile acestea poposise cândva Maica Domnului în zorii unei zile de iarnă. Pesemne arca în care călătorea eşuase. Dovadă stăteau câteva bucăţi de tec amintind de materialul din care fusese construită. Era însoţită de o negresă tânără. Înaintaseră escaladând rocile ţărmului. Abia ajunse într-un loc şes, în ciuda zăpezii abundente, îşi încropiră loc de somn.

Când se făcuse ziuă, locul odihnei Sfintei Fecioare - cât ocupa astăzi fundaţia bisericuţei - înverzise ca-n luna lui mai. Covorul de iarbă grasă era împestriţat cu mulţime de flori multicolore, iar Maria se ridicase la ceruri. Rămăsese doar tânăra negresă. Acolo o văzură zăbovind trecătorii pe însoţitoarea Mariei.

Şi tot acolo o aflară şi iarna, şi vara, zeci şi zeci de ani de-atunci înainte.

Femeia cu faţă neagră precum cărbunele era înveşmântată în alb, iar în picioare nu purta nimic, indiferent de vreme. Nu o văzuse nimeni înfrigurată ori tristă. Hainele-i erau mereu de acelaşi alb strălucitor. Se odihnea având drept căpătâi o piatră mare şi rotundă, ajunsă acolo pe crestele valurilor ca şi altele. Tot ea îi servea drept masă, pe ea prijonind rădăcini şi tot felul de

flori ori buruieni, din care mânca ori dădea şi altora să mănânce.

La început, doar copiii, inocenţi şi curioşi, veniseră aproape. Duseseră cu ei vestea despre Sara, aşa le zisese să-i spună. Cu vremea, se apropiaseră de ea şi cei mari, şi vârstnicii. Sara îi ajută, cu vorba îi lumină despre credinţa în Iisus, povăţuindu-i spre viaţa frăţească, spre trai curăţit de rele; cu fapta le alina suferinţele. Închipuia remedii pentru durerile trupului. Nu primea nimic în schimb, căci menirea ei pe pământ era să-i slujească pe oameni şi, prin ei, pe Dumnezeu.

Când oamenii înţeleseră asta despre Sara, începură să vorbească despre locul unde trăia că ar fi fost un crâmpei din Edenul oferit de Dumnezeu ca recunoaştere a harului de om ales.

Sara trăise matusalemic. Când murise, o plânseseră cu mic, cu mare. Atunci îi îngropaseră trupul în mijlocul peteculuide pământ ce-i fusese vatră de casă, mereu verde, mereu prielnic pentru ca Sara să-i tămăduiască pe cei aflaţi în suferinţă şi care-i cereau ajutorul.

Peste timp, legenda nu numai că nu murise, dar se fixase atât în mintea şi sufletele oamenilor locului, devenind parte din moştenirea ce o lăsau urmaşilor, generaţie după generaţie.

În fine, broşura dădea multe informaţii, printre care cea referitoare la mândria urmaşilor pescarilor contemporani Sarei: acolo, trăise cândva o femeie de culoare, o adevărată sfântă! Şi când creştinismul prinsese rădăcini aici, fusese ridicată biserica sfintei despre a cărei existenţă vorbea legenda.

O altă lămurire se preciza: moaştele Sfintei, aflate în cripta străveche în jurul căreia fusese ridicată bisericuţa, aveau efecte tămăduitoare pentru cei bolnavi

şi fără speranţă. Se petrecuseră miracole ce avuseseră ecou în ţară şi nu numai.

După ce vizită bisericuţa şi spuse o rugăciune la moaştele Sfintei, se retrase spre ţărm urmând drumul spre casă. Mare-i fu uimirea când, ajuns în oraş, nu mai auzi sunetul bastonului său, dar nici nu-i simţea lipsa! Îl uitase la locul unui miracol întâmplat chiar lui: nici o durere în piciorul suferind până atunci !

Statuia

Domina Piaţa Veche prin silueta ei. Vedea până, hăt, departe. De aici îşi trimitea spre zări gândurile nerostite...

Azi o dureau toate. AZI, căci pentru ea nu exista nici IERI, nici MÂINE. Ar fi vrut să-şi amintească din trecut, să întrevadă un mâine mai apropiat sau îndepărtat. Dar nu putea ! Creatorul omisese asta.

Şi în fiecare AZI îşi analiza fiinţa. AZI – durerile dinspre interior spre afară. Şi tot aşa până spre seară, când se lăsa acoperită de bolta cerească, în vis să se fericească.

În altă AZI sorbea prin ochii imenşi şi pătrunzători scânteiatele priviri aruncate pieziş ori direct de cei din jur. Ochii lor îi erau oglinzi, simţind cum materia din care fusese întruchipată se schimba în pulbere stelară şi se îmbogăţea cu o aură ce-i ardea fruntea dureros, ca o cunună de spini înţepători.

Şi tot aşa. Urma un AZI când trudea să-nveţe că-i e dragă viaţa, imaginându-se natură vie. Atunci exersa râsul şi plânsul în piaţa pustie.

Sărmana ! Uita că, avându-l pe AZI în exclusivitate, nu putea să-şi prospecteze existenţa. Şi imediat se întrista, capitulând a deznădejde mută. Iar înainte de a intra într-un nou AZI, arunca spre Creator, de la înălţimea staturii sale, toată pigmeica sa mirare. De ce ?!...

Ceasul

Se plimba. Strada – aglomerată de trecători şi dughene, ca la Istanbul.

Zi de toamnă deplină, cam rece şi frisonată de o ploaie mocănească. Adăsta lângă taraba ticsită a unui anticar cu înfăţişare colbuită, întocmită ad-hoc: o masă prelungită de cartonul unei foste cutii. Răsfoi o gramatică a limbii latine. Îşi surâse a aduceri - aminte. Zâmbi maliţios către alt curios atras de cărţi. Voia să insinueze câte ştia. Chipul şi hainele nu puteau defini altceva decât servitutea. Nu fu luată în seamă.

Îşi continuă cercetarea. Mare-i fu bucuria. Descoperi o cărţulie legată, cu coperţi tari, de un verde vetust. N-avea inscripţionat nici un titlu. E veche tare, îşi zise. A fost legată, să nu se destrame Da ! Da ! Şi, împinsă de curiozitate, o deschise. Descoperi coperta originală. Foaia de hârtie îngălbenită de timp purta un chenar de vignete migălos şi estetic desenate. Titlul ? « SIMBOLURI (explicarea lor) ». Fără autor, însă.

Atenţia îi fu distrasă de gesturile precipitate ale ciudatului anticar. Scotea pe masă cu mâinile amândouă ceasuri, multe ceasuri, unele cu brăţară, altele de buzunar, altele văduvite de curele, chiar şi mici ceasuri deşteptătoare. Le văzu azvârlite de-a valma printre volumele îmbătrânite. Negustorul mărea tentaţia: fiecărui cumpărător de carte îi revenea ca bonus un ceas! Oricare, după preferinţă!

Ca prin farmec, taraba fu asaltată. Tineri şi maturi, femei, bărbaţi şi copii, se zoreau să apuce câte-o carte, alegând cu ochii şi ceasul jinduit. Plăteau. Li se mulţumea prin vorbă şi prin ceasul ales.

Rămăsese cu « SIMBOLURILE » în mână. Cedase tentaţiei de a arunca o privire şi la conţinut. Spre stupoarea ei, bătrâna se trezi într-o clipită parcă, ultima rămasă în faţa tarabei. Auzi un pocnet de bici, ba nu, nişte bubuituri. Anticarul o zorea. Să se grăbească ! Văzu ca prin ceaţă că acesta împinse înainte-i şi un ceas. Ultimul. Micuţ cât unghia, de argint, acoperit cu un căpăcel încrustat cu puzderie de pietricele verzi, strălucitoare. Un ceas medalion. Iar în loc de lanţ, trona grosolan o fâşie cârpoasă şi surie, ceea ce mai rămăsese dintr-o bentiţă de rips negru de odinioară. Îi plăcu. Îl cercetă scurt, dar îl puse alături, pe cartonul umezit bine de stropii mocăneşti ai ploii căzute.

Scotoci prin poşeta veche de scai, scoase banii – preţul « SIMBOLURILOR » şi dădu să plece. La insistenţele negustorului de a-şi lua bonusul, se auzi pronunţând răspicat: e toamnă, e rece, e ploaie, e marţi... mai bine, nu ! Mulţumi şi plecă.

Bătrâna nu luase în seamă până atunci vânzoleala panicată de la doi paşi de ea. Dar acum îşi strecură capul printre privitorii adunaţi în cerc, hipnotizaţi de ceva încă ascuns vederii sale.

Îndeobşte sensibilă şi plină de compasiune, acum se dovedi altfel. Se pomeni zâmbind a înţelepciune la vederea celor căzuţi şi ascunşi de curioşii înspăimântaţi.

Erau câţiva dintre avizii cumpărători ai anticarului. Zăceau pe jos contorsionaţi, însoţiţi de răvăşala cărţilor cumpărate, strângând în spasme îngheţate ceasurile primite cadou de la ciudatul anticar. Pe faţă li se citea spaima şi surpriza morţii, cu siguranţă îşi retrăiseră viaţa întreagă în ultimele clipe numărate rece şi impersonal de ceasurile fatale.

Se retrase cu o linişte goală în suflet. Îl căută din priviri pe anticar, dar nu-l mai văzu, dispăruse. Şi gândi

că, într-adevăr, e toamnă, e rece, e ploaie, e marţi şi iată, bine că a refuzat cadoul nesperat cu filigran verde de otravă, ar fi picat într-un ceas rău !...

Solitar

Toată viaţa sa urmase un curs banal: şcoala, profesia, căsătoria, pensionarea. Totul fusese sufocant, doar îl împărţise cu familia!

Nu respirase niciodată total, gândea acum cu regret. Iar de când se însurase, fusese sufocat de prezenţa consoartei, de altfel, o partidă: frumoasă, şcolită, cochetă, bună profesionistă, decentă, familistă. Mai ales, familistă! În taină, se minuna, chiar o admira. Îl contraria permanent prin felul ei de a fi, îl şicanau trăsăturile ei de caracter, ieşea totdeauna în faţă, indiferent de loc ori de situaţie. Suferea, căci toţi o admirau, de parcă n-ar fi fost soţia lui. Uita chiar de orgoliul masculin!

În fine, avusese de toate, dar rămăsese nemulţumit, confuz. Uscăciunea sufletului îl însingura pe zi ce trecea. Salvase, cu încăpăţânare, aparenţele la slujbă, dar acasă nu! Egolatria ce-l definea ieşea la suprafaţă. Nu făcea nimic pentru ceilalţi, doar pentru sine.

Şi părinţii, şi soţia încercaseră convertirea lui la religia familiei. Zadarnic! Persista în păgânismul său!

De aceea, părinţii îl anunţară că se vor muta la ţară, în căsuţa moştenită de la o rudă îndepărtată şi fără copii.

După ceva timp, fiul îl puse în faţa hotărârii de a emigra tocmai în Noua Zeelandă. Şi chiar plecă. Nu reacţionă în niciun chip!

După ani de convieţuire frustrantă - doar se străduise atât să-l înveţe a trăi în doi - , plecase şi soţia, lăsându-l cu tot, inlusiv cu sărăcia lui sufletească! Ca bonus, îi încredinţase pisica, ceea ce urâse el mai mult!

Chiar de la apariţia ei în casă, pisica îi displacuse. Mereu vorbea de inoportunitatea animăluţului, bun să lase doar păr.

Trezindu-se de unul singur, omul încercase un vag disconfort, căci nu ştia să-şi poarte de grijă. Dar se resemnă. Trăia într-o cumplită dezordine, dar nu o sesiza, el însuşi fiind un nod haotic! Chiar era pentru întâia oară mulţumit. De n-ar fi fost pisica! Ar fi dat mult să scape şi de ea !

Într-o seară, luă atitudine: o înşfăcă fără menajamente şi, urcând în maşină, goni abulic spre centura oraşului. Odată ajuns, lăsă animăluţul în noapte. Pisica, tăcută de obicei, miorlăi prelung, străfulgerându-l cu fosforul halucinant al ochilor şi se pierdu grăbită în noapte, eliberată de răutatea omului.

Răsuflase uşurat! Pe drumul de-ntoarcere rulă mai încet. Se trezi chiar fredonând cum nu mai făcuse de-atâta timp…Dar intrat în casă, bucuria îi fu retezată de priveliştea oferită ochilor: toată podeaua casei era acoperită de un covor gros din părul pisicii. Încercă să-l culeagă, dar zadarnic! Pe măsură ce-l smulgea, pe atât el apărea din senin, parcă mai des! Simţi o durere ascuţită în ceafă. Privirea i se tulbură. Mintea i-o luă razna….

Avea să-şi ducă zilele singur, culegând smocurile de blană la infinit…

Chemarea

De când veniseră iar Moşii în Piaţa Obor, îşi aminti ce bine petrecea în Târgul Moşilor, copil fiind!

Şi acum, matur, ardea de nerăbdare să se ducă. Dar numai duminică putea !

Trăi în răspăr zilele săptămânii. Şi duminică porni spre Moşi, nu înainte să-şi ordoneze casa, lucrurile, ţinuta.

Mulţumit, se avântă drumului. Ajunse repede, căci locuia pe-aproape. Nu uitase nici banii. Poate îl va tenta ceva, cine ştie.

Întâi fu copleşit de larma mulţimii. Se domoli, privind cu jind, ca în copilărie, lanţurile, caruselul, chioşcul cu vată de zahăr, acadele colorate şi inimioare din turtă dulce. Compătimi în sine piticul ce atrăgea curioşi în faţa unei cortine roşii, ademenind lumea la câteva partide de iluzionism.

Rătăci aşa o după-amiază întreagă, în căutarea a ceva ce nici el nu ştia. Când primele semne de înserare apărură, se hotărî.

Paşii i se îndreptară spre o tarabă de tir. Apropiindu-se, privea spre sine, amintindu-şi ce răsplăţi căpătase cândva. Doar fusese un bun ochitor mereu ! Oare acum ce va fi ?!

Ajuns în faţa gheretei, se minună. Pe fundal, se oferea cătării un desen cam chinuit, ce voia să imite o siluetă umană. Iar, ici şi colo, în interiorul conturului, atârnau drept ţinte o inimă diformă, un ficat decolorat, nişte plămâni care numai spongioşi nu erau, o grămadă de intestine legate într-un nod grosolan, ce mai, nişte

măruntaie hidoase din mucava, mai mult să sperie copiii, decât să îmbie la joc de tras la ţintă !

Se hotărî totuşi, uitând să-ntrebe care-i trofeul. Pregăti mărunţişul, luă puşca veche şi ruginită din mâna celui cu dugheana şi încercă să-şi găsească o poziţie comodă de sprijin pe tejghea.

« Nu vă puneţi, domnule ! » îi strigă în coastă un ţigănuş. « Nu merită ! Ăsta e ĂL RĂU ! Nu aduce decât ghinion », continuă tăciunele de-o şchioapă. Şi, în timp ce era pus pe fugă de stăpânul tarabei, îi strigă în frânturi stridente că un ochitor care trăsese în piciorul ţintei rămăsese şchiop, iar altul care ochise gura, amuţise de-a binelea. Şi tot aşa. Ţigănuşul se pierdu în mulţime, iar stăpânul gheretei se-ntoarse spre el şi, cu o privire neguroasă, îl îndemnă să-şi încarce puşca, spunându-i că e ultimul muşteriu şi că ar fi cazul să se grăbească.

Asta şi făcu. Ochi, ezitând să aleagă între figurinele dizgraţioase ce atârnau pe fundalul siluetei ţintă, tremurând în fiorul înserării. Câteva broboane de sudoare îi înfloriră pe frunte. Unde să tragă ? Păi, hai în inimă, parcă e ceva mai mare, totuşi, nespus de mare în comparaţie cu restul, dar, de ce să rişte de prima dată ?! N-a mai tras cu puşca de zeci de ani ! Să se amăgească întâi cu o victorie uşoară, pe urmă, va vedea el...

Trase cu zel cocoşul armei. POC ! se-auzi. Şi în clipa următoare, se prăbuşi la pământ, cu lumina ochilor stingându-i-se în sclipirea geamănă a primelor stele şi cu un fir gros de sânge înflorindu-i cămaşa în dreptul inimii.

Culorile muzicii

Ca pregatire, era literat. Uneori, glumea zicând că citiese literatură ori despre literatură şi silit, alergat, încorsetat de timp. Sute de pagini erau cercetate, înţelese şi conspectate de la o zi la alta în limba maternă ori într-o limbă străină.

Deseori, i se păruse dificil, dar, în final, cunoştea bucuria celui care ar fi învins cote înalte şi abrupte ca să admire panorama unui colţ de lume! Şi, în timpul lecturii, asculta muzică. Era, pentru el, un panaceu exclusiv ori de câte ori trebuia să se concentreze. Tot muzica îl însoţea şi când, destul de rar, făcea vreun efort fizic în cămin sau în aer liber! Şi, când era trist ori suferind, tămăduirea tot tot de la muzică îi venea.

Aşa trăise, vindecat prin muzică, bucurat de muzică.

Când se pensionase, deşi ritmul său de viaţă nu se modificase flagrant, literatura şi muzica îi erau şi atracţii, şi suport moral.

De la o vreme, i se întâmplase ceva. Nu ştia de unde îi venea acea stare de zădărnicie, acea inapetenţă pentru ce se petrecea în jur, pentru ce avea să fie.

La început, nu luă în seamă starea, zicându-şi că a îmbătrânit, că o fi obosit, că îi va trece cu plimbări şi cu muzică...

Dar, curând, starea i se agravă. Simptome noi, descuranjante îi spuseră că nu e de glumit. Se duse la doctor. Trecu prin cele mai sâcâitoare analize. Pleca dimineaţa şi venea seara. Atunci suferinţa şi oboseala îl doborau!

Ce urma nu era somnul, de care avea atâta trebuinţă, ci o stare letargică din zi în zi mai accentuată. Nici muzică nu mai asculta. De citit, nici atât!

Într-o zi se trezi la spital. Ai lui îi spuseră că, în urma RMN-ului făcut, se constatase că are ceva la cap. Medicii îl anunţară că o tumoare ramificată creşte aidoma unui vâsc pe lobul stâng, că operaţia era iminentă. Dar numai cu acordul lui.

Nici nu auzise ce alternativă îl aştepta, aceasta neexistând. Nu se temea din cale-afară de moarte, ca orice credincios, dar…mai avea atâtea de citit! Şi câtă muzică de ascultat...

Îşi semnă acordul pentru intervenţia chirurgicală. Fu deschis, i se extirpă tumoarea. Urmă o lungă convalescenţă. I se părea că nu se mai termină! Şi chiar nu se termină! Deşi operaţia fusese o reuşită, după spusele medicilor, starea lui era mai rea decât înainte de operaţie.

Dus la un control, i se făcu din nou o tomografie. Dar stupoare! Tumoarea reapăruse, parcă mai vanjoasă decât iniţial! Fu redeschis. Urma convalescenţa, dar nimic bun…

Lucrurile se repetară! Ajunsese la a patra operaţie! Răul recidiva. Credea că totul s-a încheiat. Ceru să meargă acasă. Era o umbră, o adiere, nu un om. Pe ceilalţi îi minţea că-i e mai bine. Dar numai el ştia!

Viaţa mergea înainte. Ai lui aveau grijă să nu-i lipsească nimic, veneau în camera pe rând şi la intervale mari, să nu-l obosească, se ofereau să-i îndeplinească oice dorinţă ar fi avut. Dar el nu voia nimic! Nu mai putea să vrea…

Toate urmară aşa până într-o seară, când căzu în letargie. Parcă se rupsese de lume! Semiconştient, cum era, credea că va zări luminiţa de la capătul tunelului.

Mijea ochii aproape cu nerăbdare, doar avea să-şi revadă viaţa!

Dar nu se-ntâmplă aşa! Tot ce-i fu dat să zărească fu un tablou-ecran pe care se perindau fascicule policrome depăşind în frumuseţe orice răsărit de soare la malul mării ori vreo mirifică aureolă boreală…

Se trezi în forfota de la Reanimare. Înţelese că fusese resurscitat. Acum era, din nou, monitorizat. Nu ştia de-l mai doare ceva ori nu, într-atât era de bucuros de întoarcere. Parcă se născuse din nou! În urechi îi răsună tumultuos "Eroica" şi, pe ecranul ochilor închişi, se desfăşura policromia sugerând…polifonia. Înţelese că vindecarea avea să-i vină tot din muzică!

Deschise ochii vrând să ceară imperios muzica tămăduitoare. Chiar ceru „Concertul pentru pian şi orchestră" de Schuman. Medicul încercă să-i explice în scris că, după ultimul RMN, se văzuse că-şi pierduse auzul. Şi atunci, ce sens ar fi avut…Dar el nu deznădăjdui, insistă…

După luni de zile uitase ce este durerea. Se vindecase. Se plimba, gospodărea, se lăsa din nou în compania cărţilor. E drept, socializa mai puţin. Pe ai săi "îi citea" după buze. Dar, mai tot timpul, se afla sub tratament: asculta muzică pe calculator. Cine auzea, se minuna. Dar înţelegea lesne că asta se putea numai pentru că polifonia o percepea prin policromie. Culorile, explodând pe ecran in ritmul muzicii, aveau să-i bucure de-acum şi văzul, şi auzul…

Tabloul

N-avea nici cinci ani împliniţi, dar era un băieţel voinic, plin de energie debordantă. Oricine i-ar fi dat şapte ani. Cât era ziulica de mare, se zbânţuia cât zece, nestând locului nici la masă. Somnul îl ajungea târziu în noapte, niciodată în pat, ci la locul ultimei năstruşnicii.

Părinţii şi bunica fuseseră, iniţial, bucuroşi că era aşa de vioi. Treptat, treptat, trecură prin opuse stări, de la uimire, până la consternare. Toţi medicii consultaţi, invariabil, îl declaraseră sănătos, concluzionând că trăieşte frenetic.

Bine, bine! Se bucură de viaţă când el strică tot ce-i stă în cale, nu se teme de nimeni şi de nimic?! replicaseră părinţii, singurii care ştiau că nu-l răsfăţaseră nicicând.

Ceea ce observaseră toţi erau scurtele popasuri făcute de copil în faţa unui tablou din camera lui - un peisaj ilustrând un adânc de pădure bântuită de vântoasă. Întreba mereu de ce se vedea acolo în negrul verde un pui de vulpe. Şi când i se explicase cum că, nefiind ascultător, se rătăcise, două lacrimi i se uniseră sub bărbie de mila vulpanului astfel pedepsit.

Efectul avea să fie exploatat pe rând de ai săi când erau depăşiţi de situaţie. Mai ales bunica îşi făcuse un obicei din îndemnul "La tablou!" după vreo boroboaţă mai sâcâitoare. Copilul se lăsa chemării ascultând explicaţiile suplimentare despre necazul puiului îngrozit de vânt şi întuneric, aşteptând spăşit întru salvare pe mamă şi fraţi. După zăbava de la tablou, uita, parcă, tot, revenind la alte şi alte pozne.

Şi urmă aşa până într-o zi. Era în amurgul unei zile caniculare. Dată treburilor, bunica sesiză, într-un târziu, liniştea nefirească din casă. Pesemne că e ostoit de joacă şi căldură bietul, îşi zise. Şi gândul ăsta o scoase din reverie, alertând-o. A, nu ! Cum să adoarmă?! El?! Aruncă priviri vigilante peste tot. Intrând în camera copilului, nu văzu nimic. Storurile fiind trase, era întuneric.

Aprinse lumina. Iar nimic! Din casă nu ieşise. Uşa era încuiată, iar cheile erau la ea, în buzunarul şorţului. Le pipăi maşinal. Atunci, unde să…Dar nu-şi termină întrebarea, căci, aruncând-şi privirea spre tablou, înmărmuri…Locul vulpanului fusese luat de nepoţel. Doamne, da, era chiar el! Din pădurea bântuita de vânt, neagră şi potrivnică, privirea copilului era chezăşia groazei provocate de singurătatea primită ca răsplată.

Îmbrăţişarea

Cum mai trecuse vremea! Când el - copilul de odinioară, dulcea promisiune - devenise maturul de mai ieri - adevărata certitudine a vieţii? Când? Iar acum ce era? Doar o amintire palidă?

Trecuse prin pârjol de tristeţi, se răcorise cu lacrimile bucuriei, căzuse răpus de neputinţe omeneşti, dar se ridicase, mereu renăscând din speranţe!

Şi faţa i se lumină a surâs, un palid soare prin ceaţa groasă a anilor agonisiţi... Nu trebuia să fie trist! Înlătură velniţa păguboasă a lacrimilor. Trăise şi clipe amare, şi clipe dulci! Ba chiar, de multe ori îmbiase "Netrecerea" cu "Stai clipă!". Şi mai ştia că într-o viaţă de om trupul i se călise învingând greul, împrumutând oţel şi sufletului. De aceea nu simţise niciodată resemnarea.

Aşa gândea în ziua aceea de toamnă, pendulând cu paşi lenţi între crivatul alb şi fereastra deschisă spre grădină.

De când nu mai părăsise odaia, fereastra-i fusese un album cu peisaje. În fiecare zi, ani de-a rândul, admirase prin ea atâtea privelişti! De câteva zile, peisajul autumnal "Cu nuc" îl fascina. Parcă acum vedea nucul întâi, parcă acum îl descoperea pe de-a-ntregul, deşi erau de-o seamă! Îl sădise tatăl său în ziua când i se născuse fiul. Dar astăzi priveliştea nucului îl copleşea! Chiar semănau! Chipul său brăzdat de ani amintea de scoarţa pomului. Bietul nuc! E vremuit şi el! Şi un val de duioşie îl pătrunse. Simţi puterea să iasă, cum nu mai făcuse de ani, să iasă în grădină. Era mânat de un dor nebun. Doamne, ce dor îi fusese de raiul grădinii!

Se îndreptă cu paşi şovăitori să îmbrăţişeze nucul. Simţi cum braţele i se întind să cuprindă trunchiul aspru şi gros, cum se înalţă să atingă cu fruntea crengile sărăcite acum de frunze, cum picioarele îşi răsfiră degetele în atingerea rădăcinilor uşor ieşite la suprafaţă. Şi dorul de adineaori i se ostoi, iar fiinţa i se pierdu în trunchiul nucului, a cărui îmbrăţişare îi fusese prag în…MAREA TRECERE…

Iconarul

Oricare dintre cei veniţi spre închinare la mitocul de pe cheiul Galbenului îl cunoşteau. Doar era iconarul care zugrăvise cu atâta har bisericuţa! Trudise ani buni. O zugrăvise şi pe-afară. Era atât de frumos împodobită, ca un imens mănunchi de flori din mijlocul căruia se ridicau spre tării clopotniţa şi sfânta cruce!

Şi, dacă la început, se închinau aci doar cei ai locului, puţinii vârstnici rămaşi în sătuc, cu timpul, urcară la mitocul de pe coama dealului mulţime de credincioşi. Îi atrăgeau, pe lângă pitorescul ţinutului, şi slujbele făcute, dar şi povestea iconarului.

Şi, pentru că el se afla totdeauna în strana bărbaţilor, îi puteau vedea chipul, îi puteau mulţumi pentru osârdia depusă în împodobirea sfântului locaş. Şi nu era duminică în care să nu sosească aci măcar un om care să fi aflat de curând povestea iconarului.

Se spunea că era un pictor mare, că tocmai când avea numele cunoscut şi în ţară, şi în străinătate, tocmai când clocotea de idei şi sentimente musai de a fi materializate în formă şi culoare, tocmai atunci se întâmplase. Şi ce-l duruse cel mai tare fusese faptul că nu fusese prevenit! A ! Cum de cine ?! De cineva, nu prea ştia nici el de cine…Nu-i trimisese nimeni nici un semn cum că avea să-l cotropească! Doamne, nici cel mai mic semn…

Pictase toată primăvara şi toată vara fără oprire. Abia de punea capul câte un ceas înspre zori. Nu simţea oboseala, nu! Era copleşit de nevoia aproape nebună - să picteze. Fiinţa-i întreagă se afla supusă chemării de a mărturisi frumosul ! Se îneca de un prea plin ce părea a i

se prelinge dinspre sine înspre univers prin mâini, apoi prin penel, pentu ca să se aştearnă mesaj către oameni pe pânză… Doamne, ce fericit era ! Şi ce zorit ! Şi, pe măsură ce tuşele, luminile, umbrele prindeau să-l exprime, el tot mai încărcat era ! Chiar gândea uneori că n-avea să termine vreodată…

I se întâmplă într-o dimineaţă. Era în atelierul său de unde nu mai ieşise de luni de zile. Îşi răcorise cu nişte apă faţa. I se părea că-l cotropeşte o fierbinţeală. Pornea din cap, ajungea la inimă, se revărsa prin braţe către mâini - adevărate prelungiri iscate din lava ce se scurgea dinspre sine… Apucase să-şi pregătească vopselele, anticipând mental formele când, privind spre pânză văzu…b-e-z-n-ă !

Se cutremură. Totuşi crezu că e ceva trecător, o vremelnică slăbiciune…Dar nu fusese aşa. Înlemni cu mâna dreaptă suspendată, sperând în revenire. Aşa îl găsise sculptorul, al cărui atelier se învecina cu al lui. Aflat în criză de inspiraţie, glumea, prietenul trecuse ca să-l salute. Era deja noapte.

Şi, de atunci, trăia o noapte prelungită…Groaza beznei îi era amplificată şi de neputinţa de a vedea cu ochii minţii. Începuse a crede că fusese orb dintotdeauna şi că visase o clipă că ar fi văzut, că ar fi pictat. Îngheţase. Se chircise. Ba, la un moment dat, i se păru că nici nu mai aude. Se zăvorâse în sine ca într-o crisalidă. Şi de acolo ieşea pentru o vreme, cât era necesar vreunui consult medical, la care îl purtau prietenii care nu acceptau că nu mai e nimic de făcut, cum li se spunea invariabil.

Din ce nutreau pentru el, pentru pictura lui, se degajau o speranţă şi o dârzenie care le dădeau aripi în căutarea şi aflarea unei soluţii salvatoare.

Se pomeni condus, într-o zi, chiar şi la o tămăduitoare dintr-un cătun aflat prin ţinuturile gorjene.

Cunoscută ca pricepută în lecuirea ochilor bolnavi, femeia era plăpândă şi matusalemică, ea însăşi cu vederea slăbită, nu atât de trecerea anilor, cât de amarul de răutăţi ce-i fusese dat să vadă la viaţa sa. Şi, în timp ce vorbea despre sine, bătrânica se învârtea în jurul lui, abia atingându-i fruntea cu vârful degetelor, o dată, la fiecare înconjur făcut.

Să se tot fi învârtit de vreo sută de ori - după cât numărase el- când simţi cum toată ţesătura aia din fire ce-l strânsese în crisalidă se deşira. Respiră uşurat, aruncând tot năduful adunat de nevedere. Oftă prelung şi bătrâna. Acum veni dinspre ea o adiere aducând a izmă şi a busuioc. El se înfioră tot de mireasma simţită, căci, de când nu mai văzuse, parcă i se tociseră şi mirosul, şi auzul, şi…

Fu trezit din gândurile sale de glasul subţirel, abia auzit al femeii :"Te scap, doar dacă facem un troc ! Doar aşa !" Il străfulgeră ideea pactului cu diavolul. Totuşi se sumeţi rostind un "Da!" hotărât şi aproape strigat.

Şi pictorul plecă spre rostul său zviduit, gata să aştearnă, pentru început, pe pânză, chipul împuţinat de vreme al vindecătoarei care n-avea să mai vadă până la sfârşitul zilelor sale nici răutăţile omeneşti, nici zare de lumină…Trocul se făcuse!

Revenit în sătucul tămăduitoarei după un timp, nu o mai găsise în viaţă. Urcase la bisericuţa din deal să aprindă o lumină de sufletul acesteia. Descoperise că locaşul nu era încă pictat şi hotărî să o facă el.

Şi oamenii aveau să mai afle că pictorul nu mai făcuse de atunci decât icoane.

Banca

Deunăzi l-am întâlnit pe un cunoscut. Făcuserăm, cu ceva timp în urmă, anticameră la Cabinetul medicului de familie, o anticameră prelungită, ce-i drept! Vorbiserăm câte şi mai câte, să treacă timpul. Ne despărţiserăm cu bonomie, ca nişte adevăraţi tovarăşi de suferinţă.

Revederea ne-a bucurat, eram amândoi "beneficiarii" aceloraşi nevoi de…pensionari. După schimbul de fraze obişnuite, presupuse de reîntâlnire, simţii o anume nerăbdare la el. Nu mă sfii să-l chestionez ce motive l-ar zori.

Se convinse cu greu să se explice, dar, până la urmă, o făcu. Mă lămuri cum că se grăbeşte spre "banca lui", are el în vedere o anume bancă din parc. Acolo se simte cel mai bine, deşi se petrec nişte fapte cel puţin ciudate în preajma ei…

Eu zâmbii a râde. Simţindu-se ironizat de mina mea, se hotărî să-mi explice că nu era "un fix" oarecare, o să văd eu de ce. Şi îmi propuse să-l însoţesc în Herastrau, ceea ce şi făcui.

Intrarăm cu paşi hotărâţi, îndreptându-ne către aleea cea mare, străjuită de plopi înalţi, dinspre Arcul de Triumf. Ajunşi la o bancă anume -banca lui- ne aşezarăm, iar el începu să-mi povestească de ce şi cum, într-o zi, banca devenise "banca lui":

<Şi atunci, când s-a întâmplat ceea ce-ţi voi relata, era la fel: o pace adâncă, pe care-o gustam din plin, singur, pe banca asta. Dar se petrecu ceva ce destrămă tăcerea, căci răsună dinspre stânga mea o voce subţirică : „Ei, zău aşa ! Mă uimiţi!". Luai seama

precipitat în jurul meu, dar nu era nimeni. Şedeam în continuare singur pe bancă. Îmi revenii, gândind cum ajunge omul să împletească, la o vârstă, părerea cu...Dar nu-mi terminai autopersiflarea când, din cealaltă parte a băncii, o voce baritonală, tare plăcută, dădu replica: „Da ! Precum v-am zis. După decenii petrecuţi la o catedră de muzică, m-am trezit cu o pensie subţire-subţire de tot, ca mai toţi profesorii. Şi nu m-aş plânge, nu. Îmi ajunge pentru traiul zilnic, pentru facturi, dar nu şi pentru cele necesare scrisului…" „A! Sunteţi poet ?!" exclamă admirativ vocea de doamnă.

Nebăgând în seamă intervenţia, vocea profesorului mărturisi cât regreta că nu putea să aştearnă pe portativ muzica sa, muzica pe care o auzea în mintea-i de atâta amar de timp! Şi cât ar fi vrut...Cât n-ar fi dat să-i asculte si alţii muzica!

Îţi imaginezi ce spaima am tras pentru câteva momente! Dar mi-am potolit bătăile inimii şi am ascultat în continuare dialogul celor doi nevăzuţi, ţinându-mi respiraţia…

„N-aţi cerut sprijin ? Nu v-aţi adresat…'' îl întrerupse vocea colocutoarei, plină de compasiune.

Nelăsând-o să încheie, răsună din nou vocea profesorului: „În timp ce chibzuiam eu la ce soluţie aş putea apela, mi se oferi una. Să vedeţi!

Cum sunt mare amator de plimbare, îmi petrec ore bune aici în Herăstrău. Intru, invariabil, dinspre Arcul de Triumf, ştiţi, pe la poarta mărginită de cele două şiruri de clopote electronice. Îmi place tare mult ideea instalării lor! Îi felicit, în gând, permanent pe autori. „Da !Da !aveţi dreptate" fu aprobat de cealaltă voce. „Mă bucur atât când ele fac să răsune larg şi generos ilustre pagini din muzica bună !". „Da, da ! Şi colinde !!", fu iarăşi completat. „Cum ziceam, pe acolo

intru. Şi, ca un făcut, clopotele încep să cânte exact când mă aflu în dreptul lor! Şi bucuria îmi este atât de mare, încât aş vrea s-o strig tuturor !”. „Desigur !Desigur !”, exclamă subţire şi impacientată, parcă, vocea doamnei.

„Ei bine, aflaţi că într-o dimineaţă, era duminică, clopotele au făcut să răsune...chiar o melodie de-a mea !”. „Ei nu spuneţi ! Cum aşa ?!” se arata siderată cealaltă voce. “Da, precum zic. Pesemne că se înregistrase când, trecând prin dreptul lor, îmi răsunase mie în minte. Da! Şi de atunci mi-am auzit, pe rând toate compoziţiile! Clopotele, dragele de ele, m-au scos din impas. Şi n-am mai căutat nici o soluţie pentru ca muzica mea sa fie auzită. Soluţia mă găsise ea pe mine!”…>

Cunoscutul meu se opri din povestit, cu fruntea brobonată de sudoare şi cu ochii mijiţi de concentrare.

<Ei, ce părere ai despre asta?! Să fie sau nu motiv de îngrijorare pentru mine?!>, mă întrebă puţin nesigur, ca şi cum din vorbele mele i-ar fi sosit salvarea. <Mai rău e că sunt biruit de curiozitate, vin mereu aici, abia aştept să-i aud pe cei cu care împart banca, chiar dacă nu-i văd …>

Dar eu nu făcui decât să dau din cap, liniştitor, ca şi cum povestea lui nu m-ar fi surprins. Cum altfel, căci doar eu eram profesorul de care-mi vorbise până atunci...

Miracolul

De trei zile se perindaseră prin faţa moaştelor Sfintei Parascheva oameni din oraş ori din împrejurimi. Credincioşii stătuseră cuminţi pe rânduri de câte trei până la poarta larg deschisă a bisericii. De acolo, unul câte unul se îndreptaseră spre racla preţioasă.

Ea, fetica din Mărginime, de trei ori se aşezase la rând şi de tot atâtea ori şi-l pierduse, doar avea acasă pe buna ei bolnavă, lăsată singurică! Avea s-o hrănească, să-i dea apă, s-o pregătească pentru noapte şi să-i vegheze somnul…

E drept, multă nădejde îşi pusese copila în ajutorul Sfintei! Se gândise că rugăciunile ei de ani de zile aveau să se-ncununeze cu ajutorul Sfintei, doar şi hramul bisericii era cu numele ei, şi buna Chiva tot numele Sfintei îl avea!

Dar, ca un făcut, în primele două nopţi adormi ca răpusă de oboseala strădaniilor! Pierduse rândul, nevoindu-se a o lua de la capăt. În cea de-a treia seară nu se mai lasă.

După ce buna ei adormise, fetica ieşise repede din casă, apucând-o spre biserică. Dar, minune mare! Nu mai era nimeni, iar poarta bisericii, ca şi uşa, erau zăvorâte. Copila, de oboseală şi de deznădejde, căzu moale precum cârpa dinaintea gardului şi adormi adânc.

Se trezise la primul cântat al cocoşilor înfrigurată, bătu câteva mătănii după o fierbinte rugăciune către Sfânta în care îşi cerea iertare că fusese nevolnică şi n-ajunsese la ea.

Porni apoi spre casă. Şi, cum mergea, îşi aduse aminte ce visase. Parcă se vedea cum împinsese uşor,

întâi poarta, apoi uşa bisericii, cum intrase şi, îngenunchiînd lângă raclă, se rugase cu lacrimi fierbinţi să-i ia Sfânta durerile bunei, să se poată scula şi merge. În vis i se păruse că o voce domoală îi spusese că aşa va fi. Îşi zâmbi amar, supărată pe ea, pe neputerea sa, continundu-şi drumul.

Când ajunse acasă, se luminase deja de ziuă. O miră că oarele erau în curte ciugulind ceea ce rămăsese din boabele aruncate…de cine aruncate?! Şi înmărmuri: dinspre pătul, venea ducând în şort câţiva ştiuleţi…buna!

Umbra

Suferea. De ce ? ar fi întrebat unii şi-altii. Avea de toate: o familie de invidiat, slujbă bună. Tot timpul, în centrul atenţiei tuturor. Era admirat, dar şi invidiat pentru misterul împrăştiat de el, toţi se simţeau intrigaţi de mina lui răvăşită, de aburul de tristeţe ce-l însoţea pretutindeni.

Ce ştiau ei? Ce nu ştiau? Nu ştiau ce-l chinuia de mic copil. Un adevăr aflat cândva, când era un pici de-o şchioapă, pusese pe faţă-i masca asta îndurerată : n-avea umbră !

N-avea umbră ?! Îi spuseseră camarazii de joacă într-o seară de vară luminată de o lună mare şi darnică. Toţi râdeau din preaplinul fiinţei. Erau fericiţi şi încântaţi de jocul umbrelor. Deveniseră actori, adevăraţi mimi. Unul mergea contorsionat şi umbra de înspăimântător Quasimodo îi înfricoşa pe ceilalţi, altul întindea mâinile a zbor şi umbra, pe dată întruchipa o pasăre, altul cu un băţ ţinut ca arma la onor devenea soldăţelul-umbră. Şi tot aşa. Chiar şi Grivei îşi află în umbră un frate mai mare, poftind la coada-ncovrigată. Doar el – nu ! Când copiii îşi ostoiseră puterea tirului de răutăţi după teribila descoperire, îi aruncaseră unanim şi dispreţuitor : tu n-ai umbră, pleacă, eşti o părere!

Se retrăsese posomorât rău. Nu împărtăşise nimănui de-al casei grozava întâmplare. Copiii, înverşunaţi de descoperire, îl ocoleau cu groaza neînţelegerii crude. Dar, norocul lui! Militar fiind, tatăl său fusese mutat în altă garnizoană. Şi el, săracul de umbră, dusese cu sine tainică şi înăbuşită durere departe, în alt oraş.

Aşa crescu, singuratic, furişându-se şi amestecându-şi trupul în mulţimi, ca să nu-şi arate lipsa.

Trecu o viaţă...

Acum avea copii, avea nepoţi. Era împlinit. Dar îi lipsea în continuare ceva. « Ce? » se întrebau pe ascuns ori mai vădit ai săi.

Şi tot aşa, până-ntr-o zi. Ca orice om cuminte, ajuns în pragul bătrâneţii, se legă mai mult de cuvântul cel sfânt al bisericii, mergând în fiece duminică la slujbă, căutând lămuriri pentru tainele Bibliei. Se trezi ţinând posturile şi bucurându-se de ambra împărtăşaniei. Chipul i se mai luminase, dar tot mai purta ceva din povara tristeţii de-o viaţă.

Un gând bun îi schimbă într-o zi cu adevărat traiul: i se spovedi preotului. Se întoarse acasă alt om, cu tot seninul lumii în priviri. Ai săi, surprinşi de veselia tăcută, îl iscodiră.

Înconjurat de tot ce rodise-ntr-o viaţă, se mărturisi : « Sunt liniştit şi mulţumit ! Nimeni nu poate spune că am făcut degeaba umbră pământului ! ». Se aşeză apoi uşurel pe pat, se întinse a somn şi respirând domol-domol, trecu dincolo, unde rămase sub chip de umbră o veşnicie.

Lingurarul

În satul de la poalele Parângului, oamenii, de când se ştiau, făceau rost la nevoie de coşuri împletite, albii, copăi de frământat aluaturi, funduri de mămăligă, lopeţi de vânturat boabele ori vreun târn de măturat frunzele din bătătură, de la rudarii de sub munte. Aceştia, statorniciţi pe meleagurile subcarpatice de sute şi sute de ani, erau urmaşii "parâţi" ai slavilor trecuţi cu valul migraţiilor peste bătrânul Danubiu, grozavi meşteri în „scormonitul" măruntaielor muntelui după minereul de aramă ori fier.

Timpul trecuse neiertător şi urmaşii rudarilor de cândva, rămaşi tot sub munte în "borgeie" săpate adânc în pământ, îşi pierduseră priceperea meritului, depăşiţi de câştigurile civilizaţiei autohtonilor din jur

Ei, rudarii, cedaseră în numele păstrării unităţii lor şi a spaţiului pe care se aşezaseră vrednicii lor înaintaşi. Sărăciseră grabnic, dar îşi păstraseră demnitatea aflând iute un alt mijloc de subzistenţă: prelucrarea lemnului, atât de la îndemână. La început, îşi dădeau produsele în troc pe de-ale gurii şi, abia târziu, pe bani, dar niciodată destui să acopere meşteşugul, calitatea şi adusul acasă.

Într-o bună zi, rudarii se văzură în mare impas. Satele din preajma coloniei lor nu mai voiau decât linguri - pentru pomeni şi pentru ale bucătăriei. De asta cei tineri nu mai uceniciră în împletirea nuielelor ori în cioplitul lemnului. Învăţară alte meserii, unii plecând mai departe, spre o viaţă mai uşoară .

Şi satul de sub Părâng, şi colonia de rudari îmbătrâniseră, se împuţinaseră, se înstrăinaseră unii de alţii, parcă înrăiţi.

Dintre rudari, doar un meşter bătrân mai făcea linguri. Îi stătea alături un ţângălău al unora plecaţi la muncă în străinătate. Se mutase la bătrân. După şcoală, venea într-un suflet acasă, să lucreze cu Moş Laie ca să aibă ce vinde duminica în târg.

De la o vreme, şi băietanul, şi sătenii se mirară de ce Moş Laie cioplea doar linguri lungi în coadă. Femeile îl credeau smucit la minte, doar nu fierbeau în orice zi bulioane ori magiunuri…

Într-o duminică, după slujbă, îl încolţiră pe Laie, înţepându-l, chiar zicându-i în faţă ce credeau despre lingurile lui, despre mintea lui plecată cu sorcova.

Şi, cum larma femeilor crescuse, adunarea, din curtea bisericii, se strămută în uliţă. Acolo, bietul rudar, după ce-şi netezi mustăţile, le ceru să-l asculte. Ce le povesti îi puse pe gânduri pe toţi.

Aflară cum Laie, ca orice creştin, se întrebase ce va să fie după moarte? Dacă e ceva ori nu e nimic?! Şi le mărturisi că avusese un vis din care aflase ceva deosebit.

Se făcea că murise. Îi apăruse dinainte un bătrân care, cică, îi călăuzea pe cei „duşi" pe lumea cealaltă. Se lăsă în voia aceluia.

Îi arătase întâi o încăpere mare. În mijlocul ei se aflau oameni mulţi, strânşi în jurul unei mese cu bucate felurite, tare îmbietoare. După căutătura lor, era clar, foamea le dădea ghes! Deşi aveau lingurile încărcate cu mâncare, ei nu se împărtăşeau din bunătăţi, căci nu-şi ajungeau gura! Lingurile erau lungi în coadă!

Uimit din cale-afară, Laie nici nu apucă să întrebe ceva. O voce ca de tunet îl lămuri că acolo ar fi fost Iadul, că oamenii aceia fuseseră păcătoşi până-n

ultima lor clipă şi erau osândiţi la chinul ăla pentru veşnicie.

Laie lăcrimase de mila bieţilor nelegiuiţi, deşi el nu fusese nicicând lacom, dar nici sătul...

Şi fu purtat în altă încăpere. Era leită cu prima, doar că mesenii erau mai puţin numeroşi, iar pe masă nu era duium de mâncare, ci doar un singur blid cu ciorbă. Fiecare mesean avea câte o lingură - tot lungă în coadă - pe care o umplea cu ciorbă, dar nu o ducea spre gura lui, ci spre a celui ce i se afla în faţă. Mai observă că ciorba nu se stăvea, ca şi când nimeni nu ar fi luat din ea…

Şi se auzi iar vocea lămuritoare: aici era Raiul; oamenii aceia, de, ca oamenii, făcuseră şi bune, şi rele în viaţa lor, dar – unii, mai devreme, alţii, mai târziu - aflaseră, prin vocea bisericii, bucuria ajutării aproapelui, bucurie ce-o vor avea în veacuri.

Laie coborâse umil privirea neştiind dacă el aflase asemenea bucurie. Fu lămurit de călăuz: se va duce înapoi la ai lui, pentru cât, doar Domnul o va şti, făcând, pe mai departe, lingurile sale lungi în coadă.

Visul se destrămase. Dar, de atunci, adăugă Laie, el făcea linguri lungi în coadă….

Prea târziu!

Tocmai mă întorsesem dintr-o călătorie prin Bucovina, când l-am întâlnit pe fiu-său. Era tras la faţă, de parcă n-ar fi dormit de săptămâni. Şi, cum era şi neras, cam tot de atâta vreme, cum avea şi ochii roşii, m-a străbătut un fior din creştet şi până-n călcâie.

Şi, nu ştiu cum va fi arătat faţa mea, că bietul om îmi desluşi întrebarea fără s-o mai fi rostit. Da, da ! I se prăpădise tatăl. Un stop cardiac. Nimic altceva. Necropsia dovedise că nu suferea de nici o boală cronică. Şi înainte, şi după deces, omul părea privitorilor cu zece-cinsprezece ani mai tânăr. Iar, cine îl ştia îndeaproape, îi deplângea sfârşitul neaşteptat, convinşi că ar mai fi avut multe de spus. Într-adevăr, atât de multe...

Fusese un adevărat talent : poet, eseist, romancier. Orice scrisese îi adusese confirmarea talentului, aşa cum îl apreciaseră criticii literari încă de la debut. Îi clamaseră valoarea chiar şi neprietenii, ba chiar unul se pronunţase cum că „ ar fi tras lozul cel mare”.

Primise, de-a lungul vieţii, o sumă de premii în ţară. Se bucurase de recunoaştere. E drept, publicase într-o vreme când, material vorbind, nu avusese mult de câştigat. Totuşi, banii obţinuţi îl ajutaseră să trăiască el şi ai săi, îi asiguraseră posibilitatea să creeze în continuare, să-şi şcolească fiul.

Locuia într-o casă naţionalizată din Cartierul Tei, o casă cu parter doar, aşezată în spatele unei grădini ce o izola de freamătul străzii atât de gălăgioase, atât de lipsite de reguli, ca oriunde în această zonă a Capitalei.

Se mutase aici, făcând un schimb de locuinţă cu o familie dornică să trăiască la bloc. Se îngrijise de căsuţa asta, de grădină. Pusese suflet şi bani, bani şi suflet, iar când apăruse oportunitatea, o cumpărase investind în ea mai mult capital decât avea, mă lămuri fiul. Rezolvase neajunsul împrumutând de la o bancă. De peste un deceniu, deşi scrisese, nu mai publicase, fiind lipsit de mijloace financiare.

Pensia soţiei şi pensia lui erau insuficiente pentru plată ratei la bancă. Trăiau toţi trei din salariul de medic al băiatului, un salariu mai mult decât modest...

Îşi păstraseră căsuţa, erau sănătoşi, putea să scrie în continuare, astea erau mereu spuse de onorabilul meu prieten, când ne întâlneam întâmplător, când ne vorbeam la telefon. Era mereu tonic- îl ajuta şi felul de a fi, şi educaţia, şi marea sa putere de adaptare la condiţiile oferite de viaţă. Şi confirmarea ziselor sale era probată de tinereţea înfăţişării.

Ceea ce nu ştiusem, şi aflai doar acum de la fiul său, era faptul că, de ceva timp, juca săptămânal la Loto, convins că doar aşa avea să achite datoria la bancă, să-şi publice cele trei volume de poezii ce aşteptau nerăbdătoare în sertar. Dar nu câştigase nicicând. Şi, apropiindu-se ceva mai mult de mine, ca şi când îmi împărtăşea ceva tainic şi straniu, fiul imi spuse că numerele jucate într-o săptămână ieşeau la tragerea la sorţi din săptămâna următoare, când el completa biletul cu alt grup de numere, ce urma să iasă câştigător în viitoarea săptămână. Şi tot aşa. La început, se amuzase, mai târziu, făcea haz de necaz, de, ca românul, dar niciodată nu-şi pierduse nădejdea.

În cele din urmă, câştigase ! Câştigase chiar lozul cel mare! Aici fiul se dădu doi paşi înapoi cu braţele şi ochii înălţate spre cer, adăugând că tatăl său

murise cu câteva minute înainte să-şi vadă numerele câştigătoare.

Şi, coborând şi ochi, şi braţe, tânărul mă părăsi gârbovit de durerea pentru tată-său, repetând ca pentru sine: prea târziu!...

Ulmul

În ziua aceea, bunica nu robotise ca de obicei. Bineînţeles, stâmpărase dis-de-dimineaţă păsările de curte, le dăduse grăunţe, le turnase apă în piuă. Vitele fuseseră adăpate de bunicul înainte să plece spre pădure, unde avea să stea o zi, două. Le dăduse şi câte un braţ de copileţi din care aveau să rumege până hăt, spre prânzişor.

Cum mai rămăsese mâncare din ajun, bunica mă înştiinţă, în timp dereteca prin casă, că vom pleca pe la neamuri, tocmai în satul vecin.

Bucuria mea fusese mare, căci eram amatoare de drumeţii, iar rudele pe care aveam să le vedem erau deosebite, şi ele, şi locul unde îşi făcuseră casa - la răscruce de drumuri, ridicată pe o temelie cât statul de om. Curioasă şi impunătoare că o cetăţuie, avea şi împrejmuirea pe măsură, din pietre de rău, înaltă cât un stat de om uriaş. Întregul acareturilor era ferit de curioşi, dar fusese văzut de oricine în ziua sfeştaniei casei, încheiată cu o masă îmbelşugată. De atunci, doar neamurile intrau în voie în ograda moşilor. Mai erau primiţi şi cei care implorau ajutorul moşicului. Nimeni nu era necăjit pe gospodarul din răscruci, căci asta fusese voia lui şi basta! Şi, de-a lungul timpului, crescuseră poveşti adevărate despre gospodăria omului. Dintre toate, umbla mai grozav decât celelalte una, cea care făcea vorbire desre leacul împotriva durerilor de dinţi ce se găsea dincolo de zidul de piatră. Nu ştiau ce şi cum decât cei care fuseseră lecuiţi, dar nu spuneau neam ce era, căci înainte de tratament, moşicul punea condiţia lecuirii: păstrarea tainei. Zis şi făcut.

Se păstrase tăcerea până în ziua aceea, când bunica mă dusese acolo. Aflaserăm încă de la marginea satului. Vinovatul era un puştan de doi bani, ca şi al său prieten ce-l dumirise cum scăpase de durerea de dinţi si-l îndemnase la fapta aspru pedepsită. Piciul se strecurase în zori în curtea moşilor tiptil, dar ieşise val-vârtej urlând în gura mare. Odată cu ţipetele îi ieşeau şi dâre rozalii de sânge. Ajuns acasă şi cercetat de părinţi, ţângăul le arată gura fără urmă de dinţi.

Apropiindu-ne de poarta casei din răscruci, închisă, ca de obicei, auzeam, repetându-se ca un ecou: "dacă n-a păstrat taina, dacă n-a păstrat..., dacă n-…, dacă…". Şi, când reuşirăm să pătrundem în curtea măreaţă, văzui ce nu aş fi crezut că poate fi aievea: în scoarţa ulmului din colţul casei atârnau, înfipţi bine, două şiruri de dinţi, de pe care curgeau ultimele picuri de sânge. Curtea era pustie. Ca niciodată, nimeni nu ne întâmpină. Înţelegând momentul, bunica mă lua grabnic de-o mână, ca şi când ar fi luat un pui de-o aripă, şi făcurăm cale-ntoarsă.

Tăcu tot drumul. Eu nu găsii puterea s-o scot din osânda muţeniei. Privii cu ochii minţii o dată şi încă o dată imaginea copacului falnic şi plăcut până în ziua aceea. Ce mai copac ! Era uriaş, de se vedea hăt, de departe, avea trunchiul îngroşat de vreme, dar zvelt, falnic sub coroana stufoasă din ramuri mari şi înţesate cu altele mărunte... Şi parcă îţi mângâia obrajii cu frunzele sale. Cât nu le pierdusem din ochi, căci erau aşa frumos zimţate şi argintiu-albicioase cu dosul catifelat cu peri moi !

Totdeauna privisem cu drag ulmul, cum priveşti la un frate mai mare, pe care îl admiri vrând să-i calci pe urme. Iar, că ştiam că rotarii îl folsesc pentru roţile şi spiţele carelor, nu avea decât să-mi sporească admiraţia.

Însă acum ce se întâmplase cu dragul de el ?! Mă întrebam pe mine în gând, căci pe bunica nu cutezam, mai ales că-mi spusese să nu pomenesc celor de-acasă despre întâmplare. Şi n-am întrebat. Nu pot să spun că n-am suferit, nu ! Nu-mi plăcea să nu capăt răspuns la nedumeriri. Dar aşa o iubeam şi o respectăm pe buna, încât am amânat desluşirile…

Zilele treceau. Vara era pe sfârşite. Simţeam că voi pleca spre casă. Oricât de dor mi-ar fi fost de părinţi, de prieteni, de şcoală, de atracţiile Capitalei, o apăsare în piept tălmăcea regretul că plec de la tihnita şedere la bunici.

Devenise un obicei ca buna să doarmă cu mine în noaptea dinaintea plecării mele. Vorbeam despre ce nu avusesem timp să vorbim, ne făceam promisiuni, mai ales eu, asigurând-o că voi fi ascultătoare, harnică la şcoală şi în fiecare lună îi voi trimite câte o epistolă, să-i treacă de dor de noi. Şi, mai mereu, încheiam asemenea convresaţii cu o poveste spusă de bunica, un fel de recompensă pentru purtarea mea în vacanţă, dar şi un stimulent pentru a mă întoarce cu acelaşi drag şi în vacanţa următoare. Bunica avea un dar neîntrecut de a istorisi! Şi, pe de-asupra, mirosea întotdeauna aşa frumos -a izmă şi a busuioc-, avea cămaşa totdeauna atât de albă, iar gura-i mirosea a dulceaţă de nuci. Uneori mă trezeam mirându-mă în sinea mea de aşa curăţenie, că doar era o plugăriţă din Lunca Dunării ! Şi de data asta se întâmplă la fel, doar că eu, fiind obosită după joaca în exces, mă simţeam luată de somn şi nu mai eram conştientă pe deplin de ce povestea bunica. De aceea, în dimineaţa următoare, mă trezii încurcată de ce aflasem despre ulmul moşicului. Să fi visat numai, să-mi fi spus buna sau şi una, şi altă ?! Oricum, eram fericită că aflasem legenda ulmului « vindecător »!

Fusese adus de moşicul în tinereţe, la întoarcerea din America, unde muncise alături de un frate mai mare. Şi, odată cu agoniseala muncii bine plătite, primise de la fermierul pe care-l slujise, şi un lăstar de ulm împreună cu secretul lui: oricine, suferind de nevralgii ale denţiei, va scăpa în veci de dureri, dacă va muşca din scoarţă copacului. Şi vindecarea va fi sigură dacă beneficiarul nu va povesti nimănui despre calea vindecării. Iar dacă va muşca din ulm prin viclenie, să-i rămână dinţii pe veci înfipţi în scoarţa pentru alţii binefăcătoare!

Oricum, la plecare, îi şoptii bunicii că nu voi zice nimănui taina ulmului, iar ea îmi făcuse complice cu ochiul. Şi într-adevăr n-am spus nimănui, doar hârtiei de scris, când mi-am notat impresiile despre vacanţă în jurnal...

Misoginul

De când se ştia, nu agrea femeile. Singurele "tolerate" fuseseră mama şi bunica. Pentru el, acestea fuseseră îngeri păzitori. Cum îl crescuseră ele, de nu-i iscaseră nici o bănuială că ar fi femei? Cu duioşie, cu răbdare, cu înţelegere, cu atâta calm, că nu le inclusese nici în vis în rândul acelor creaturi strident de zgomotoase şi atât de superficiale numite ,,femei"!

Avusese norocul să aibă în şcoala primară, ca dascăl, un învăţător plin de har pedagogic şi, în acelaşi timp, un bun psiholog.

Omul acesta descoperise la băieţelul introvertit teama, chiar aversiunea pentru persoanele celuilalt sex.

Vorbise, pe rând, cu mama, apoi cu bunica, iscodindu-le în legătură cu cele observate la copil. Aflase de la ele că nu dăduseră importanţă văditei curiozităţi a băiatului.Totuşi îi furnizaseră şi o posibilă explicaţie a tarei de comportare: copilul avea un atavism anatomic. Încă din primul an de viaţă, se interesaseră de ar putea fi corectat. Medicii le explicaseră mamei şi bunicii că atavismul era de necorectat, dar copilul, bărbatul de mâine, putea să se dezvolte, fără să-i fie prejudiciat cumva destinul. Atât aflase învăţătorul. Respectase discreţia femeilor, dar nu se lăsase păgubaş!

Cu ocazia unui control medical făcut elevilor săi, îl abordase pe doctorul şcolii. Acesta îl pofti pe învăţător după ore în cabinet, îi ascultă rugămintea de a conlucra pentru corectarea comportatamentală a băiatului, se uită în fişa medicală a micuţului, mormăi doar pentru sine ceva, din care dascălul pricepu că acolo, în fişă, nu figura nimic ce ar fi cauzat atitudinea puştiului.

Ieşise mulţumind şi întrebându-se dacă datele fişei erau confidenţiale ori doar incomplete?!

Timpul trecea. Copilul era bun la carte. Avea calificative ce-l clasificau printre primii, doar că era mai retras, iar faţă de colege persevera fie în muţenie, fie în reacţii surprinzător de ostile.

Cum al doilea semestru al clasei a patra era pe sfârşite, învăţătorul încheia fişele psiho-pedagogice ale elevilor săi. Pentru toţi avea profilul psihologic conturat, doar "misoginului" nu putuse a-i face recomandări pentru ce avea de corectat în conduită colectivul profesorilor la ciclul gimnazial.

Totuşi, în cele din urmă, dezlegă şarada micului "misogin"! Îl rugă să se deseneze pe sine cât se poate de schematic şi apoi, să scrie o scurtă comunicare, făcându-şi portretul. Aşa află dascălul de ce copilul era mai retras decât ceilalţi, iar pe fete aproape le ura: avea o codiţă! Vertebra coccisului era o codiţă atavică! La joacă, înainte de a intra în clasa întâi, o codană îi aflase taina!

Deşi întristat de cele aflate, învăţătorul nu numai că încheie fişa de observaţie şi "misoginului", dar şi discută cu el mai îndeaproape, sfătuindu-l să nu-i pese, dimpotrivă, să se considere ca un viu argument al legăturii dintre specii. Precizările astea îl câştigară pe copil, îi adânciră prietenia faţă de dascăl, iar în timp, diminuară din înverşunarea-i împotriva femeilor...

Moştenirea

Bunicii trăiau clipe de nemulţumire. Aveau un singur nepot şi-l vedeau prea rar, se plângeau ei. Copilul locuia cu mamă-sa într-un orăşel de munte. Ginerele lor şi tatăl copilului se prăpădise într-un accident, puţin înaintea naşterii băieţelului. Era salvamontist. Şi în timpul unei acţiuni de salvare a unor turişti surprinşi de viscol şi debusolaţi, îşi găsise sfârşitul, acoperit fiind de o avalanşă de zăpadă. Cadavrul îi fusese găsit abia în vara următoare, când omătul se topise.

Fiica lor, de la marele necaz, amâna întâlnirea cu ai săi sine die, nedând vreo explicaţie. Doar îi suna când şi când.

Bunicii erau sănătoşi, dar sufereau de dorul copilului. Toată cazna asta, se pare, avea să se curme, căci de Crăciun, era hotărât, aveau să-şi surprindă fata şi nepoţelul printr-o vizită neanunţată. Din discuţiile telefonice înţeleseseră că cei doi tot acasă se vor afla.

Bunicii sosiseră în orăşelul de sub munte tocmai în ziua de Ignat. De la gară, fuseseră conduşi cu amabilitate de un localnic. De mare ajutor le fusese omul! Îi pusese în temă cu privire la pierderea ginerelui, despre care le vorbise extrem de elogios. Îi asigurase, ca om al locului, că fiica lor era înconjurată cu toată dragostea de comunitate, la fel şi nepoţelul.

Când adusese vorba de copil, ceva din glasul omului, o emoţie de nedesluşit emanase către atenţia bunicilor…Ce era, aveau să afle, îşi spuseseră din priviri bunicii.

Odată ajunşi, zăboviră destul în faţa locuinţei fiicei. Ea nu se zărea. În curte, la o masă lungă din lemn de brad, doi bărbaţi tranşau un porc, abia pârlit, după cum o indica jăratecul ce încă mai arunca scântei în aerul rece al zilei.

Se bucurară de privelişte. Ca orăşeni, nu mai văzuseră nicicând asta! Îi scosese din contemplaţie un băieţel, ce dădea roată curţii, purtând în goana lui fericită, ca pe un trofeu, un balonaş zornăitor. Aveau să înţeleagă: balonul nu era decât băşica râtanului adăpostind boabe de porumb gălăgioase.

Într-un final, ieşise din casă şi fata care dădu un strigăt uimit la vederea lor. Se apropie şi nepotul, la început, mai timid, apoi mai îndrăzneţ, încurajat de mulţimea cadourilor primite.

Robotiseră alături de fată până târziu în noapte. Vorbiseră despre de toate, dar nimic despre cel dus.

Se culcară, dedându-se pe deplin somnului. Fură, însă, treziţi de strigătele nepoţelului. Erau înspăimântătoare şi pentru că erau ceva insolit, şi pentru că exprimau o spaimă amestecată cu părere de rău, în fine, erau jalnice.

Nu merseră decât până la uşă. O deschiseră aşteptând... În scurtă vreme, apăru fiica lor, liniştindu-i: băiatul visase. Ceva din tonul ei li se păru curios, straniu, chiar. Nu mai puseră geană pe geană până se lumină.

Când şi-auziră fiica trebăluind, ieşiră din cameră. Mare le fu mirarea când îl văzură pe nepot deja îmbrăcat, cu bujori în obraji. Nimic de pe chipu-i nu pomenea de zbuciumul nopţii. Bunicii rămaseră cu mirarea nerostită.

Aveau să afle, în curând, ce se întâmpla. Copilul moştenise de la tatăl sau două daruri: chemarea pentru

munte şi puterea de a comunica oricând cu „cei de dincolo”. Visul fusese efectul unei astfel de comunicări.

Şi fiica le povesti cum baiatul ajutase ca un cioban pierit în timpul coborârii de la munte a turmelor să-şi găsească locul de veşnică odihnă. Oierul murise pe vreme de ploaie în strădania de a salva nişte mieluţi luaţi de şuvoaie, ziceau tovarăşii lui de drum. Se dusese luat de ape la vale. Nu-i mai găsiseră trupul...Totuşi avea un mormânt în cimitir, un cenotaf, cum se zice, la care familia îi făcuseră pomenirile de cuviinţă.

Copilul visase unde se afla corpul ciobanului. Tocmai îi dusese pe ai lui exact în satul unde îl purtaseră apele râului, ca aceştia să-l aşeze în mormântul până atunci gol.

Mai aflară cum, altădată, când fetiţa unor vecini fusese răpită de nişte nomazi în trecere prin oraşul lor, îi identificase pe răpitori, ajutând Poliţia să recupereze copilul. Şi câte altele...

Abia acum aveau să înţeleagă bunicii emoţia puternică din vocea localnicului ce-i îndrumase la sosire, ştiau că era un amestec de compasiune şi recunoştinţă pentru micuţul lui concetăţean. Şi mai înţeleseră totodată şi de ce fata lor îl ţinuse departe de ei....să nu sufere pentru ce moştenire avea copilul ei !

Undeva, cândva…

Bătrânul Pământ! Cât suferise în atâtea mii de milenii trecute peste el! De câte nu scăpase! Câte întâmplate pe el nu-l fericiseră !

Bunăoară, apariţia Omului îl bucurase atât. Se aştepta ca mintea lui iscoditoare să-i cunoască frumuseţile şi bogăţiile şi să-i descopere locul în Univers, să-i afle vecinătăţile astrale prietene sau ostile, să-i afle leac împotriva EFEMERULUI !

Dar Pământul înţelese că ingeniozitatea umană îi aducea mai mult necazuri. Nădejdile îi fură înşelate. După milenii şi milenii, oamenii ştiau mai bine să moară decât să trăiască. Ceea ce descopereau era pentru scurt răgaz destinat vieţii şi curând, curând îndreptat spre autodistrugere.

Bătrânul, înţeleptul Pământ se închise în sine. Nu-şi mai lăsă tainele aflate, începu a pune oprelişti insurmontabile vieţii Omului, făcându-l să-şi micşoreze din ce în ce mai mult habitaclul, modificând ireversibil datele vieţii.

Era bătrân Pământul, dar lava clocotitoare a inimii sale era tot acolo, în străfunduri, activă.

Hotărî să moară, voind să-i pedepsească pe Oameni pentru ingratitudinea lor. O meritau din plin! Şi, printr-o sforţare, slobozi în afară toată lava ucigătoare, risipind-o în Spaţiu. În drumul ei, aceasta stinse viaţa…Şi bătrânul Pământ muri.

Muri fără să ştie că un imens bulgăr din lava sa fu catapultat spre Lună. Şi, din astrul rece, ea deveni un tărâm cald şi prietenos, în aşteptarea vieţii. Fiica

Pământului moşteni nădejdile părintelui său. Îl aştepta pe Om, dar ce destin va avea ea, când acesta va apărea ?!...

Telefonul

Trăise ca oricare. Muncise toată viaţa. Trecuse prin multe, şi bune, şi rele, nelăsându-se copleşită de nici o încercare. Mereu în lupta pentru binele alor săi, uitase de trecerea timpului. Pe nesimţite, trupul i se împovărase de ani. Dar sufletul, mintea, îi erau treze.

Căpătă obiceiul întoarcerii în timp. Amintiri dintre cele mai curioase, fantasme tremurate, îi răscoleau fiinţa. Iar dintre toate, acea nespus de stranie-ntâmplare, ce avea s-o însoţească ani la rând...

Era singură de câteva zile acasă. Ai săi erau plecaţi, zburătăciţi în toate părţile, iar ea tânjea, tânjea şi iar tânjea. Se cam îngijorase, deşi nu se simţea bolnavă, cum avea să reiasă după un consult, totuşi...tânjea. Încercase leacuri scrise sau doar auzite...Dar, în zadar !

Într-o după-amiază de toamnă predispunând la reverie, adăsta în faţa unei cărţi. Se pomenise după un timp tot la prima filă, când izbucni soneria telefonului. Încercă un uşor « Alo ?! »...Nimic. Nici un răspuns. Puse receptorul la loc. Se repetă secvenţa de câteva ori. Deranjată, scoase telefonul din priză. Dar stupoare ! Telefonul continuă să sune. Iar de data asta cineva îi răspunse ! Îşi auzi propria voce întrebând-o « de ce tânjeşti, ce e cu tine ? ce te nemulţumeşte ? n-ai făcut destul ? ai tăi n-au primit tot ce le puteai da ? »...

Închise telefonul destul de speriată. Dar episodul se repetă în fiecare zi, până când i se întoarse familia acasă şi rutina se reinstală, mascând trecerea timpului şi estompând ciudăţenia întâmplării.

Nu dezvăluise taina nimănui. Însă deveni un obicei straniu şi totuşi drag ca, atunci când traversa vreo

perioadă mai grea, să se retragă în tihna camerei şi să ţintuiască în aşteptare telefonul. Acesta suna, ea abia întreba cine e, că deja îşi auzea vocea pe fir, aruncându-i vorbele de încurajare aşteptate...

Acum, la bătrâneţe ar fi fost tentată să împărtăşească taina cuiva. Dar cui ? Toţi ai ei îşi împrăştiaseră demult fiinţa în cele patru zări. Doar ea mai rămăsese, să le poarte numele. Ea şi telefonul.

Ştia că în ziua în care n-o să-şi mai audă vocea pe fir, se va fi terminat totul.

Dar ziua aceea încă nu sosise. « Alo ?! »...

Soluţie nefastă

Ce mai! Era un ratat! Încercase, bătuse pe la atâtea uşi, pe la atâtea edituri! I se citeau poeziile. I se mulţumea cu recomandarea expresă de a încerca şi altceva, poate proză scurtă, poate…

Ce se întamplase oare? Nu mai avea condei? Nu mai comunica nimic din ce simţea, din ce gândea? Ori devenise desuet?! Oricum, trebuia să se întreţină, deci să muncească! Îşi făcu obiceiul să urmărească rubrica ofertelor de serviciu din ziarul central. Nu după multă vreme, atenţia îi fu atrasă de anunţul: ”Căutam condeier inspirat pentru necrologuri. Remuneraţie tentanta. Răspundeţi la C.P. 666”.

I se păru macabru, totuşi cu legătura la ce ştia el: SĂ SCRIE ! Apoi, aveau din ce trăi el şi ai lui.

Trimise scrisoarea de acceptare menţionând şi numărul telefonului mobil.

A doua zi fu contactat şi poftit la Agenţia de publicitate. Se prezentă, semnă contractul de colaborare, e drept, cam pe fugă, dar semnă. Primi un neaşteptat avans . “Început promiţător!” îşi zise, luând cu sine şi lista cu numele câtorva persoane decedate, cu precizări personalizate. Pentru nici unul nu se regăsea data decesului…Întors acasă, nu pomeni alor săi obiectul muncii, spunându-le numai că avea să scrie. La adăpostul nopţii, termină ce avea destul de repede. Dar nu adormi în ruptul capuli! În urechi îi vâjâia o întrebare: şi data decesului? Adormi în zori repetându-şi că a fost doar…o scăpare.

A doua zi, după predarea materialelor, încasă drepturile de autor şi un plic închis, desigur noua listă.

Când vru să întrebe despre ceea ce îl neliniştea, funcţionarul de la ghişeu îl zori politicos, căci mai aşteptau şi alţii. Se tulbură neaşteptat de timbrul vocii funcţionarului şi dădu curs invitaţiei.

Acasă, deschizând plicul, se confruntă cu aceeaşi omisiune. Se precipită ieşind din casă. Ceru la debit ziarul cu anunţuri, iar la rubrica ”DECESE” identifică ce scrisese el, dar post datate. Intră iar în panică. Apoi se autoironiză, se autopersiflă zicându-şi că e paranoic. Se întoarse la lucru. Avu mare spor. Le termină şi oftă uşurat. În suflet avea şi mai acutizat sentimentul culpabilităţii. Oare de ce?

Zilele se urmau identic: drumul la Agenţie, revenirea acasă, conceperea materialelor, nesomnul, drumul la…Şi tot aşa, până într-o zi, când locul Agenţiei de publicitate îl luase una imobiliară. Nici funcţionarii, nici bodyguard-zii nu recunoscură cum că ar fi existat altceva acolo decât Agenţia imobiliară! Nu putea să-şi creadă urechilor! Ieşi trântind cu năduf uşa de la intrare. Dar nu se auzi nimic! Avea sistem de amortizare, culmea!

Plecă alene spre casă, teribil de bulversat. N-avea nici o explicaţie! Şi, cum mergea, dinspre o fereastră deschisă, răzbătu până la el un crâmpei de ştire transmis la radio:”…fost descoperită activitatea unei grupări mafiote, specializate în trafic cu droguri şi în omoruri comandate.....Şi, ca o culme a cinismului, banii eru spălaţi printr-o Agenţie publicitară, care confecţiona anticipat necrologurile…”

Nu mai stătu să mai audă şi comentariile…Şi un gând nu-l mai slăbea: uneori, soluţia aparent salvatoare se poate întoarce împotriva ta!

Adoua zi, luând ziarul în care se publicaseră necrologurile creionate de el până atunci, citi cu stupoare propriul necrolog…

Mirajul mării

Dintotdeauna mi-a plăcut marea. De asta mi-am petrecut ceasuri bune privind-o. Am făcut asta în orice anotimp, din locuri diferite ale ţărmului, în toate momentele zilei, după cum s-a potrivit vârstelor şi experienţei mele.

Acum, la bătrâneţe, faleza Cazinoului e locul de promenadă în zilele petrecute la Pontul Euxin. Comandamentul, Acvariul şi, mai nou, Librăria Volantă sezonieră, adăpostită de un imens cort cu aer condiţionat, sunt ispite permanente pentru plimbăreţii de aci.

La toate se adăugă banda cu flori, arbuşti şi copaci care izolează faleza de blocurile prea apropiate de malul mării. Pe băncile de aici se odihnesc localnici şi turişti deopotrivă, bunicii îşi ogoiesc nepoţii de ardoarea soarelui, găsind plăcuţi parteneri de dialog în posesorii unor drăgălaşe "jucării" canine.

De netrecut cu vederea sunt pescăruşii gălăgioşi, mari amatori de trataţii cu pâine ori neamurile de crabi marini expuşi într-o simeză insolită pe stâncile din stânga clădirii Cazinoului.

Mici adăugiri pentru atragerea plimbăreţilor de aci sunt expoziţiile ad-hoc cu miniaturi marine ori tarabele cu tentă orientală, oferind după gust şi buzunar amintiri cu litoralul, în general, cu locul acesta, în special.

Valoarea falezei Cazinoului a crescut de la an la an, prin expunerea unor lucrări sculpturale, de asemenea cu tematică marină, răsărind dintre flori şi copaci.

De vreo trei ani, admiram statornica scrutare a orizonturilor de către un tânăr atletic sculptat în

marmură albă, în imediata apropiere a Comandamentului. Îmi făcusem temeinic obicei să-l salut, la venire şi la plecare printr-o atingere cu două degete a borului pălăriei mele din pai de orez.

Îmi plăcea statuia, îmi plăcea ideea exprimată, mă fermeca privirea bărbatului întruchipat în piatra albă, privire înfiptă în linia dintr cer şi ape, mă fascina aşteptarea pe care o întrezaream: să plece într-o zi cu unul dintre vasele din rada portului. Chiar sufeream uneori la gândul că împătimitul de mare va rămâne legat de uscat pe vecie...Mă scuturam de gândul acesta, găsindu-mi alte repere, dar revenind iar şi iar.

Spre seară, zilnic, pe o bancă din dreptul statuii, îşi găsea loc de zăbavă un bătrân marinar ce ducea cu sine o armonică vetustă, amintind de vremuri de demult, ca şi luleaua - niciodată aprinsă, ţinută în colţul gurii. Privea şi el cu jind depărtările, de ai fi zis că zăreşte chiar vasul ce-l purtase pe ape şi care îl adusese spre meritata, dar nedorita odihnă la ţărm.

Şi, când seara cobora hotărâtă, împiedecându-l să mai poată privi depărtările, dădea glas sentimentelor sale, cântând din armonică nostalgice melodii. Ieşiţii la promenadă se prefirau prin faţa lui, pendulând până hăt, spre miezul nopţii, fiecare cu dorurile lui. Concertul se relua zilnic, acelaşi interpret, acelaşi repertoriu.

O singură dată am intrat în vorbă cu bătrânul matelot. Era în seara ultimei zile petrecute pe litoral în vara aceea. Mă grăbeam să plec întrucât treburi fără de amânare mă chemau spre casă, pe de-o parte, iar, pe de-alta, timpul avea să se schimbe, seninul cedând cu delicateţe loc norilor, briza luând tot mai accentuat aspectul unor ameninţătoare fenomene eoliene.

Mă îndreptai spre banca unde se afla bătrânul, chemat ca de o magie, când tocmai termina de cântat. Îşi

scoase tacticos armonica punând-o alături. Îl salutai ridicându-mi pălăria. Apoi, cerui permisiunea să mă aşez. O simplă înclinare a capului îmi confirma acceptul. Şi, ca şi când ne-am fi ştiut de mult, începurăm un dialog în manieră englezească, despre vreme, despre vilegiaturiştii, acum răriţi, despre chemarea mării. Şi tot aşa.

La un moment dat, se întoarse cu o agilitate de ştrengar împungând a năduf cu luleaua întunericul. Mai bătrâneşte, întorsei şi eu privirea peste umăr în direcţia sugerată, întrezărind acolo albul marmorean al statuii în faţa căreia se aşezase bătrânul marinar.

N-apucai să descopăr legătura imediată cu discuţia noastră, când auzii de la colocutorul meu regretul că nu e în locul lui, nici tânăr nu mai e...ca să iscodească zările în aşteptarea corabiei sale. Îi răspunsei în aceeaşi linie, mărturisindu-i că, în timp, schimbasem crosa de hocheist cu bastonul - lucru absolut real, de altfel. Începu să râdă sardonic. Râsul amplifică răcoarea nopţii. Mă ridicai, salutai şi mă îndeptai spre casă, iar gândul mi-era la vorbele pline de regret şi nu numai.

Aveam să revin în anul următor pe faleza de la Cazinou. Tocmai îl căutam din ochi pe cel care ne bucurase mie şi atâtora sufletele cu armonica sa, când, stupoare ! În locul statuii tânărului atletic, sculptat în marmură albă, scruta depărtările tocmai cel căutat de mine, împietrit şi cu mâna odihnindu-se pe armonică. Şi înţelesei pe dată că, în timp ce trupul său odihnea în marmură, pe mal, sufletul îşi găsise adăpost în statuia atletului evadat spre reîntâlnirea cu marea...

Câine

Străbătuse, de când plecase, amar de drum. Lăsase oile la adăpost şi în grija unui tovarăş cu vorba că se întoarce până va dă colţul ierbii. Era musai să-şi vadă satul din lunca Dunării.

Plecase de mic printre străini, găsindu-şi loc printre oierii de sub poalele Parângului. Ucenicise ascultător şi harnic, devenind, în ani, cioban priceput, agonisind şi oi, şi respect. Îşi întocmise şi o familie, însurându-se şi dobândind copii. Era cu oile în munte de primîvara până toamna târziu şi uita de dorul vetrei lăsate. Dar cât era iarna de lungă, gogea bolnav, încât cu greu îl înţelegeau ai săi.

În toamna aceea plecase. Avea sufletul uşor. Ştia că aşa e bine, să-şi vadă locurile doar, apoi să se întoarcă sub munte, la familie şi la oi.

Îl însoţea tovarăşul său credincios, un câine ciobănesc, aciuit pe lângă el de mic.

Ducea în spinare un săcăteu în care îndesase un macat de lână, două azime cât roata carului. Nu uitase nici pe celălalt tovarăş, fluierul, înfipt în brâul negru ce-i strângea mijlocul. Avea portul ungurenesc: iţari albi, cămaşa lungă până la genunchi, strânsă în betele negre, era încălţat cu opinci noi (să-i ţină la drum), iar pe cap purta un clop ungurenesc ce îi apăra creştetul de soare sau nori.

Pornise într-o luni şi ţinea socoteala zilelor crestând, la sfârşitul fiecăreia, o linie pe bâtă, ca pe un răboj. Mergea cât era ziua de lungă spre miază-zi, oprindu-se atunci când se înnegura. Întindea macatul la adăpostul unui copac, loc de odihnă pentru el şi CÂINE,

căci aşa îl chema. Mâncau amândoi în parte din azimă. Se deznecau cu apă agonisită de la vreo fântână şi purtată într-un ulcioraş astupat cu un cocean de porumb. Câinelui îi da să bea din căuşul mâinii. Se culca apoi, iar animalul îl apăra de răcoarea nopţii stând covrig la spatele său, dogoarea trupului întreind căldura cojocelului de miel purtat de când vremea se răcorise.

Cine a zis că urcuşul e greu, n-a coborât niciodată zile în şir! Dar el, mânat de dor, uita tot chinul mersului la vale în timpul nopţii, în zori fiind ca un nou născut.

Cât mersese, nu ştia precis, dar bâta avea destule semne. Ieşise din munte şi străbătea acum podişul. Cărările erau săltăreţe ca jocul de copii, unele urcând, altele coborând. Asta îi pria, căci oboseala îşi pusese pecetea pe trup. Mintea şi inima nu osteneau cu cât calea se scurta. Îmbărbătarea îi venea şi din dointul cu fluierul. Tot mai des făcea să răsune un cântec vechi despre Dunăre: “Dunăre, Dunăre,/ Drum fără pulbere,/ Drum fără făgaş,/ Inima-mi secaşi…”. Cât dura melodia, lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji, tăind cărări sărate pe chipul smead şi spânatec al omului.

Animalul parcă înţelegea rosturile omului şi-i da puteri, mergând înainte ţanţoş, adulmecând zările, totdeauna tăcut, atât de tăcut…Niciodată nu-l auzise omul lătrând. Era încredinţat că e mut. Învăţase a-i tălmăci semnele, mişcările, mai ales ochii ce-ţi vorbeau mai clar ca orice glas.

Acum Câine ii arunca priviri de îmbărbătare, de chemare spre atingerea ţintei, căci omul obosise, era mai anevoie să străbată câmpul măturat de vânturi şi spălat de ploile reci ale toamnei.

Tot Câine îl trezea lingându-i faţa, când stăpânul, năpădit de oboseală, s-ar fi lăsat mai mult somnului. Ar

fi vrut să zboare, dar osteneala şi dorul îl sfârşiseră. Simţea cu toată fiinţa că Dunărea e aproape, dar…

În seara aceea Câine fusese atât de agitat! Nu ascultase îndemnurile stăpânului spre odihnă, nu mâncase, nu primise apă. Scormonea îndărătnic ţărâna a căutare sau a ce?! Îl lăsase în voile lui, căci osteneala şi răcoarea nopţii îl biruiseră.

Adormi la iuţeală, netrezindu-se decât când geana zorilor se deschisese de mult. Îl căută din ochi pe Câine, dar nu-l zări. Îl strigă, dar animalul nu se arată. Cu puterile împuţinate acum şi de pierderea câinelui, porni totuşi la drum. Simţea în nări mirosurile Dunării ademenitoare! Se opri mai devreme, căzând într-o somnie halucinantă. Se făcea că e printre ai lui împingând barca spre învolburatele valuri cu o poftă lacomă de pescuit. Se trezi într-o lumină caldă, binefăcătoare, ceva mai puternic, i se părea, decât în ajun.

Şi mare-i fu bucuria când îl zări pe Câine alergând nebuneşte spre el. Crezu că are alt vis. Câinele avea blana udă, iar în bot ducea un smoc de ierburi de apă. Ajuns în faţa stăpânului ghemuit, aproape fără suflare, la pământ, depuse ofranda lângă el, lătrând atât de chemător de trei ori.

Chemarea lui, însă, rămase fără răspuns…

Covorul

Se întorsese în ziua aceea tare mulţumit acasă. După luni de căutări prin magazinele de antichităţi - foarte răsfirate prin oraşul în care se mutase nu de mult - găsise exact ceea ce-şi dorise: un covoraş persian cu arabescuri de o cromatică bogată şi atât de proaspătă, de ai fi zis că e chiar nou. Îi amintea de copilărie, de povestea covorului fermecat, de atâtea miracole, crezute şi iar crezute de copilaşul bălai şi subţirel de odinioară! Şi, aidoma aceluia, îi trecu fulger prin gând: "dacă e fermecat?!" Îşi zâmbi concesiv eului său şturlubatic şi atât de…infantil.Trecu la sobrietate, făcând fără efort, saltul dinspre copilărie către prezent.

Îl aranjă la fereastră, sub măsuţa de mahon, luată nu de mult, de la un buquinist de pe malul Senei.

Pe măsuţă îi găsise loc telefonului, unicul obiect adus cu el din ţară. Şi acesta era deosebit! Silueta amintea privitorului de primele modele de telefoane, căci avea furca urcată pe un mic piedestal lucrat în fildeş încrustat cu filigrane executate cu măiestrie. Din argint şi fildeş era şi receptorul delicat, aproape fragil la o simplă privire. Cordonul de conectare la priză era învelit într-o textură ivorie. Ce mai, era o adevărată bijuterie! Singura supărare era că, de la venire, telefonul refuza să fie funcţional…Căutase, chiar şi pe Internet, un meşter. Veniseră vreo şapte! Dar nu dovediseră competenţa impusă de telefonul lui. O explicaţie plauzibilă nu i se dăduse. Toţi îi sugeraseră să considere aparatul doar piesă de muzeu. Chiar şi copiii îl sfătuiseră să utilizeze exclusiv mobilul, drept pentru care îi dăruiră un aparat mult modernizat faţă de cel avut. Acceptase şi sugestiile,

şi mobilul ca să nu le strice ideea că-i fuseseră de ajutor, dar în sinea lui spera că într-o zi -cât de curând- telefonul, dragul său telefon avea să funcţioneze!

Se luă cu perfectarea "simezei" din odaie, lăsând uitată suferinţa legată de telefon. Dejună, apoi îşi făcu siesta lângă o ceaşcă de cafea turcească până termină de "feuilletat" jurnalul. Pe urmă aţipise, ca mereu, un pătrar de ceas.

Când se trezi, i se păru că dormise ore întregi, aşa se simţea de odihnit! Şi, îndemnat de bătăile pendulei, se aşeză la calculator pentru a-i servi porţia de versuri din ziua aceea. Fără a sta mult pe gânduri, se pomeni trecând drept titlu cuvântul COVORUL. Versurile îi curgeau din degete pe tastatură, mai iute decât alte dăţi, întruchipând un elogiu baroc scumpei sale achiziţii. Când termină, se ridică îndreptându-se tinereşte spre covoraş, păşind delicat peste margine.

Nu apucă să-şi găsească poziţia de echilbru, că îl surprinse plăcut o sonerie cunoscută de telefon. Maşinal, apucă receptorul. De la capătul firului îl ferici vocea unui bun amic. Conversă ca în transă, abia stăpânindu-şi emoţia ce-i venea din faptul că, după ani şi ani, acesta îl găsise şi, culmea, vorbeau tocmai de pe dragul lui de telefon!

Apucă în mâini aparatul aşezându-se pe fotoliu şi cercetându-l. Formă apoi numărul copiilor. Dar telefonul se arata îndărătnic, nesupus…Îl aşeză la loc pe măsuţa de pe covoraş. Pe dată, telefonul îşi făcu datoria! Vorbi cu fiica sa de multe, dar nimic despre telefon. Avea să fie taina tainelor menirea covorului său…fermecat.

Împlinirea

Se lăsase mereu purtată pe aripile sorţii.Visa, e drept, dar negarea de sine îi reteza din start orice timidă încercare de a-şi înfăptui dorinţa. Groaza de eşec izvora din atitudinea familiei faţă de sine. Ca mezină, copila firavă, bolnăvicioasă trebuia ocrotită de orice efort. Mai târziu, adolescenta frecventase liceul ales de ai săi. Nu Medicina urmase, cum şi-ar fi dorit, s-ar fi putut să nu intre, nu ?! Era aşa o concurenţă! Şi mersese la Filologie. Da, să se facă profesoară! E mai uşor pentru o natură delicată! Şi-apoi vacanţele! Ehe!

Se măritase, conviinsă că, de acum, va fi părtaşă la decizii. Ei aş! Schimbase un stăpân pe altul. Se făcuse parcă un transfer dinspre părinţi către consort: să fie ocrotită, chiar şi de răspundere! Atunci, pentru întâia oară, zisese „adio !’’ obedienţei.

O primă decizie, procrearea unui copil, nu fu supusă dezbaterii în familie. Nu! Cu chiu, cu vai partenerul ei de viaţă îi înţelese alegerea de împlinire ca femeie prin maternitate. E drept, încercase şi el o atenuare a greului iminent pentru natura ei sensibilă propunând adopţia. În final, deciseseră: un copil, dar să-i surprindă pe ai ei ! Zis şi făcut ! Şi să fie, neapărat, băiat, decise bărbatul. Ascultă condiţia fără s-o conteste, vorba zicalei „Tace şi le face!”.

Puşi în faţa faptului parţial împlinit, părinţii şi fraţii se bucuraseră nespus pentru mezină, ei neavând copii. Întâia oară, uitaseră că e firavă, delicată, predispusă la...

Când avusese confirmarea că va fi mamă, exultase de fericire. Şi asta o vedeai pe tot ce însemna

trup, suflet, acţiuni. Înflorise! Cât se rugase Domnului să aducă pe lume copilul primăvara! Se părea că aşa avea să se întâmple .

Trăia ca oricând, preocupată de echilibru, ales firesc pentru neirosire. O singură nelinişte avea: dacă nu va fi fată ?! De asta, amâna prezenţa la ecograf sine die. Totuşi, făcu ecografia. Mersese cu ea şi viitorul tată. Fătul era normal. Când să li se spună sexul, soţul, plin de sine, respinse precizarea medicului, exclamând infatuat că este masculin! Rămânând în cabinet doar cu asistentă, să se îmbrace, fu surprinsă de retorică involuntară a acesteia, uluită de previziunea bărbatului:„Dar de unde ştie ?! Că doar nu l-a lăsat pe domnul doctor să spună...”

Din clipa aceea, o căldură îi învălui fiinţă. Era febra unei hotărâri capitale: va aduce pe lume o fetiţă - un copil, o soră, o prietenă pentru ea. Şi ridicase ochii spre Cer cu încredere. De atunci, dimineaţa şi seara, aşezată, chipurile pentru îngrijirea tenului în faţa oglinzii, îşi îmbrăţişa cu drag pântecul vorbindu-i fetiţei ce avea să vină. Îi aflase un nume şi o chema aşa, să se obişnuiască. În scurtă vreme dezvoltă scenariul, comportându-se de parcă ar fi avut-o deja în braţe. Era încrezătoare că o fetiţă va avea. De asta mersese la consultaţiile ulterioare neînsoţită, dar dupa ce schimbase medicul.

Tentativele cunoştinţelor de a verifica spusele, ca şi sigure, ale soţului, privind băieţelul ce se va naşte, nu o nelinişteau. Semnele băbeşti legate de aspectul pântecelui, de reacţia după ce i se punea sare în creştet, de aspectul feţii etc., nu o nelinişteau, nu! Ea ştia ce ştia şi basta !

Nici momentele în care viitorul tată se referea la prenumele ales, ales de el, normal, că doar el hotăra, nu o şicanau, nu ! Cu înţelegere şi duioşie, alteori cu simţ

uşor ironic participa la prezentarea motivelor pentru care presupusul fiu s-ar fi putut numi: Horaţiu, sau Ovidiu, sau Traian, sau Caius, fiindcă ce putea să-şi dorească un latinist ca nume pentru odrasla sa?!

Când mai avea puţin-puţin până la soroc, familia îi recomandase achiziţia celor necesare noului-născut, ca să nu aibă, după naştere, grija lor. Întâi refuzase aducând ca motiv superstiţia că nu s-ar cuveni că naşterea să fie precedată de asemenea pregătiri. Dar nu-i convinsese. Până la urmă, acceptase, condiţia fusese ca, inclusiv căruciorul, să fie alb. Era şi preferinţa ei, dar şi culoarea indicată în lunile de vară călduroase, nu ?! Aşa să fie ! Şi toţi aduseseră lucruri albe, iar camera bebeluslului fu vopsită în alb.

Îşi aduce aminte, de parcă acum ar fi, cum plecase în dimineaţa zilei aceleia spre şcoală foarte devreme, nu ca de obicei, în ultima clipă. În locul plasei cu materiale didactice pentru orele de clasă luase pe cea în care avea pregătite periuţa, pasta de dinti, o pereche de papuci. După ce ajunsese în stradă, observase confuzia. Zâmbise, zicându-şi că spre Maternitate se va duce. Aşa şi făcu !

Până-n prânz adusese pe lume o minunăţie de fată ce arunca spre cer priviri senine de azur, mulţumind, parcă, Domnului, că, prin ea, aducea împlinirea dorită a mamei sale.

N.B.: Niciodată tată-său nu-i zisese altfel decât BĂIEŢICĂ!

Deziluzie

Le zisese un pescăruş, pe la mijlocul verii. Să dea curs poveţei lui, că vor ajunge. . .

Soarele dogora, e drept, încât marea devenea prea caldă pentru ei la mal. Îşi potoleau foamea de cu zori, apoi, când soarele sulița stâncile scăldate de valuri, se căţărau şi ei, cu mic, cu mare, la o baie solară. Şi cât le mai plăcea !

Unii dintre ei- cei bătrâni - aţipeau frânturi de timp, cei mititei dormeau de-a binelea. Se fericeau aşa zi de zi împodobind - bijuterii animate - stâncile din latura dreaptă a Cazinoului, spre deliciul plimbăreţilor solitari de pe faleză ori al grupurilor de vizitatori ai Acvariului.

Aici poposeau şi pescăruşii în aşteptarea trataţiei cu pâine. Dintre ei, toţi preocupaţi să prindă primul miezul pufos şi dulce azvârlit cu boltă dinspre mal, unul, doar unul se lăsă pe stânca lor, odihnindu-se pe lângă şirurile de crabi.

Aceştia îl priviseră, la început, suspicios. Până la urmă, se obişnuiseră cu el, iar când se lăsa aşteptat, se neliniştеau. Ce mai ! Devenise unul de-ai lor, chiar împrietenindu-se.

Pescăruşul simţise afecţiunea crustaceelor. I se părea că are obligaţia să-i apere, chiar să-i înveţe câte ceva din ce ştia el, să le povestească ce vedea în zborurile sale.

Şi, în sinea lui, nutrea compasiune pentru prietenii săi cărora le era accesibilă doar marea. Excesul lui de afecţiune le prejudicie bieţilor crabi liniştita bucurie a adăstării lor pe stânci, căci, într-o zi, când întârziase până înspre miezul zilei, îi strânse pe lângă el,

spunându-le că, în curând, le va dobândi preţuirea unanimă, recunoaşterea farmecului lor, aprecierea frumuseţii lor inedite ! Le va găsi fericirea supremă !

Emoţionaţi, dar şi temători, crabii îi dădură ascultare, lăsându-se perfect aliniaţi după dimensiune, în ordine descrescătoare. Urma ca, de a doua zi, să-i poarte pescăruşul, unul câte unul, pe taraba unui vânzător ambulant. Văzuse el cum oamenii se opreau de admirau ori cumpărau scoici, căluţi de mare ca amintire. Ba, chiar zărise şi nişte crabi micuţi pufoşi atârnând de câte un fir de aţă. Îşi zisese că aceştia trebuie să fie de uscat. Şi, oricum, nu erau ca prietenii lui !

Şi, a doua zi, luă în cioc un crab, pe cel mai mic, de-l aşeză printre cei de pe tarabă. Se chinui bietul ziua toată. Nimeni nu şi-l dorise, nimănui nu-i plăcuse de el ! Mai mult, când vânzătorul îl zări spre seară, la strânsul mărfii nevândute, îl azvârli mirat cât colo, neştiind cum ajunsese pe taraba lui. Dar pescăruşul îl recuperă, ducându-l la ceilalţi. Se despărţi de prietenii lui cu speranţe mari pentru a doua zi.

Următoarea zi se întâmpla acelaşi lucru, dar cu altul. Şi, tot aşa, întreaga vară.

De la un timp, soarele era mai puţin darnic, pierdea din lumina, din căldură…Uneori, plin de nostalgii, se ascundea zile-n şir după draperia norilor. Dar pescăruşul şi crabii erau la datorie. Aşteptau să-şi încerce norocul pe taraba vânzătorului ambulant, aflat încă pe faleză, deşi sezonul se încheiase şi cumpărătorii erau din ce în ce mai rari.

Dar într-o zi noroasă şi cam rece, când pe tarabă se afla un crab mare şi bătrân, aproape amorţit de aşteptarea “confirmării”, se trezi luat cu gingăşie în mână de o tânără şi dus înspre ţărm. Încremeni, nu atât de teamă, cât de ce-i şoptea : “Ce nerod te-a luat de

lângă ai tăi ?! Te duc la ei, acolo îţi este locul, nu printre jucăriile de pluş! Ele se urâţesc şi pier pe-o vreme ca asta, în timp ce tu eşti aşa de frumos!” Şi privindu-l cu admiraţie, îl aşează pe stâncă lângă ai săi.

Drum sigur

De la fereastra odăii sale scrutează matinal orizontul. Indiferent de anotimp, călătoreşte. Şi, fiindcă e vară, o porneşte prin parcuri. În fiecare zi cutreieră câte unul. Astăzi, va merge în Cişmigiu. Ia haine uşoare, căci până la amiază se va încălzi. Bun!

De n-ar uita batista albă şi vaporoasă! Pentru năduşeală, e grozavă! Parcă şi simte mângâierea ei pe fruntea îmbrobonată absorbind roua caldă! Perfect! A! exclamă frisonat.

Uitase de pălărie! Şi ochii-i căzură grabnic pe suportul de haine, unde trona făloasă o pălărie de fetru. Nu, nu, tu rămâi acasă! O voi lua pe cea de pai. Nu doar că e mai şic, nu! se scuză privind ferit într-o parte. Nu! Doar că e mai potrivită anotimpului!

Dar la cămaşă albă din batist ce-ar merge? Cu siguranţă, lavaliera beige cu picouri albe, desigur. Peeerfect!

Şi simţi cum aerul inspirat îi năvăleşte în piept amestecat cu un sentiment de bucurie ameţitoare! Obrajii i se înfierbântară.

E aproape gata. Ba nu! Uitase de pantofi. Cu ăştia din piele împletită! Sunt uşori, au talpa subţire şi extrem de flexibilă!

Şi, înainte să-şi ia bastonul cu măciulia întruchipând un cap leonin învelit într-o foiţă delicată de argint, se parfumă cu un strop din lavandă uitată în pulverizatorul de cristal. Acesta, i se păru, îi zâmbi cam insinuant de pe măsuţa de toaletă. Ştii, fără chestii d-astea! Îmi place mult lavanda. Şi, la urma

urmei, e plăcut şi pentru un eventual colocutor să i te insinuezi şi olfactiv, nu?

Deschise cu o frenezie tinerească uşa de la intrare anticipând deliciile promenadei. Cu bastonul în mâna dreaptă, cu stânga îşi aranjă mulţumit mustaţa. Se pomeni fuierand ,,Vivace amabile" o arietă auzită cândva într-o cafeterie bologneză. Coborî impetuos treptele apucând spre staţia de troleibuz...

"Doamne, cine fluieră în odaia bunicului?", se întrebă nepoata Mia. Şi întredeschise abia simţit uşa.

Bunicul, văzând-o, se foi bucuros mărturisind osteneala hoinărelii prin Cişmigiu. Îi promise că-i va povesti cum fusese şi adormi instantaneu.

,,Dar picioarele lui îs de şapte ani…paraliza…". Nu termină de articulat vorba, căci izbucni în plâns plină de regret…

Preţul

Tocmai ajunsesem în faţa imobilului cu o plăcuţă inscripţionată....Locuia acolo fosta mea colegă de liceu, pe care o văzusem în vară.

Şi atunci, aproape că nu schimbaserăm decât vreo doua-trei vorbe. Se precipitase toată şi-mi vârâse în mână, surprinzător de repede, o carte de vizită din carton argintiu. Jenat de atingerea mâinii sale înmănuşate, nici nu putusem să arunc o privire la adresa, telefon etc. Am pus-o maşinal în buzunarul sacoului.

Nu apucasem să mă dumiresc bine de ceea ce primisem, căci ea alunecase pe lângă mine luată de o pală de vânt stârnită subit în acea amiază fierbinte, când oraşul părea că plutea ridicat pe aburii degajaţi de asfaltul trotuarului.

Cum eram în preajma fântânii arteziene de la Universitate, mă aşezasem pe o bancă, să derulez filmul întâlnirii, cu totul insolite. Şi, în fumul unei ţigarete aprinse, realizai că Ea îmi răsărise înainte ca din pământ, discrepantă prin mişcări şi strai, în omenirea mişunând iute-iute încolo şi-ncoace pe lângă noi. Păşea parcă imponderabil pe minunatele-i picioare lungi, unduind poalele unei rochii ivorii de mătase. Purta, pe căldura aceea de iulie-muşcător, mănuşi albe până spre coate. Sub braţul stâng strângea graţios o poşetă-plic albă ca mănuşile şi pantofii.

Ca orice bărbat, ridicasem privirile spre chip doar când fusesem încredinţat că merită - picioarele şi trupul trecuseră examenul! Gâtul lung şi delicat ca de adolescentă purta un chip la fel de tânăr ca întreaga-i

fiinţă. Doar părul ei bogat şi ondulat era alb colelie…strălucind sub pălăria orange-pal, parcă o replică a soarelui acela de amiază caniculară. Dar, ceea ce adăugase imaginii frapante ideea anilor duşi era bastonul elegant pe care îşi sprijinea mâna dreaptă. Abia după ce trecuse, mă scurt-circuitase întrebarea despre ce rost îşi avea acel sprijin?! Doar se mişca atât de unduios, atât de sigur şi elegant!?

Retrăind întâlnirea, simţeam cu fiecare clipă scursă, urcând dinspre cine-ştie ce colţişor al sufletului, o căldură invadându-mi fiinţa ca odinioară, pe când eram colegi !

Ştiu că n-am fost eu însumi restul zilei. Picioarele mergeau în altă direcţie decât le comandam… Pe unde păşeam, nu recunoşteam locurile…Ba, la un moment dat, mi se părea că trecătorii rosteau vocabulele unei limbi total străine…

Şansa mea a fost un vecin. M-a zărit în noapte şi, raţionând, nu ca mine, şi-a zis că face un gest omenesc daca mă duce acasă. La ora aceea, zicea el, nici hoţii nu mai bântuiau pe străzi, darămite prin preajma Aeroportului Băneasa!

Am acceptat oferta. Tot drumul mi-a aplicat un tratament stupid: îşi zâmbea în oglinda propiului egou, rânjind: “Ca să vezi, pe unde-mi umbla craiul !”N-aveam replică. Mă salvase! Altfel, cât aş fi orbecăit…

Odată ajuns acasă, am uitat păţania toridei zile de vară. M-am trezit a doua zi convins că suferisem o insolaţie, doar fuseseră în ziua aventurii mele peste patruzeci de grade ! Urmarea ? Pierderea parţială a conştiinţei, apoi, doar a simţului de orientare…M-am abandonat acestei explicaţii, mai ales că nu l-am revăzut nici pe binefăcătorul meu curând.

Vara era pe trecute când, într-o dimineaţă, zări printre hârtiile de pe birou, cartea de vizită a fostei mele colege de şcoală. Mă minunai cum nu-mi căzuse sub priviri atâta vreme. Mă decisei să trec neîntârziat pe la ea.

Gândul iminentei întâlniri mă optimiza. Un elan aproape tineresc mă impulsiona. Îmi petrecui parte din zi fredonând şi alegând ţinuta cea mai potrivită pentru vizită.

Târziu, după ora siestei, încercai un telefon. Voiam s-o anunţ că trec s-o văd. Dar nu-mi răspunse nimeni. Mă neliniştii, plecând în grabă. Şi, abia pe drum, cercetai adresa unde aveam să ajung. Tresării. Frumoasa mea, dorita mea, locuia, nici mai mult, nici mai puţin, în casa administraţiei Crematoriului X. Doamne, îmi zisei, ce caută o femeie ca ea acolo?!

Aveam să înţeleg abia când o revăzui. Emoţionată, cucerită de faptul că avusesem - dintre atâţia cunoscuţi avertizaţi despre domiciliul ei straniu - tăria să vreau s-o vizitez, mă lămuri pe scurt: aici trăia de ani buni.

Mă pofti înăuntru. Dădurăm într-un hol iluminat, dintr-un colţ, de un lampadar înalt, în vârf cu o lumânare stilizată, miniaturală, cu efectul uneia adevărate. Fire impresionabilă, mă simţii furnicat rece în tot lungul coloanei vertebrale.

Apoi, împinse uşurel uşa din faţă… Vederea camerei mă cutremură chiar! Deşi era înaintea mea, Ea intui starea-mi. Mă linişti încurajându-mă, spunându-mi că mă voi familiariza treptat. Doar surpriza dădea stările acestea, nu?! vorbi Ea .

Şi cuvintele-i rezonară aidoma unor mărgele de sticlă împrăştiate pe un paviment de piatră. Ba, chiar mi se păru că erau preluate de un ecou, adevărat bumerang

rece care mă plesnea nu doar peste urechi, ci şi peste obraji.

Mă îndemnă să mă aşez pe un fotoliu cu spătar înalt şi ţeapăn, capitonat în catifea gri şi dispăru înapoia unei draperii groase, tot gri.

Atunci avui curajul să observ încăperea. Doamne! Abia acum mă cutremurai cu adevărat! Ridicându-mi privirea, observai plafonul înalt, un rotond despărţit de preţii camerei de un brâu de ferestre, şi ele rotunde, prin care intrau raze groase de lumină. Cupola cenuşie avea străluciri argintii venind dinspre nişte aştrii pictaţi pe ea. Coborând treptat privirile, observai decoraţiile murale. Pereţii, înnegriţi de timp ofereau ochiului o înşiruire de tablouri - tot ovale - înfăţişând portetele unor femei având comune distincţia şi sobrietatea minei. Ce mă nedumiri mai mult fu că toate păreau să fi fost imortalizate la aceeaşi incertă vârstă. Încăperea avea ca mobilier expus de-a lungul pereţilor exclusiv un pat fără tablii- ca un catafalc, îmi zisei, o bibliotecă înaltă, în care zării doar cărţi capitonate în piele cenuşie, o masă, pe care stăruia un sfeşnic scurt, rudă cu lampadarul din hol şi în care intuii singura sursă de lumină pe vreme de întuneric, precum şi un scaun înalt, în acelaşi stil cu fotoliul.

Observarea ambianţei se termină la reîntoarcerea Ei. Abia acum văzui cum arată: la fel de tânără ca în vară, dar lipsită, parcă, de forţa vitală emanată atunci.

Era cu părul învolt adunat într-un coc aflat în creştetul capului. Faţa frumoasă, ca de marmură, era iluminată de strălucirea ochelarilor cu rama subţire de argint, uşor căzuţi pe nas.

Gâtul, frumosul ei gât, era mângâiat de un şirag de perle gri. În urechi atârnau câte o perlă-soră cu cele de la gât.

Ca veştmânt, o rochie de rips tot gri, uşor rascroită - cât să se zărească perelele. Umerii înguşti erau marcaţi elegant de croiala mânecilor lungi, terminate cu manşete late încheiate în câte o perlă ca celelalte. Corsajul şi jupa erau, în schimb, nemarcate, fiind mai mult sugestia unei ţinute bătrâneşti, monahale. De sub marginea rochiei abia de se arătau vârfurile negre de lac ale pantofilor.

Intrase în cameră, precum şi ieşise, neauzită, căci grosimea mochetei negre amortizase paşii. Adusese pe o tavă albă de argint un serviciu de ceai de porţelan, alături tronând insolite o cafetieră transparentă, din care se zărea aburul cafelei aromatizate de cuişoare şi un ceainic minuscul. Mirosul licorilor mă salvă! Ca prin farmec, căpătâi o stare de echilibru, galanteria de bărbat educat miji, iar sufletu-mi era iar preaplin de bucuria revederii cu Ea.

Şi, în timp ce turnă o ceaşcă de cafea - pentru mine şi una de ceai - pentru ea, realizai că toate portretele semănau atât de izbitor între ele şi cu ea!

Ca o adevărată gazdă, începu să-mi dezlege şarada. Fusese, la vreo cinci ani de la absolvire facultăţii, bolnavă rău. Zăcuse în comă neaşteptat de mult. Doctorii, lipsiţi de orice speranţă, aşteptau iminentul ei sfârşit. Despre familie ?! Era distrusă !

Şi, când totul părea pierdut, îşi venise în fire! Uimise medicii prin prezenţa viguroasă afişată după aproape un an de comă. Ai ei exultau ! Toţi care-i ştiau povestea se întrebau ce miracol se întâmplase cu ea !? Dar nu le destăinuise N-I-M-I-C !

Îşi părăsise familia, clinica unde era medic şi se mutase aici, după cum făgăduise duhului cu care se întâlnise când era gata-gata să vadă “luminiţa”! O doamnă, şi arătă cu mâna spre ultimul tablou, i se arătase

propunându-i să facă un pact : o ajută să trăiască doar cu o condiţie, s-o înlocuiască. O adusese aici, văzuse şirurile nişelor cu urne din pereţi, apoi locuinţa. Avea să se ocupe de administrarea acestui loc. Dacă accepta, urma, deci, să trăiască atât cât îi era menit! În rest, putea să facă tot ceea ce-i plăcea, ce o interesa şi înainte! Când avea să simtă că i se apropie ceasul, trebuia să-şi caute şi să găsească o înlocuitoare, iar ca unic semn al trecerii Ei prin viaţă - propriul portret avea să întregească ciudata galerie. Făcuse pactul. Căci de un pact era vorba : REVENIREA LA VIAŢĂ CU ACEST PREŢ. . .

Dar, ce nu-i spusese predecesoarea sa, era că, aparent, timpul se va scurge mai lent pentru ea, întreţinut de energia donată la moarte de cei ce aveau să-şi adăpostească cenuşa vremelniciei lor pe pământ în galeriile Crematoriului. Astfel, se elucidă şi enigma perenităţii Ei.

Cu un gest feminin de actriţă, îndreptă ochii spre baston, atingând cu mâna părul ca de abur, unicele bănuite simboluri ale efemerului…

Inelul

Fata înflorise ca un bujor. Asemenea florii, avea culori în obraji. Ochii de căprioară erau blânzi şi umbriţi de gene dese ce-i ascundeau privirile dându-i un aer sfios atât de plăcut! Era înaltă şi subţirică şi mergea uşor legănat, încât nu se putea să nu întorci capul şi s-o petreci cu privirea până se depărta!

Şi, mai presus, avea o fire molcoamă şi caldă de ar fi înmuiat şi un suflet de gheaţă! I-ai fi reproşat doar că era prea înceată, că nicicând nu se zorea. Poate de aceea îi ieşeau toate cu bine?!

Dar în vara aceea se mişca mai încrezătoare că oricând, fie la treburile casei, fie la ale câmpului. Şi avea un spor, Doamne, Doamne! Aducea tuturor nedumerirea. Ce să se fi întâmplat cu fata asta atât de înceată până acum?! Ce o pusese pe jarul iuţelii, se întrebau toţi?

N-avea părinţi. De mică rămăsese orfană. O crescuse bunicul. El îi spusese când ajunsese măricică cum îşi pierduse părinţii. Muriseră amândoi loviţi de un trăznet la secerat. Bunică-sa dinspre tată se stinsese şi ea curând.

Moşu', aşa-i ziceau toţi pentru barba lăsată de la moartea fiului şi a norei, fusese şi tată, şi mamă pentru copilă. O învăţase ce ştia şi el, biet plugar…Fata, sămânţă bună, îl ascultase, era harnică şi pricepută la orice. De mititică avusese grija casei, a ogrăzii. Creştea oare, vedea de vacă, ba găsea timp şi de o cusătură. Doar o vină avea: era prea domoală! Dar Moşu' nu se necăjea, căci îi era atât de dragă! Doar vedea în chipul ei chipurile celor doi tineri duşi prea devreme.

Dar acum, de când se iuţise la treabă şi o vedea mai încrezătoare în ea, deşi se bucura, o iscodi. Oare o pridideа iubirea? Ruşinată, copila plecase fruntea sub povara adevărului ghicit de bătrân, luând altă vorbă. Bunicul, încredinţat că pusese degetul pe rană, o lăsă în pace. Deh, tinereţe, nu-i?! Va face ea cum va fi bine, gândise încrezător omul.

Timpul secerişului venise. Înglotat de treburi, uită descoperirea făcută. Dar, când venea într-o seară acasă, o vecină îl oprise întrebându-l ce ştie de morarul cel tânăr, nu venise încă în permisie de când plecase la armată?! Şi fătarnica bălmăjise despre greul ce o aştepta pe nepoata omului, cum avea să nască rodul păcatului…Dar bunicul o lăsase în mijlocul uliţei îndemnând spre casă.

Abia după ce isprăvise mâncarea pregătită de nepoată, aduse vorba despre morar. O întrebase de flăcăul îi promisese c-o va lua de nevastă. Ca niciodată, fata îi vorbise cu siguranţă şi, privindu-l în ochi, pomeni şi despre schimbatul verighetelor. Deretică şi plecă grăbită spre odaia ei, chipurile, să se culce. Dar se zvârcolise cât fusese noaptea de lungă, aţipind spre zori cu gândul la verigheta pe care minţise c-o avea.

Dormise o clipă ori un ceas, nu ştia. Dar visase cum iubitul i se arătase vesel şi-i pusese pe deget inelul.

Mare îi fu mirarea când se trezi şi descoperi verigheta pe inelar!

Alergă afară la bunicu-său să i-o arate. Moşu' clipi vesel şi, răsucindu-şi mustaţa, o vesti că morarul tocmai plecase. Venise în permisie şi, înainte să-i vadă pe ai lui, trecuse să-i spună bunicului că vine spre seară în peţit.

Bujorii din obrajii fetei se aprinseră mai abitir. Rămase ţintuită în mijlocul ogrăzii, neştiind de visează…

Călimara cu cerneală simpatică

Se născuse sub semnul poeziei. Abia învăţase slovele, că le punea să cânte, să joace. Cum auzea vreo poezie, pe dată o memora, ba chiar improviza el însuşi continuarea.

Ştia mulţime de versuri. Adesea, îi surprindea pe ai săi recitându-le ca şi când le-ar fi cântat. Se minunaseră, căci asta aducea a scandarea poemelor latine. Începură să-i ordoneze lecturile, să-i insufle interes pentru poezia adevărată. Îi aduceau cărţile în preajmă, lăsându-l să decidă singur ordinea alegerii. Şi, într-adevăr, nu omitea nimic, citind totul, reţinând numai ceea ce i se părea lui mai frumos. Culmea ! Alegerile sale dovedeau un deplin simţ al graiului şi al valorii artistice.

De câte ori nu recitase, la o simplă rugăminte, pentru ai lui ori pentru prieteni ?! Uimitor era că repertoriul nu era acelaşi, căci selecta versurile ce aveau să fie declamate după criteriile sale, dar o făcea perfect, fără a neglija vârsta, volumul de cunoştinţe, experienţa auditorului. Şi câte altele.

În acelaşi timp, încă din clasele primare începuse să scrie. Avea tot timpul un caiet de versuri pe biroul său. Erau mulţime de variante pentru fiecare poezie. Şi peste fiecare revenea şi iar revenea, parcă niciodată mulţumit. Nimeni nu ştia că revenirea asupra versurilor îi producea o stare extactică, pe care şi-o confecţiona periodic, mai rar, la început, din ce în ce mai des, în cele din urmă.

Când îl rugau ai lui să le citească ,,noutăţi", râdea stânjenit, refuzându-i. Bieţii de ei ! Nici cu gândul nu

gândeau că nu modestia poetului lor acţiona! Nu ! Doar infatuarea! Nu le permitea să citească nici singuri versurile-i, fiind convins de nepriceperea lor. Şi, oricum, n-ar fi suportat aprecieri corective ori negative, doar la cele pozitive nu era surd.

Acelaşi lucru se întâmpla şi cu profesorul lui de literatură. Doar că, în acest caz, nota observaţiile şi ripostă politicos când punctul său de vedere diferea de cel al profesorului. La insistenţa acestuia, cultiva şi un cenaclu literar, secţia de poezie. Se ducea cu plăcere. Asculta ce scriau ceilalţi, părând a le respecta creaţiile, dar şi critica în mod constructiv, după caz, simulând permanent. Nu citea însă nimic personal, amânând de la o zi la alta, scuzându-se că încă mai are de umblat la formă, la conţinutul celor scrise. De fapt, i se păreau toţi un auditoriu nepriceput, profan, deloc acceptabil pentru a primi „opera" sa.

Revenit acasă, era asaltat cu aceeaşi întrebare :„a citit ?" Riposta. Nu putea să dea glas unor mâzgăleli neprelucrate, cum făceau alţii. Se retrăgea în camera lui îndurerat de supliciu, aproape convins că, în afară de el, nimeni nu l-ar fi înţeles, nu l-ar fi apreciat la adevărata valoare. Şi aşa, de câte ori i se cerea să citească ce scria.

Cu puţin înainte de bacalaureat, ieşise în parc. Se plimbase ce se plimbase, apoi se aşezase pe o bancă, apatic precum un om sfârşit.

Nici nu observă când i se alăturase un domn vârstnic. Cu tact, acesta intrase în vorbă cu el, iscodindu-l cu privire la amărăciunea ce-l împovăra atât de evident. De obicei teribil de interiorizat, tânărul dezvălui subit nemulţumirea lui: n-avea cu cine să-mpărtăşească poezia lui, cu adevărat de valoare!

Imprevizibil, distinsul domn râse uşurel, apoi îi spuse de ce boală suferă: vanitas paroxistica. Tânărul luă

de bună alăturarea termenilorr, căci bruma de latină studiată cândva în gimnaziu se ostoise prin cine-ştie-ce unghere ale memoriei...

Domnul se uită cu îngrijorare la ceasul de buzunar, scuzându-se că-l şicanase cu întrebările. Se ridică să plece. Dar nu făcuse nici câţiva paşi, când se opri şi scoase din buzunarul de la piept o călimară cu cerneală pe care i-o oferi ca amintire tânărului, fiindcă i se destăinuise. Apoi adăugă, ca pentru sine, că cerneala este fermecată, adică vor ieşi la lumină, pentru cititori, doar versurile valoroase. Salută îndepărtându-se şi zâmbind enigmatic.

Neştiind ce să creadă, tânărul zâmbi încurcat, strecurând în buzunar darul primit.

După un timp o porni spre casă. Nu spuse alor săi nimic, dar, îndată ce intră în camera-i, simţi impulsul de a scrie. Şi scrise, scrise mai inspirat decât oricând. Dar pe hârtie nu rămânea nimic. Se încăpăţâna să folosească în continuare tocul înmuiat în călimara ce se dovedea a fi de nesecat. Fără rezultat, nimic nu ieşea la iveală. Disperat, începu să plângă, dezndajduit de amintirea condamnării ciudatului domn: doar versurile valoroase aveau să iasă la lumină…

Plânse mult timp. Învins în lupta cu propriul său orgoliu, luă foile şi le aruncă în coşul de gunoi, jurând să uite pentru totdeauna de încercările sale ridicole. Şi nu mai avu ocazia să observe efectul lacrimilor sale asupra hârtiilor repudiate: versurile scrise cu cerneală simpatică începeau să prindă contur şi să iasă la lumină...

Metamorfoze

Fusese toată viaţa un introvertit! El nu şi-ar fi zis aşa! Mai de grabă, era un mare timid. Se simţise stânjenit într-un anturaj ce ar fi inclus şi necunoscuţi, totdeauna. În anii de şcoală - de la clasele primare şi până la ultimile zile petrecute în facultate - chiar purtase ca pe o cruce porecla: Solitarul! Ivăţătoarea rostise întâi supranumele ăsta! Îl acceptaseră şi el, şi colegii, ei având grijă să-l difuzeze şi dincolo de zidurile clasei !

Era cum era! Nu supăra pe nimeni, nimeni nu-i căuta pricină! Avusese şi doi prieteni de suflet. Se respectaseră şi ţinuseră unul la celălalt, mai ceva ca fraţii! Avuseseră parte şi de soţii pe măsură, ele însele devenind prietene!

Timpul se dusese pe nesimţite luându-i cu el şi tinereţe, şi prieteni, şi pe ai săi. Avea, e drept, un fiu şi trei nepoţi, o noră bună, dar...erau plecaţi tocmai în Australia! Nu se văzuseră de ani buni! De fiecare Paşte, primea invitaţia şi suma necesară pentru a-i urma. Le mulţumea, depunea banii în bancă, promiţându-le că va lua o decizie cât de curând.

Şi, într-adevăr, aluat-o! Cu o parte din capital cumpără casa bunicilor, aflată într-un sat de pe malul Buzăului. Cu restul făcu amenajările pentru o viaţă civilizată. Se mută la "conac", cum îi spunea casei în gând şi cu o notă de autoironie. Casa din Bucureşti o lăsă penru a se odihni, săraca ! Se ducea tot la două săptămâni, aerisea, "vorbea" cu cei cu care locuise în ea, apoi, revenind la conac, dădea raportul copiilor folosind Internetul. Asta era imediat după ce se pensionase.

Când se instalase la conac, primise vizita unui pici. Se vădise a fi nepotul unui tovarăş de joacă de pe vremea vacanţelor petrecute la bunici. Se declarase bucuros de cunoştinţa copilului, emisar al familiei, în numele căreia îi ură "Bun sosit !"

Află de la băiat că bunicul - prietenul de odinioară - murise de curând, dar că-i vorbise mult şi mereu de el, de Solitarul. Cum bunicul nu-i lămurise ce va să însemne so-li-tar, ceruse explicaţii. După ce le primi, fugi repede, promiţând că se va întoarce curând.

Rămase nostalgic după vizita copilului. Surâse pe sub mustăţi dând să iasă în pridvor. N-apucă să facă pasul, că uşa se dădu de perete. În prag se iţi piciul ţinând în mâini o colivie. Înăuntru, o pasăre. Copilul i le dădu repezit, ca şi când s-ar fi temut să nu fie refuzat. N-avusese timp de vreo atitudine - refuz ori acceptare - nu! Copilul îi adusese pasărea, zicea el, ca să nu se se simtă singur. Şi adăugase faptul că mierla asta era vorbitoare, deci ar avea cu cine sporovăi toată ziua. Nu avu cum să riposteze, nu !

Din ziua aceea, în casă ori afară, oriunde se afla, îl puteai zări cu mierla pe umăr. Timpul trecea şi mierla se dovedise învăţăcel meşter într-ale vorbitului. Piciul îl vizita cât de des putea. Şi mare-i era bucuria când vedea cât de folositor, cât de potrivit era darul său pentru Nenea Solitaru', căci aşa îi zicea.

Timpul trecea, nu se juca ! Mierla era de-a casei, făcea parte din ce avea omul nostru mai drag. Îl înveselea şi avea senzaţia că-i era un partener de discuţie. Pasărea chiar reţinea sumedenie de fraze, uneori redându-le la momentul potrivit. Când se credea neluată în seamă, îşi spunea întreg repertoriul lexical şi nu contenea decât atunci când el i se adresa înviorat de strădania păsării de a-l scoate din...solitudine .

După ea, aproape îi era Piciul, acum mărişor şi el, în ultimul an de gimnaziu. Venea la fel de des pe la Nenea Solitaru', vorbeau despre multe, chiar despre viitor. Cel mai plăcut subiect erau cărţile citite ori noutăţile aflate. Uneori, când se plimbau prin livadă ori pe sub deal, tăceau, dar tăceau amândoi ! Şi li se părea că şi aşa se înţeleg la fel de bine !

Într-o zi, prietenul cel tânăr intră în curtea "conacului" cu un cotei de câteva luni legat de un lănţug, o adevărată lesă. Nu intră în casă. Îşi aşteptă prietenul să iasă în curte şi îl lămuri: acum, că devenise mai vorbăreţ, îi dăruia căţelandrul, ca să-i poarte de grijă, să-l apere, să-l înveselească, să aibă după cine alerga. Şi, pe nerăsuflate, îi înştiinţa că el, Piciul, se ducea să urmeze liceul la oraş. E drept, sâmbăta va veni acasă, dar, în timpul săptămânii, câinele avea să-i ţină de urât. Dar cum să nu-l aibă ca tovarăş tocmai acum când venise vremea plimbărilor impuse de reumatisme?! Rămase mai mut decât era de obicei. În schimb, îi vorbea faţa ! Băiatului atât îi trebui. Dădu drumul câinelui. Acesta amuşină pe viitorul stăpân, cele trei trepte, toată preajma, lătră a joacă înspre mierlă şi se aşeză la picioarele bărbatului cu boticul pe labele dinainte, a relaxare, a recunoastere. Copilul îşi luă rămas bun şi dus fu.

Acum avea de mers, nu glumă ! Oriunde şi oricând pleca, îl avea alături pe Ţuguilă. Îl numise după un câine avut în copilărie şi cu care semăna leit. Era alb ca şi acela, o corcitură de Schnautzer pitic, alb şi tare, tare jucăuş.

Câinele îi fusese o consolare şi când i se prăpădise mierla. Într-o dimineaţă, nu se luminase, Ţuguilă începuse să urle a jale. Stătea în colţul unde, pe un stativ, era atârnată colivia păsării. Se potoli abia când stăpânu-său luă pasărea din colivie. Şi, în timp ce

bărbatul o ţinea pe genunchi şi-i picurau peste pasărea inertă lacrimile de regret, Ţuguilă aştepta cu respect despărţirea. Câinele îşi însoţi stăpânul în grădină unde, sub un măr, acesta îngropă trupşorul mierlei înfăşurat într-un prosop nou, alb.

Un timp, Ţuguilă respectă liniştea în care se retrăsese stăpânul, dar, spre seară, dădu semn că el există, că îi e foame. În ziua aceea nu-i adusese lesa ca semn că-i vremea plimbării pe uliţă, nu ! Dar de-a doua zi, îşi reluă obişnuinţele.

Câtă dreptate avusese Piciul ! Ce nu schimbase viaţa la el, schimbaseră un copil şi nişte prieteni necuvântători ! Devenise mai sociabil, se lăsa mai lesne antrenat la vorba de vecini. Observaseră schimbarea şi copiii lui, convorbirile pe net erau acum mai savuroase, depăşiseră minimul de până acum, redus la informaţii privind vremea, sănătatea. Îşi dăduseră seama când bunicul le povestise de Pici şi de încercările lui reuşite de a nu-l mai şti singur şi abătut pe Nenea Solitaru'. Se bucurau nespus pentru bunicul, dar în inimile lor alături de dorul faţă de bătrân, un viermuş de invidie îi rodea: cât ar fi dat să-l fi alinat ei înşişi!

Cât de bine se simţea ! "Conacul" îi era atât de drag ! Respectase linia exterioară de odinioară a casei când făcuse renovarea. Chiar îi venea să şi râdă cum, înainte de a începe lucrul, îi adunase pe zidari pe lângă el, arătându-le o fotografie a casei aşa cum fusese pe vremea bunicilor şi rugându-i şi cu vorba, şi cu sufletul să ţină seama de linia dintâi. Oamenii, fiind din partea locului, îi îndepliniseră dorinţa, mândri în sinea lor că un orăşean opta pentru păstrarea specifiului zonei, că nu ceruse de la ei cine-ştie-ce inovaţie ca să strice farmecul tradiţional.

Dragi îi erau şi părinţii Piciului. Aceştia aveau sarcină precisă de la băiat să-l viziteze pe Nenea Solitaru', să-i poarte de grijă în lipsa lui. Iar Ţuguilă îi înveselea viaţa cu giumbuşlucurile lui, cu lătratul atât de expresiv!

Sâmbătă dimineaţa-devreme, Piciul se înfiinţa. După ce schimbau câteva vorbe, indiferent de anotimp, o porneau pe sub deal cu Ţuguilă. Cu timpul, durata hoinărelii acasteia începu să scadă. Piciul observă asta, nu fără un regret pentru prietenul său ! Mergea greu, se sprijinea într-un baston. Îl supărau tare picioarele. Dar nu se plângea. Ţuguilă se mulţumea acum cu spaţiul curţii pentru plimbare. Dar, uneori stăpânul îl vedea privind printre uluci ceasuri întregi. Era vădit că tânjea după o hoinăreala...Atunci Piciul se hotărî. Va aduce pentru Nenea Solitaru' o ţestoasă. Şi zâmbi cu aplomb.. Apoi se mustră pentru gândul său : să meargă Nenea Solitaru' în pas de ţestoasă ?! De fapt, asta era ideea ! Nimic din preajmă să nu-l grăbească ! Zis şi făcut !

În următorul week-end aduse broasca. Abia aştepta să-i vadă reacţia prietenului său! I-o duse într-o cutie ce avea capacul perforat, legată, ca orice cadou cu o fundă bogată, verde.

Îmbătrânise Nenea Solitaru', dar mintea-i mergea încă. Şi, în timp ce-şi dezvelea surpriza, gândea: să merg ca o ţestoasă, să trăiesc cât ea, să mă simt mereu verde?! Şi-şi ridică spre Pici ochii înecaţi de mulţumire.

. . . .

Peste ani, nepoţii Solitarului, deja mari, într-o vizită de-o vară, aveau sa privească înduioşaţi mersul foşnitor a două ţestoase prin iarba curţii bunicului.

Scalda

Un pâlc de copii gălăgioşi se îndrepta spre hotarele satului în amurgul acela. Mergeau în pasul ştrengarului, prididiti de muşcătura fierbinte a ţărânei. Ziulica toată dăduseră o luptă inegală cu vipia lui Cuptor, căutând umbra nucilor bătrâni ori a şoproanelor, udându-se cu apă din ulcioare, ca să sfârşească luând cu asalt fântânile, aruncând cu apă direct din ciuturi şi tot degeaba!

În fine, când soarele începu să coboare calea cerului, iar friptoarea nici gând să se domolească, o apucară spre râu. Veneau de peste tot, adevărate pârâiaşe zglobii, cu gândul aprig al întâlnirii locului mântuirii.

Şi fete, şi băieţi, unii mai înalţi, alţii mai mititei, toţi într-un trap săltat, ţineau, parcă, pasul unui fraged comando de asalt. Se cunoşteau toţi între ei, respectând tacit criteriile ierarhiei, acum egali înaintea apropiatei întâlniri cu scalda.

Nimeni nu băgase de seamă că erau urmaţi, la ceva distanţă, de o copilă într-o rochiţă înflorată. Păstra şi ea ritmul, iar ochii ei căutau, cu speranţă, locul izbăvirii de pojar.

Nu ajunseră bine, că se şi semeţiră, sărind în apă rece, unii, mai la margine, alţii, în apă mai adâncă.

După ce se bălăciră cât se bălăciră, închipuiră jocuri fel de fel. Cei mari hotărâră o întrecere. Găbjiseră doi bolovani la bună distanţă unul de altul în lungul râuşorului. Cine avea să parcurgă mai repede apa dintre pietre înotând, fără oprire, doar

atingând cu palmele vârfurile lor, acela avea să fie purtat pe braţe până în sat şi, de acolo pe uliţa principală, ca un adevărat erou.

Se aliniară la ,,competiţie" doi băieţi şi două fete dintre cei mari. Uşurel, veni şi fetiţa cu rochiţa înflorată. Rămăsese pentru întrecere, deşi toţi căutaseră s-o descurajeze, pe motiv că e mică ori că nu cunoaşte- ca ei, de!- albia. Fata nici că se sinchisea! Îşi vârâse, ca pe o acadea, arătătorul dreptei în gură şi îşi plimbă privirea albastră de la un bolovan la altul, socotind, parcă, ceva anume .

Se găsi şi arbitrul. El trebuia să numere cursele - stabiliseră zece – şi să fluiere după încheierea celei de-a zecea.

Cum nu avea ceas nici unul, îl legară pe un băiat mai retras la ochi, să nu vadă ,,concurentul" şi-l puseră să-şi numere cu glas tare bătăile inimii. Câştiga cel ce obţinea numărul cel mai mic de-a lungul celor zece curse.

Arbitrul dădu startul pentru primul înotător. Acesta ratã încercarea, fiindcă i se pusese un cârcel în picior.

Al doilea osteni după a patra cursă. Din cauza căldurii îndurate peste zi, îşi pierduse suflul.

Pe amândoi, asistenţa îi fluieră dezaprobator.

O fată, abia intratã, ieşi declarând că nu poate înota în larma privitorilor. Următoarea, la începutul cursei a zecea, se retrase, nu se ştie de ce

Pe fete nu le fluierară. Începură să-şi piardă răbdarea însă.

În zarva generală, intră în apă gâgâlicea. Apucase de se răcorise. Din păr îi curgeau două şiroaie de apă peste umerii înguşti. Rochiţa i se lipise de

trupşorul puţintel, subţire ca un fus. Privitorii, puţini, la început, dădură cu „sst” gălăgioşilor.

N-apucară să se dezmeticească toţi, că fetiţa şi termină cele zece curse, fără nici o păsare. Băiatul - cronometru abia mai răsufla de oboseală. Privind cum înota fetişoara - repede şi frumos- i se accelerase pulsul şi, normal, „ticăise” mai repede. Nici nu-şi crezu urechilor când se auzi strigând gâtuit de emoţie numărul: 80. Chiar şi arbitrul, un băiat mai înţepat, uită să se supere pe uzurpator. Se mulţumi să repete cu ecou-cum auzise el la difuzor pe unul care transmitea un meci de fotbal-oooptzeeeeci…..

În răstimp, înotătoarea ieşi din apă, îşi apucă pletele-i ude şi le stoarse cu nădejde, fără urmă de oboseală. Apoi îşi roti în aerul amurgului rochiţa, cum ai face, după ploaie, cu umbrela. Când crezu că-i destul, se opri, întorcându-se ca o cătană pe călcâiul stâng, urmând cărarea spre sat.

Copiii, înmărmuriţi de performanţă până în acea clipă, începură s-o aclame pe gâgâlice la unison. Ba mai mult, doi vlăjgani închipuiră din braţe un scăunel purtând-o pe sus pe victorioasă. Fetiţa se abandonă, la fel de tăcută, recunoaşterii generale.

Şi aşa, într-o veselie debordantă, o aduseră în sat.

La un moment dat, fură opriţi de o bătrânică ce-şi făcea cruci largi către cer, bucuroasă că-şi aflase nepoata. Se găsi şi un informator voluntar privitor la izbânda copilei. Aflând pricina bucuriei gălăgioase, bătrâna zâmbi a râde şi două lacrimi i se uniră în barbă. Abia mai putu rosti: „Păcat că mititica nu vă poate auzi…”

Fumătorul

Era un făcut, îşi amintea: la mare ori la munte, de când fuma, pachetul cu ţigarete rămânea nedesfăcut. Puteau exista toate condiţiile favorizante fumatului! Nu fuma şi gata! Nu înţelegea la început, apoi legase inapetenţa pentru tabac de aerul nepoluat care-i antrena plămânii la funcţionare exhaustivă, modificând, concomitant, şi reflexe mai recente…În fine, de asta îşi aminti când crezu că venise vremea să abandoneze tutunul.

Şi, cum fusese la munte mai des în ultima vreme, hotărî să meargă la mare pentru hotărâta despărţire.

Ajuns în plină zi, un iulie muşcător îi învălui fiinţa şi cugetul. Sub arşiţa apăsătoare, era convins că planul îi va reuşi. Se ostoi îndelung în plimbări iniţiatice, neobservând alunecarea timpului.

Era spre asfiinţit, când se opri. Contemplă lacom cerul de un senin netulburat decât de soarele păşind spre orizont. Escaladă printre pilonii digului. Se lăsă frisonat de stropii invadatori. Îşi aprinse o ţigară, o voia "ultima" şi se îndreptă spre faleza populată acum de pescăruşii "igienizatori". Se aşeză savurând clipa. Când ajunse la jumătatea ţigaretei, o azvârli în valul ce tocmai se retrăgea, deplângând în sine despărţirea.

Atenţia îi fu atrasă de un pescăruş ce lopăta sigur spre mal şi care pescui cu dexteritate mucul de ţigară. Îl apucă în vârful ciocului, precaut, şi-l depuse pe nisip. Spre surprinderea privitorului, alese ultimile fire de tutun salvate şi se alătură apoi confraţilor lui.

Şi, după ce sfârşi de contemplat epopeea ultimei ţigări, dădu să se ridice. Dar, spre stupoarea lui, se simţi

uşor ca pasărea în dezlipirea de pământ, gata-gata să-şi ia zborul…

Valorifică oportunitatea, demarând o stare de plutire neluată în seamă de cineva şi murmurând pentru sine: „Vai! Ce-am făcut?” Ce troc era şi ăsta? Dăduse viciul pe imponderabilitate…

Pe punte

De dimineaţă până seara, târziu, spăla vase. Slujba a bucurat-o: doar aşa avea cum să-şi plătească facturile ori mâncarea...Pensia nu mai era suficientă !

Uneori se îndoia că a făcut şi altceva în viaţă înainte să stea câte douăsprezece ore în fata imensei chiuvete. Aproape că azi se teme să manevreze alte lucruri, farfuriile, tacâmurile fiindu-i mai mult decât familiare.

În seara asta, parcă "lupta" cu munţii de farfurii, cu snopii de tacâmuri, cu zecile de căni îi dase fiori. Îi trecu spaima asta repede. Norocul ei sta în puterea de a găsi oricărei îndeletniciri un rost, o semnificaţie. Şi asta o convingea să i se pară truda mai uşoară, chiar plăcută...

Uite, în seara asta, când îşi aruncă privirile spre tava pe care erau stivuite cănuţele, chiar zâmbi! Se uită îngrijorată spre uşa întredeschisă a oficiului sperând să nu o fi auzit cineva cum râde aşa, de una singură. O amuzaseră duiumul chipurilor pictate pe căni. Ce ţi-e şi cu personalizarea obiectelor astăzi ?!

Ca orice noutate, îşi făcuse anevoie drum în mintea multora dintre salariaţii Căminului, adunaţi în sala de şedinţe de către administraţie, pentru comunicări. ,,Personalizarea" suna ameninţător de intelectual pentru ei, dar ea îi pricepu rostul imediat. Şi se bucurase când văzuse pe tăbliile paturilor lipite abţibilduri reproducând chipul fiecărui ocupant, la fel pe cele ale scaunelor ş.a.m.d. Ei, tocmai "personalizarea" asta o înveseli acum. Feţele drăgălaşe îi zâmbiseră înviorător de pe cănuţe! Uitase de oboseală, uitase de orice. Ba, feţişoara

subţirică a unei fetiţe îi întoarse gândul înspre copilărie, înspre cea care fusese ea…

Să fi avut vreo şase ani. Se vedea în mijlocul grădinii din faţa casei, stând cuminte pe un scăunel şi ţinând pe genunchi un elefant roz, elefantul Arthur, de care nu se despărţea decât la baie. Stătea acolo copleşită de poruncile mamei: nu te joci cu Lila, că vorbeşte urât; nu vorbeşti cu fraţii Negritu, că sunt răi; nu te băga în nisip, ca- ţi murdăreşti ghetuţele. Şi tot aşa. Şi ea asculta. Privea cu jind la bucuria Lilei lipăind cu tălpile goale pe nisipul umed încă de rouă dimineţii.Ce n-ar fi dat să alerge şi ea desculţă, să arunce cât colo ghetuţele ei cu talonete, menite să-i corecteze sechelele poliomelitei de care suferise! Cât ar fi vrut să se alăture Emiliei, în mânuţele căreia prindea forma un cozonăcel de nisip umed bine! Dar ţi-ai găsit ! N-avea voie! Îşi mai aminti cum, cu timpul, ocolea intredicţiile, dar mai mereu cu măsură, încât nu era acuzată de neascultare.

Tot mai des, în utima vreme, îi reveneau în faţa ochilor flash-back-uri din copilărie. Băgase de seamă că se întorcea la primii ani de viaţă când oboseala fizică o copleşea, iar mintea căuta un grăunte de ajutor negăsit pe vreun umăr drept sprijin. Copilăria, cu inocenţa ei turnată într-o pastilă de rememorat, era salvarea! Apoi îşi revenea, se simţea revigorată.

Trimise o privire atotcuprinzătoare către noianul de vase curăţate în seara aceea, făcând parcă inventarierea lucruşoarelor drăgălaşe de care zilnic se îngrijea, când observă cu stupoare două străchini şi două căniţe de lut smălţuite. Îşi iţi privirea împuţinată de sticlele aburite ale ochelarilor, şi ce văzu ? Din ulcele se zărea caimacul strălucitor al unui lapte covăsit, iar din străchini se ridica aburul înmiresmat al porţiilor de

“dobrogeană” cu brânză de oaie. Îi păru că visează, mai ales, că din cadrul uşilor batante îi zâmbea un pici.

Biata de ea! Ca să-şi mascheze surprinderea, îşi scoase ochelarii, îi şterse, câştigând şi timp pentru identificarea vizitatorului. Dar, înainte să-i fi pus pe nas, înţelese cine era copilul: Şoşonel, tovarăşul ei de joacă, ai cărui părinţi aveau o simigerie pe Strada Viitorului, colţ cu Despot-Vodă. Uită de bătrâneţe, de oboseală şi se repezi înspre dragul de Şoşonel. Dar, când să-l cuprindă cu braţele, acesta se disipă în spaţiu, ea îmbrăţişând aerul numai.

Se întoarse pe loc apucând-o spre masa cu vasele, în timp ce-şi reproşa c-ar fi luat-o razna. Dar nu era chiar aşa, căci plăcinta din străchini aburea alături de cele două cănuţe cu lapte covăsit. Ba, mai mult, şi ulcelele astea erau personalizate, de pe una, zâmbind, o privea un băieţel cu un şoşon în mână, de pe alta, o fetiţă firavă cu păr balai- ea, cea de demult.

Se aşeză şi începu să mănânce, amintindu-şi cum sărbătoriseră a şasea aniversare a lui Şoşonel toţi tovarăşii lui de joacă, fetiţe şi băieţi. În duminica aceea simigeria fusese doar a lor, se înfruptaseră dintr-o imensă “dobrogeană” şi se răcoriseră cu lapte prins din vase de Horezu, de unde proveneau Şoşonel şi ai săi.

Se jucaseră toată după-amiaza, apoi mâncaseră cataifuri, sarailii, încheind, spre seară cu câte o casată de ciocolată. Îşi amintea că atunci gustase întâi casată şi, tot atunci, înţelesese de ce i se zicea băiatului Şoşonel - deoarece prima pereche de şoşoni îl încântase atât, că se culca de-atunci cu un şoşon în braţe.

La câteva zile, Şoşonel murea doborât de meningită.

Într-un târziu, adormi cu foamea potolită, neluând în seamă ciorapii uzi leoarcă în şoşonii sparţi, bucuroasă de întâlnirea cu Şoşonel.

Ostenită de viaţă, nu se mai trezi. Sufletul ei trecuse puntea, ajutat de vechiul prieten din copilarie…

Băcăniţa

Pe uliţa bunicilor, în vale, chiar la şosea, era o băcănie. Dar nu era una oarecare, nu ! Şi fetiţa începu să-şi depene amintirile...

Prăvălioara se afla într-o casă din piatră de râu, fără să se înalţe pe vreo fundaţie ca celelalte case din sat. Acoperişul era drept, abia bănuit, de parcă ar fi lipsit. Îl ghiceai după olanele roşii ca macii şi streşinile de alamă ce lăsau apele ploilor să alunece prin câte un burlan, tot de alamă, la fiecare din colţurile clădirii.

Firma era inscripţionată cu litere roşii pe tabla de un galben-şofran ca şi burlanele, iar în colţul din stânga era pictat portretul unei tinere, aidoma celei pe care o descopereai în spatele tejghelei.

Intrarea se făcea printr-o uşă frumos dăltuită dintr-un lemn roşu, mereu curată, nicicând atinsă de vreun fir de praf. Pe uşă, la mijloc, trona un mâner, şi el, şi clanţa tot din alamă. Nu intrai decât după ce loveai mânerul gros de trei ori în uşă. Aşa era înţelegerea dintre băcăniţă şi muşterii.

Interiorul îşi avea pereţii acoperiţi cu rafturi din acelaşi lemn roşu ca uşa, iar pe ele tronau borcane de sticlă inscripţionate cum numai la drogherie mai vedeai. Ele adăposteau tot felul de mirodenii, de seminţe, de ceaiuri aduse hăt de departe, din Colonii.

La mijlocul tejghelei se găsea un cântar delicat ca la farmacie, pe care băcăniţa drămuia prafurile vândute.

Pe laturi, tronau două recipiente uriaşe tot din sticlă: unul cu roşcove, altul cu zahăr candel. Orice muşteriu vârstnic primea alături de cumpărătura şi o

bucată de zahăr candel; copiii primeau câte o roşcovă din partea casei.

O altă atracţie era îngheţata oferită la cornet, începând cu Paştele şi până la prima zăpadă. Şi ce îngheţată era! Din cele mai variate arome: de lămâie, de fistic, de fructe de pădure, cu alune şi câte altele...

Şi fetiţa ţinea minte cât se bucura să fie trimisă de bunica la băcănie. Îi plăcea în mod deosebit şi băcăniţa, o femeie micuţă şi firavă, cu un chip smead şi frumos, luminat din plin de ochii mari şi negri peste care clipea arar din genele-i lungi şi dese. Pe cap avea, indiferent de anotimp, o maramă de borangic ce-i ţinea în frâu bogăţia unui par creţ şi negru de abanos. În rest, o tunică lungă şi cernită, iar în picioare, nişte ghete totdeauna negre, totdeauna lucind. Totul te făcea să vezi în ea o măicuţă reîntoarsă printre mireni. Când nu vindea, număra în mânuţele mici de copil mărgelele unui şirag de mătănii.

Tot satul o respecta pe băcăniţă. Nu ar fi intrat nimeni fără rost la ea. Iar copiii, până să intre o dată, se plimbau îndelung în susul şi în josul liniei, ca să prindă curaj, aşa se sfiau.

Când crescuse mai măricică, tot iscodind printre copii, orăşeanca ajunse să afle şi ea legenda băcăniţei. Nu se cunoştea cine o dezvăluise, dar se părea că fusese menită de părinţi vieţii monahale încă de pe când era o copilă, pentru ca să fie iertaţi de Atotputernicul pentru prea multele şi grelele păcate.

Ajunsese maică într-un locaş din Ţara Sfântă, dar nu-i plăcuse, iar după moartea părinţilor săi părăsise mănăstirea după ce se mărturisise maicii-stareţe. Se mai ştia că tinerei îi apăruse Maica Domnului, care îi spusese care va fi viaţa ei: îi dezvălui cum va ajunge să vândă mirodenii şi, prin asta, îi va ajuta şi bucura pe semeni.

Trebuia doar să respecte legământul castităţii, altfel tot ce va atinge se va mistui, prefăcându-se în scrum. Dimineaţa, tânăra nu îndrăznise calea reîntoarcerii şi plecase unde văzuse cu ochii. Aşa ajunsese în satul bunicilor, ducând o viaţă de schimnică, neştiind alt drum decât cel al bisericii.

Se întâmplă însă ca, într-o primăvară, să treacă pragul băcăniei un necunoscut, un venetic de sat. Era tânăr şi arătos. Se făcu a-i cere câteva grăunţe de mosc şi, cum nu găsi, i se spuse că să revină peste o lună, că avea să sosească iar marfă. Bărbatul venise din nou, cumpărase moscul şi plecase în drumul lui.

Chiar a doua zi, băcăniţa căzu la pat. Nu trecu nici o săptămână, şi se stinse. Femeile care o îngrijiseră, povesteau că se minunaseră cum, în locul mirodeniilor, în borcanele de pe rafturi se afla numai şi numai cenuşă. După ce povestiseră asta, îşi scuipaseră în sân, făcând apoi câte trei mătănii în praful liniei.

Oricât le mai iscodiseră oamenii după aceea, nu au mai scos nimic de la ele…

În vară, când copila veni în vacanţă la bunici, află de moartea băcăniţei, pe care o deplânse că pe o rudă apropiată, ca pe cineva care îi traversase copilăria.

Atunci nu înţelesese. Peste ani buni, da!

Sperietoarea

Şi acum zâmbeşte la amintirea întâmplării. N-o relatase nimănui. Nu l-ar fi crezut nici ai lui, nici prietenii. Dar toamna, la culesul viilor o retrăieşte.

Copil fiind, îi plăcea să păzească via bunicilor, nu atât de oameni, cât de păsările cerului. De cum lega viţa, ochiul înaripatelor era atras de podoaba ei.

În mijlocul viei trona o sperietoare aducând cu un clovn. Pe o cruce înaltă rostuită din doi pari, bunica aninase o pălărie veche cu boruri largi, tare decolorată. În jurul presupusului gât, fâlfâia un fular mătăsos roşu, ce odată îi mângâiase grumazul gingaş. Paiaţa purta drept veştmânt o gioarsă de palton de-a bunicului cu pulpanele fluturând la cea mai mică adiere de vânt.

În partea dinspre soare-răsare a viei, bunicul cocoţase printre ramurile unui nuc bătrân un coviltir din împletitură de nuiele. Sub cupola foişorului cam scundă puteai sta doar poponeţ, ca să nu adormi. Accesul se făcea pe o scară îngustă, ai cărei fuştei deveniseră lucioşi de atâta urcat pe ei. Scara era detaşabilă.

Când erai în foişor, o piteai printre crengile nucului, să nu ştie nici cerul, nici pământul că eşti sus! Când plecai, tăinuiai scara printre buturugile viţei-de-vie, departe de nuc.

Într-o zi de pândă mai caldă, cu toată strădania, aţipi. Spre groaza lui, fu smuls din dulceaţa somnului de larma unor copii dintre care unul era aninat de un braţ al paiaţei. Erau puradeii din şatra de lângă sat, pofticioşi la boabele parfumate şi îmbietoare.

Prizonierul îi povesti cum se furişaseră pe lângă foişor şi, neauzind nimic, începuseră să se înfrupte.

Nici n-apucaseră să simtă dulceaţa boabelor, căci el se simţi înşfăcat de ceafă şi ridicat în slăvi. Ai lui dăduseră bir cu fugiţii îngroziţi! Doar el rămăsese a da seamă pentru nelegiuire, căci urma scapă turma, adăugase el firoscos.

Ce să se fi întâmplat? Şi parcă şi vedea cum sperietoarea, pusă pe şotii, îşi lungise un braţ săltând captura şi băgând groază în liota de puradei. Zâmbea fericit în sine, încredinţat că întruchiparea din mijlocul viei avea suflet şi minte, că îşi luase menirea în serios.

Şi, de atunci, ori de câte ori venea sau pleca, îşi ridica respectuos şapca înspre făcătura de pază, uimind pe oricine l-ar fi privit...

Troiţa

Era acolo lângă fântână de când lumea. Nici bătrânii satului nu ştiau când şi cine o ridicase. Unii ziceau că fântâna fusese sleită mult după ce troiţa însemnase creştineşte răspântia. Încadrată de un gărduţ din şipci de brad, troiţa uimea trecătorul cu picturile ei pastrate de-a lungul timpului intacte, vii şi proaspete, ca şi când ieri ar fi fost migălite de mâna meşteră a neştiutului iconar! Doamne, ce frumoasă era! Cum se ridica zveltă spre tării, deschizând cale rugilor către Domnul!

La Troiţă devenise un reper pentru localnici: acolo drumul se despica în trei, spre satul vecin, spre vii, spre islazuri. Acolo era loc de taină în zilele de sărbătoare, căci veneau să se vadă şi să-şi povestească câte cele femeile măritate şi bătrânele de pe linie punând ţara la cale, clătindu-şi ochii pe rarii trecători.

Acolo se ruga de sănătatea alor săi, oricine venea la fântână. Toţi din sat spuneau că apa de la troiţă era a mai bună apă din sat, că, bând din ea, bolnavul se întrema, sănătosul se împuternicea.

La Troiţă se ruga la ceas tainic şi fata neiubită, şi năpăstuitul de greutăţi.

Acolo îşi găseau alinare şi speranţe toţi.

La Troiţă se adunau flăcăii satului să plece cu uratul de sărbători sau pe la porţile fetelor de măritat, ca să le fluiere ori să le doinească.

Troiţa era suflet în sufletul satului acela! Şi nimeni nu şi-ar fi putut imagina satul fără troiţa.

Dar într-o vară, demult, trăiseră spaima că s-ar putea să rămână fără odorul lor! Fusese o zi de iulie.

Căldura muşcase săptămâni. Nici o ploaie nu căzuse de la venirea primăverii. Satul mirosea a frunză arsă. Fântânile secaseră. Oamenii seceraseră grâul. Se temeau să nu li se aprindă şirele de paie prin ogrăzi. Îndesiseră slujbele de implorare a ploii. Veneau mai des la troiţă, se rugau, aprindeau lumânări şi plecau pe la casele lor. Dar nu le tihnea nici muncă, nici odihnă, căci iscodeau cu ochii tăriile cereşti, doar-doar vor zări vreun norişor aducător de ploaie.

Începuse a se înnopta. Căldura nu scăzuse. Cei mai lacomi de muncă veneau alene spre casele lor, neuitând să treacă pe la troiţă ca să se-nchine.Toţi nădăjduiau ca PRONIA CEREASCĂ se va milostivi de ei aducând norii cu ploaie…

Dacă i-ar fi privit cineva aşezaţi în rând cu troiţa, ar fi crezut că secerătorii alcătuiau o adevărată procesiune. Toţi erau tăcuţi, cu frunţile plecate, iar, când se găseau la troiţă, se închinau cu evlavie.

Cum trecuse şi ultimul pâlc de săteni, liniştea se aşternuse uşor peste vipia groasă. Şi, ca la un semn, baierile cerului se desfăcură slobozind fulger după fulger minute în şir, urmate de tunete; tăriile păcuroase deveneau luminoase ca ziua, pentru ca să recadă în smoala fierbinte şi gălăgioasă a tunetelor iar şi iar, de parcă avea să vină sfârşitul…

Şi se făcu să treacă în clipele acelea pe la troiţă un uncheş uitat de Domnul pe pământ-aşa era de bătrân. Acesta avea să povestească cum un fulger gros ca pe mâna se lăsase de sus unind pentru o clipă pământul de cer, ca să sfredelească tina şi să dispară în văgăunile iadului nu înainte să aprindă florile şi iarba sfarogite de lângă Troiţă.

Şi moşneagul mai povestea cum nişte vâlvătăi înalte se ridicau aidoma unui rug jur–împrejurul Troiţei,

eliberând spre cer puzderii groase de scântei şi cum, în sfârşit, începuse a turna cu găleata. Când ajunseseră primii barbaţi să stingă pălălaia, ,,rugul"ardea la fel, deşi ploaia-şi vărsa puhoaiele mai abitir decât la început.

Nu reuşiră să stingă focul, care mai arse încă preţ de un ceas, ziceau.

Deodată, ca la o comandă neauzită, "rugul" muri, cerul se însenină, împodobindu-se cu puzderii de stele. Şi mare le fu mirarea când văzură Troiţa ridicându-se spre cer neatinsă de urgia focului.

Întâmplarea dăduse ocol întâi satului, apoi fu dusă din gură-n gură spre alte sate, întărind la oameni credinţa în Dumnezeu, miracolul Troiţei atrăgând spre credinţă alte şi alte suflete……

Librărie

Intrase în librărie. Era primul loc de care se apropiase după ieşirea din spital. Avusese un anvrism banal şi atât de caraghios născut: îi căzuse în cap un tom cam de 2-3 kg când îşi făcuse ultima dată ordine în…bibliotecă.

Exceptând o rană uşoară, care se cicatrizase rapid, n-avea nimic, dacă nu socoteai starea pe jumătate amnezică în care intrase.

Doctorii îi dăduseră asigurarea că va fi o sechelă pasageră şi convenabilă. Avea, deci, ,,verde''pentru viaţă.

Aşadar, acum, odată intrat în librărie, se plimbă îndelung printre cărţi, înfometat de apropierea prietenilor săi fideli. Se trezi dând glas unei imense mirări: recunoscuse toate titlurile, dar nu înţelegea de ce pe cărţi apăreau alte nume decât ale lui?! Cine erau toţi aceşti plagiatori care îndrăzniseră să-i uzurpe lui Opera de milenii?!

De-a doua zi, începu să fie o povară pentru familie. Căci, îşi irosi toate resursele materiale, încercând să intenteze, nu ştia nici el cui, un proces prin care să-şi revendice drepturile de autor asupra a ceea ce se odihnea deja în toate librăriile din lume.

Şi pentru că nimeni nu-l lua în serios, însingurat şi trist, împovărat de anii de luptă cu starea-i ciudată de amnezie, luă o ultimă hotărâre: îşi ipotecă locuinţa, iar cu banii căpătaţi îşi deschise o...librărie. Aici, le spusese cunoscuţilor, fără-nconjur ori modestie, avea să-şi vândă exclusiv propria creaţie, deja abundentă, dar însuşită pe nedrept de necunoscuţi. Însă numai după ce urma să rescrie fiecare copertă, punând numele lui…

Execuţia

Sosise clipa.

De dimineaţă, îi dăduseră haine curate, un preot venise să-l spovedească şi să-l împărtăşească. Îi picurară lacrimi sincere atunci când îşi mărturisi vina. Ucisese! Da, cu mâinile goale ucisese! Frânsese viaţă, speranţe, viitor, nu numai ale victimei, ci şi ale celor legaţi de ea prin fire invizibile. Acum se întreba de ce îi fusese sortit acel moment de nebunie?! Ce ciudat, până mai ieri încă îşi credea îndreptăţită fapta. Dar azi…Apropierea morţii să aibă un aşa efect ?! Adică, înainte să dispari fizic, încep să se destrame mintea şi judecata? Gândurile, credinţele se deşiră, ochi după ochi?...Privea acum scena finală ca pe sfârşitul unei piese de teatru. Era cazul să atragă atenţia asupra lui, să îmbrace o mască ultimă sau trebuia să uite de toţi şi să se cufunde în interiorul său, din ce în ce mai gol?! Nu şi-ar fi imaginat că va ajunge vreodată filosof! Uite câtă viaţă irosită ca să simtă, în agonia ultimă, plăcerea închegării gândurilor! Începu să zâmbească, spre surprinderea gardienilor, larg, luminos. Ba chiar începu să fredoneze câteva frânturi dintr-o melodie auzită cine tie când. Sau neauzită, ci doar crescută din el...

Unul dintre paznici îi întrerupse reveria, apucându-l brusc de cot. Tresări, scuturându-şi şuviţele de păr din ochi. Înţelese că trebuia să-l urmeze. Da, sosise clipa. Acum îşi aduse aminte de spaima avocatului care-i spusese că, în urma recursului, pedeapsa cu moartea prin electrocutare îi fusese comutată în pedeapsa cu moartea prin...Uitase formularea exactă, pentru că-l şocase şi amuzase “conceptul”. Era o metodă nouă,

introdusă, se pare, în urma unui referendum. Cică ideea de pedepsă cu moartea era suficient de cutremurătoare cât să mai şi aplici metode agresive. Oamenii de bine, izolaţi în existenţe ieftine şi comode, la adăpost de rătăciri şi răutate, votaseră pentru. Aaa, da, scăpase din vedere că execuţia lui era o premieră. Şi că avea să fie mediatizata în direct. Familia victimei fusese uitată demult de presă, acum subiectul central era el şi modul nou în care va primi moartea. De parcă moartea ar putea fi altfel decât moarte… Ce îndepărtate i se păreau toate astea! Privi cu coada ochiului spre gardianul care nu-i slăbea cotul. Acesta îi furişă, la rândul lui, o privire ce trăda un amestec de curiozitate şi spaimă. Spaimă de necunoscutul cu care condamnatul avea sa se confrunte…

Parcurseră holurile scăldate în lumina rece de neon. În faţa uşii ultime, alţi gardieni, rânduiţi pe două şiruri, încadrau accesul spre o usa maro, capitonată. Directorul închisorii, în costum elegant, sobru şi sumbru îi deschise uşa. În timp ce păşea în interiorul camerei, clipa se dilată de curiozitate şi uimire...Ceea ce conştientiză, în primul şi primul rând, fu imaginea peretelui de sticlă al camerei şi liniştea nefirească, probabil camera era bine izolată fonic de exterior. Îşi imagină ploaia de flash-uri ale blitzurilor reporterilor de dincolo. Îşi imagină cum familia victimei se ridică în picioare, cu toţii cutremuraţi de revederea cu el. Îşi imagină cum minusculele camere video plasate în încăpere îi propulsau, mărită, imaginea, pe milioane de ecrane, în case paşnice, în faţa necunoscuţilor care asezonau ceea ce vedeau cu pop-corn şi bere ieftină...Şi zâmbi din nou.

Dar zâmbetul îi îngheţă exact când punea şi celălalt picior pe podea şi când auzea declicul scurt al

uşii închise în urma lui. Ochii i se măriră de uimire. Încremeni, fără să fie mişcat nici de vocea Directorului închisorii, pătrunsă intim prin difuzoarele camerei. I se recitea sentinţa, după sumarul crimei. Vocea tăcu brusc şi urmară clipe nedefinite. Abia acum începu să-şi ordoneze în gând ceea ce îi năvălise brutal prin ochi.

Camera avea cam 50 de mp. Trei pereţi multicolori, al patrulea - cel de sticlă întunecată, pe care-l remarcase din prima clipă. Lumina era schimbătoare şi, ciudat, nu părea să vină din surse artificiale. La doi paşi de el, începea...grădina! Căci, nu ştia cu ce să asocieze ceea ce vedea. Multitudine de flori. Lujerele erau înalte...peste 1.50 m fiecare. Tulpinile erau îmbrăcate de frunze cărnoase, palmate. Corolele rotunde, mult mai mari decât ale florii-soarelui, erau îmbrăcate în două-trei straturi de petale multicolore, de departe părând a avea o textură de catifea. Se unduiau toate, dar nu la unison, se frământau de parcă nişte curenţi misterioşi de aer le-ar fi răscolit dezordonat pentru a le scoate din rădăcini. Îşi aduse aminte de mişcările coralilor în recif. Da, era ceva asemănător. Şi asocie pe dată mişcarea asta cu sursa ciudată de lumină, de-aici venea, din frământarea florilor! Ca fenomele electrice însoţitoare ale sinapsele creierului. Când ochii i se mai obişnuiră cu ciudăţenia, sesiză şi nuanţe – albastru, verde, portocaliu, roz-pal...

După ce efectul surprizei i se estompă, făcu un prim pas. Fu ultima dată când gândurile îi zburară către cei de dincolo de peretele sticlei. Îi uită, la fel cum uită şi de ce se afla acolo. Era preocupat acum numai să înţeleagă cu ce se confruntă. Aşa că, al doilea pas îl făcu, de fapt, un alt om…

Paşii i se însăilară uşor-uşor, fiecare dintre el fiind însoţit de mişcarea florilor din preajmă, de iradieri

bruşte de lumină, de fulgerări de culori de corole. Parfumul, la început insesizabil, începu să crească în intensitate. Nu ştia cu ce să-l asocieze, venea în valuri, ba miros de brad, ba de lăcrămioare, ba de scoici şi mare...Şi câte altele. Întinse mâinile şi apucă delicat cea mai apropiată floare din preajma lui, o sărută minunându-se de căldura şi palpitaţia vie a acesteia. Instantaneu, în gura simţi cum i se sparge o dulceaţă mentolată...

Creierul îi era bombardat de informaţiile percepute prin toate simţurile. Avu senzaţia că se mişca printre flori de câteva ore. Dar, ciudat, ceea ce se întâmpla nu-l obosea, dimpotrivă, simţea nevoia să afle mai multe. Aşa că, începu să se plimbe mai cu curaj printre flori, să le prindă corolele în mâini, să le pipăie, să le miroase, să-şi bucure ochii cu lumina lor...Plimbarea se transformă în curând într-o agitaţie zig-zag-ată. Senzaţiile se succedau cu repeziciune una după alta. Sentimentele asociate, la fel. Mirare, bucurie, extaz, teamă că toate vor dispărea dacă nu rămâne în contact cu florile...De la un timp, i se păru că florile mai îndepărtate începură să semene cu chipuri cunoscute...Da, uite ochii mamei...Şi zâmbetul primei iubite...Şi mustaţa pritenului celui mai bun...Doamne, erau toţi acolo, cu florile. Dar, când voia să atingă florile cu pricina, alte surate le preluau rolul halucinant şi era nevoit să alerge în celelalte colţuri ale grădinii. Dar nu conta! Nici un efort nu trebuia precupeţit! Fiecare mişcare a lui declanşa altă bogăţie de culoare, gust, miros, imagine, senzaţie de pipăit, sunet... Care se succedau din ce în ce mai alert. Până când totul deveni un carusel, în deplin acord cu alergarea lui. Un vârtej inexplicabil de supranatural şi necunoscut.

Preocupat de exploziile de senzaţii, nu era conştient că, în mişcarea lui furtunoasă, începuse să

strivească florile. Şi că, pe măsură ce unele cădeau strivite, altele îi luau locul fulgerător, parcă mai mândre, mai îmbietoare la a fi prinse şi pipăite...El îşi continuă alergarea în spaţiul fizic strâmt, infinit în bogăţia de senzaţii. Dar creierul său suprasolicitat declanşase prea multă adrenalină şi inima, la un moment dat, îi explodă!

Pe milioane de ecrane TV se văzu cum condamnatul, după o fugă nebună de câteva minute într-o cameră cu flori multicolore, căzu epuizat, cel mai probabil în urma unui infarct. Un prim-plan dezvălui oamenilor un chip contorsionat: era durerea flamândului de frumuseţi nebănuite şi regretul sfârşitului brusc...

Ziarele de a doua zi tipăriră o erată legislativă de ultim moment: pedeapsa cu moartea prin execuţie în camera cu flori era abrogată! Motivul?! Prea crudă pentru condamnat. Se reveni la scaunul electric.

Sfârşit

Nu-şi mai vorbiseră de ani. În lupta încrâncenată dintre cele două orgolii, hotărâseră tacit că vor împărţi în continuare locuinţa strâmtă, dar ignorându-se si evitându-se reciproc. Aşa că, fiecare îşi făcea piaţa şi îşi gătea mâncarea pe cont propriu, conform unui orar strict, stabilit în funcţie de mersul la serviciu. El mai pleca uneori din oraş, aşa îi cerea slujba, dar ea nu încălca înţelegerea nici măcar în aceste momente, ca să nu-şi iasă din obişnuinţă. Tot la ore fixe intra în bucătărie, baie ori camera de zi, tot la ore fixe ieşea să ude grădina...

Dacă nu ar fi fost ridicoli şi plini de ură, probabil că ar fi ajuns în Cartea Recordurilor. Îşi calculaseră şi programaseră traiectoriile lor prin casă astfel încât să nu se intersecteze fizic deloc. Zgomotele reciproce mai erau perceptibile, dar, de la un timp, se estompaseră, deveniseră una cu pereţii şi mobilele...

Numai că, independent de voinţa lor, se întâmplase o catastrofă mondială. De fapt, trei catastrofe, aşa cum le urlaseră la un moment dat în urechi televizorul – lui şi radioul – ei. Vocile media sucombaseră după ce explicaseră că trei explozii nucleare concomitente creaseră trei fronturi de undă, care urmau să se întâlnească în oraşul...lor. Şi-atât!

Urmase un haos şi-o deznădejde cumplită, mai ales pentru ea, mai slabă din fire. Într-adevăr, fiecare, din camera lui, privea pe geam şi vedea un perete translucid ce tremura imperceptibil în preajma casei iar dincolo de el – oroare! La început, foc, apoi resturi carbonizate – de oameni, cladiri, maşini, copaci...

Prin ce minune a legilor fizicii scăpaseră ei de atingerea înfiorătoarei morţi, nu aveau cum să-şi imagineze! Totuşi, nu renunţară la convenţia tăcerii nici măcar în aceste momente. Erau preocupaţi acum să-şi modifice regulile de convieţuire, cât să se încadreze în limitele resurselor pe care le aveau în casă şi grădină, căci, nu puteau trece de perele translucid decât cu preţul vieţii.

El, mai calculat, estimă că mai putea trăi cu proviziile de hrană şi apă vreo 2-3 săptămâni. Dar trebuia să fie împărţite şi asta presupunea un prim contact între cei doi. Cu durere în inimă, bătu la uşa ei. Nu-i răspunse nimeni, dar uşa se deschise. Ea stătea în prag. Doamne, ce şoc pentru amândoi! Părul le era alb şi feţele pline de riduri! Unde dispăruseră tinerii care se certaseră pentru ultima dată, cu mult timp în urmă?!

Se stăpâniră amândoi, erau experţi în tăcere doar! Din ochi făcură acordul comun impus de situaţia excepţională şi coborâră în bucătărie pentru a-şi împărţi rezervele de supravieţuire.

El îşi asumă rolul de observator. Făcu un grafic în care nota zilnic, cu aproximaţie, distanţa de ferestrele casei până la peretele translucid. După primele zile, observase că zona-tampon dintre casă şi cenuşa de dincolo se micşora încet, dar vizibil. Şi ea văzu, din camera proprie cum, cu încetinitorul, grădina dispărea, lăsând în urmă cioturi de tufe de trandafiri sau trunchiul scorojit al teiului de care, cândva, era atât de mândră. Când fu martoră la scena în care, din neatenţie, pisica ei iubită ţâşnise prin peretele translucid şi ajunse dincolo o mână de cenuşă, urlă neomenesc şi fugi spre camera lui, aruncându-i-se în braţe, prima dată după atâţia ani.

El fu surprins de întâmplare, întâiul gest fu de respingere, dar, pătruns de o căldură nefirească, nu făcu decât să o strângă la pieptul lui, destul de firav acum.

Şi-n ziua aceea, statură pentru prima dată la masă împreună, după atâţia ani de tăcere vrăjmaşă. Iar a doua zi, parcurseră tot împreună turul ferestrelor, pentru a măsura distanţa până la zidul palpitând, care ajunsese doar la câţiva centimetri de casă. Şi tot împreună, mână-n mână, îi găsi moartea, în cea de-a treia zi, când bula inexplicabilă ce le întârziase cruntul sfârşit se sparse sub presiunea celor trei fronturi de unde ale exploziilor nucleare concomitente...